MARY JAMES

Designer pentru moarte

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANCA STANCU

ALCRIS

Capitolul 1

Alix Smith puse jos receptorul cu o figură uimită, apoi sări de pe scaun și se repezi la ușa de sticlă care dădea spre hol. O trânti cu putere și-i strigă secretarei:

– Willie, niciodată n-ai să ghicești ce miracol mi s-a întâmplat! Știi cine m-a sunat?

Domnișoara Willkinson dădu aprobator din cap.

– Nu sunt sunt la curent cu lumea modei, dar chiar și eu am auzit de domnul Henri Duval. S-a prezentat când a sunat.

– Ai putea fi mai entuziastă, spuse Alix zâmbind misterios, aranjându-și părul negru-albăstrui, pe care-l purta cu cărare pe mijloc. Avea pielea palidă arătând aproape anemic și niște ochi mari, albaștri-violeți. Violetul predomina și în îmbrăcămintea ei. Purta un costum elegant de culoarea irișilor.

– Marele Henri Duval, murmură ea. „Prințul creatorilor de modă și creatorul de modă al prințeselor“! E uimitor de câți

ani se menține în top. Confecționa haine pentru casa Regală și pentru staruri de film, în vremuri când vedetele de astăzi nici nu erau născute.

– Și acum vrea să îmbrace tot vedete? întrebă domnișoara Willkinson destul de înțepată.

– Poate că are o inimă tânără.

– Nu numai inima. Știi prea bine ce îi mai place francezului.

– Drept să-ți spun, nu știu, spuse Alix, dar aș dori să aflu! Zâmbi arătându-și dinții albi. Și ai dreptate, vorbește cu accent cu toate că locuiește de atâta timp în Anglia.

– Probabil urmărește numai filme franțuzești și crede că accentul face parte din șarmul lui.

– Îți voi spune cât de șarmant este deoarece îl voi întâlni. M-a invitat după-amiază la casa lui de modă.

– Adevărat? domnișoara Willkinson zâmbi la rândul ei. Să sperăm că are nevoie de o nouă campanie publicitară.

– Vrei să spui că nu are o publicitate corespunzătoare?

– Nu la fel de bună ca starurile noastre rock „Charli, Buze Fierbinți“! răspunse ironic secretara.

– Pentru moment ,,Buze Fierbinți“ sunt cei care-ți plătesc salariul și, chiar dacă aș avea încă zece clienți, n-aș renunța la ei. Sunt mascota mea.

– Mai degrabă l-aș alege pe domnul Duval ca mascotă.

– Ești de modă veche, Willie, remarcă Alix. Luă de pe birou scrisorile care-i erau destinate și se reîntoarse în biroul ei.

Se așeză confortabil și începu să se gândească la întâlnirea cu marele designer. Oare ce i-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit în urmă cu trei-patru ani, pe când ea însăși era designer? Nu de

haine, ce e drept, ci de decoruri scenice. Nu era prea satisfăcută de munca ei, ar fi dorit să lucreze cu oameni deoarece era o persoană foarte sociabilă. Viața ei s-a schimbat când a întâlnit-o pe Dina Lloyd, o tânără actriță în căutarea unui rol care s-o consacre. Cele două au ieșit de mai multe ori împreună. Ca să mai facă rost de bani, în timpul liber, Alix făcea fotografii pe care le publica în diferite reviste. Într-una din ele apărură și câteva fotografii ale prietenei ei. Imediat, Dina fu invitată la un interviu și obținu un rol destul de important într-o comedie.

– Regizorul a spus că a văzut pozele mele în revistă, îi spusese Dina. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Cu două bilete la premieră, glumi Alix.

– E destul de puțin. Voi fi însă foarte fericită dacă ai vrea să fii agentul meu publicitar.

– Dar nu știu nimic despre publicitate.

– Sunt sigură că ai să te descurci foarte bine. Nu vreau să aștept să capeți experiență. Te rog, încearcă. Nu ai nimic de pierdut.

Și a încercat. Dina a fost primul ei client. Succesul a venit destul de repede. Dina a devenit o vedetă și asta a atras și alți clienți.

– Visezi, Alix? Nu-ți stă în fire. Sau te gândești la iubitul tău?

Allix ridică privirea spre asistentul ei. Peter North stătea în fața ei și-o privea zâmbitor. Era înalt, brunet cu ochi albaștri, îmbrăcat pitoresc. Gura lui avea o expresie cinică și Alix nu descoperise dacă cinismul era adevărat sau doar o mască studiată. Peter terminase istoria la Oxford, dar își dorea o carieră în publicitate.

– Iubitul meu e prea departe ca să mă gândesc la el, răspunse Alix zâmbind. Ultima scrisoare mi-a trimis-o din jungla amazoniană.

– Lumea e cu susul în jos. Exploratorii stau în biblioteci și arhitecții umblă de nebuni prin junglă!

Alix începu să râdă. Peter avea dreptate. Mark Watson, prietenul ei, era un arhitect care ar fi putut oricând să-și găsească o slujbă bine plătită în Anglia. În schimb, el prefera să străbată jungla în căutarea unor temple pierdute.

– Am să-i scriu lui Mark ce ai spus, în următoarea scrisoare, promise ea. Dar aș dori să ai același umor și în următoarea reclamă. E atât de plictisitoare!

– Ce crezi că pot găsi amuzant la o combină? Aș dori să scăpăm de acești clienți plictisitori.

– Nu se poate. E cel mai bun client pe care îl avem la ora actuală.

Peter îi cercetă biroul cu privirea.

– Nu găsesc fotografiile pe care le-am făcut săptămâna trecută. Una era foarte bună pentru campania aceasta. O fermă veche, un lan de grâu și o combină în prim-plan.

– Poate sunt la Willie.

– Mi-a spus că le-a văzut la tine pe birou, spuse el răscolind hârtiile. Aha, uite, spuse el arătându-i un plic. Vrei să le vezi?

– Nu vrei s-o lăsăm pe altă dată? Am o întâlnire extrem de importantă în după-amiaza aceasta.

– Afaceri sau plăcere?

– Afaceri, bineînțeles.

La ora trei, Alix își parcă Fiesta roșie în fața casei impozante din Piața Berkcley. Intră în clădire și urcă scările din marmură acoperite cu mochetă roșie. Candelabre imense scăldau totul într-o lumină rece.

Se apropie de recepție.

– Domnul Duval mă așteaptă, spuse ea grav.

Tânăra de la birou se ridică și o rugă s-o urmeze. Traversară holul imens și recepționera o introdu-se într-o încăpere spațioasă. Era mobilată în stilul casei: somptuos și rece. Canapele îmbrăcate în piele, covoare scumpe, măsuțe pe care se aflau fotografii cu diferite personalități, clienți ai casei.

În spatele unui birou imens stătea bărbatul cu care venise să se întâlnească. Alix se așeză pe scaunul ce-i fu oferit și începu să-l studieze. Era înalt, avea părul grizonant și ochii albastru deschis.

– Mă bucur să te întâlnesc domnișoară Smith, spuse Henri Duval zâmbind. Am auzit numai cuvinte de laudă din partea prietenilor tăi din teatru. Sper că și tu ai auzit de mine.

– Ca să ajungi un nume este un proces destul de lung, dar numele dumneavoastră este foarte cunoscut și nu cred că mai aveți nevoie de ajutor.

– Știu, dar nu de acest fel de ajutor am nevoie.

Alix avu o expresie uimită.

– Dă-mi voie să-ți explic domnișoară Smith. O casă de modă are un anumit segment de piață. După acest criteriu își alege materialele, nasturii, accesoriile. Yuki, de exemplu, are starurile pop, totul e strălucitor la ea, Zandra, femeile de afaceri, de aceea hainele ei sunt sobre, iar casa Duval... se opri

și făcu un cerc în aer. Hainele mele sunt extrem de luxoase, am succes, femeile sunt mulțumite, dar... sunt croitorul femeilor bătrâne. Acum, însă, vreau mai mult.

Alix înțelese motivul pentru care o chemase Henri Duval.

– Dorești să atragi și clientelă tânără?

– Punct ochit! Ochii lui albaștri o fixară... Aș dori să ofer și tinerelor femei la fel de multă încredere cât ofer bătrânelor doamne. Vreau să faci asta pentru mine. Te simți în stare?

– Nu văd nici un impediment.

– Cum vrei să începi?

– Cu tine. Când oamenii aud numele Duval, imediat te văd pe tine. Așadar e necesar să-ți schimbi puțin imaginea. Aș dori să te afișezi cu tinere actrițe, modele sau scriitoare.

– Sună excelent, spuse Henri Duval entuziast, iar Alix își dădu seama că reputația lui de playboy nu era contrafăcută.

– Pot să pregătesc contractul de colaborare? întrebă el.

– Cu cea mai mare plăcere.

– Bine. Vei lucra aici, nu?

– Nu cred că voi putea. Am o firmă proprie, angajați și contracte în derulare. Cel mai bine lucrez în biroul meu.

– Nici nu se pune problema. Vreau să te am la îndemână.

– Atunci, angajați-vă propriul agent publicitar. Majoritatea caselor de modă au unul propriu.

– Nu chiar toți, mulți fac la fel ca mine: angajează pe cineva când au nevoie. Acum am nevoie și aș dori să fii agentul de relații publice al Casei Duval, nu numai al creațiilor mele.

– Vă jucați cu vorbele, spuse Alix încet. N-aș vrea să fiți decepționat.

– Toată viața e o mare decepție, replică acesta cu voce joasă. Și, cu cât ai mai mult succes, cu atâta îți dorești mai mult.

Încet, se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, atrăgând privirile Alixei cum nimeni n-o făcuse până acum. Nu se mai mira de reputația lui de zdrobitor de inimi. Avea un farmec și un magnetism extraordinar.

– Nu-mi pot lăsa clienții baltă, spuse Alix cu grijă. Mi-ar trebui cel puțin șase luni înainte de a fi liberă.

– Nu pot aștepta șase luni…

– Și va fi teribil de scump…

– Ești cea mai bună, nu contează banii, spuse el.

Alix se decise să încerce altceva.

– Haideți să facem un compromis, domnule Duval. Voi lucra aici în fiecare zi, însă nu toată ziua și nu veți fi singurul meu client.

El rămase tăcut un timp.

– Foarte bine, domnișoară Smith. Vom face cum dorești. Îți voi aranja un birou, la primul etaj, lângă salonul de prezentare. Vei avea intrare la mine oricând dorești.

Alix jubila.

– Când doriți să încep?

– Cât mai repede posibil.

– Săptămâna viitoare e bine?

– Excelent.

În acest moment, ușa se deschise și un tânăr intră în încăpere ținând în brațe mai multe jachete care scoaseră de pe buzele lui Henri o exclamație de furie.

– Uită-te la astea! spuse tânărul cu o voce iritată. Ce culori oribile! Oh, îmi pare rău, murmură el când o zări pe Alix, nu știam că ai vizitatori.

– Nu contează. Henri Duval se întoarse spre Alix. Acest tânăr este fiul meu, Paul, și este asistentul meu. Paul, ți-o prezint pe domnișoara Alix Smith. Îți aduci aminte că am vorbit despre ea?

– Da, răspunse acesta privind-o cu ochi critic. Ea îi întoarse privirea și-l cercetă la rândul ei. Era mai înalt decât tatăl lui, avea părul castaniu închis și ochii de un căprui-aurii.

– Domnișoara Smith a fost de acord să fie agentul nostru publicitar. A înțeles ce dorim și ne va ajuta.

– Eu n-am nevoie de ajutor, replică tânărul, furios.

– Ba da, am stat liniștiți prea mult timp, mândrindu-ne cu clientela noastră. Clientelă care a ajuns acum în pragul senectuții. Trebuie să ne îndreptăm spre tineri, să recuperăm timpul pierdut.

– Un designer trebuie să le facă pe plac clienților. Cu noua colecție vom atrage și tinerii, vei vedea. Nu avem nevoie de vulgaritate și scandaluri de presă pentru a ne face publicitate. Nu avem nevoie de domnișoara Smith.

Alix respiră adânc și se calmă. Tânărul o irita.

– Nici nu se pune problema de vulgaritate și scandaluri. Slujba mea este de a deschide ochii omenilor.

– Vorbești ca și când ai vinde un săpun, replică Paul. Hainele noastre nu au nevoie de publicitate. Luă o jachetă și se apropie de ea. Uite! spuse el arătându-i eticheta roșie cu sigla Casei Duval tipărită cu litere aurii. Uite, aceasta e

publicitatea de care avem nevoie. Nu clipuri siropoase și poze deochiate. Toată lumea știe că publicitatea e o minciună.

– Taci, Paul! spuse Henri Duval apăsat. Te rog să ierți grosolănia fiului meu, adăugă el întorcându-se spre Alix. Dar știi prea bine că artiștii nu se pricep la afaceri. Creează rochii pentru femei imaginare...

– Cred că pe domnișoara Smith n-o interesează felul în care creez, spuse tânărul supărat. Nu vreau să mai aud nimic. Plec, mi se pare o prostie să mai rămân aici.

– Iartă-mă, de data aceasta Henri Duval se adresase fiului lui. M-ai înțeles greșit. Am vrut să fac o glumă. Ești foarte talentat, dar nu te pricepi la afaceri. Încerc să salvez acest nume pentru binele tău, Paul, nu pentru mine. Afacerea va fi a ta, după ce voi muri.

– Nu-mi place să te aud vorbind despre moarte, spuse Paul încet. Dar nu-mi place ideea de a angaja un agent publicitar.

– Trebuie să te obișnuiești cu ideea, spuse Henri iritat. Dacă nu-ți convine, nu te amesteca.

Obrajii tânărului se colorară ușor, însă vocea lui rămase calmă.

– Voi face ceea ce dorești, tată. Nu mă voi implica în acest proiect. Luă hainele și ieși din încăpere.

– E inutil să mai discut cu fiul meu. Când îi intră o idee în cap, e foarte greu să i-o mai scoți. Și-a pus în cap să redecoreze casa, deoarece i se pare că seamănă cu un spital.

Alix zâmbi; albul imaculat al holurilor, tăcerea și lumina rece, îi aduceau aminte de o clinică psihiatrică.

– Cred că sunteți foarte ocupat, domnule Duval. Îmi permiteți să mă retrag?

– Ai dreptate, dar nu vei pleca înainte de a vedea noua colecție. Sper să cumperi câteva toalete.

– Oh, nu mi le permit. Cumpăr numai haine de gata.

O conduse afară din birou, de-alungul holului și intrară într-o încăpere imensă, alb-argintie, luminată de trei candelabre din cristal. În mijloc se afla un podium, iar de jur-împrejur scaune tapițate cu catifea grena. Cei doi luară loc și spectacolul începu.

Timp de trei sferturi de oră, mai multe modele defilară prin fața lor, îmbrăcate în niște rochii splendide. Rochii care făcuseră faimos numele Duval: brocaturi somptuoase, catifele, mătăsuri și broderii sofisticate. Fără nici un dubiu, sunt extraordinare, se gândi Alix, dar o tânără n-ar putea purta așa ceva. Au un aer de sfârșit de secol.

Ultimele trei rochii o uimiră însă. Erau simple, feminine, diafane, în culori vesele.

– Acestea sunt creațiile fiului meu, declară Henri Duval și Alix respiră ușurată: va avea cu ce atrage tinerele.

Întoarsă la biroul ei, se gândi mult timp la după-amiaza care abia trecuse. Conflictul dintre generații, cei doi bărbați cu temperamente total diferite: unul bătrân și manierat, celălalt tânăr și încăpățânat. Își aminti de furia lui Henri Duval împotriva fiului care nu dorea sub nici o formă publicitatea. Poate că era sătul de toate scandalurile în care fusese implicat tatăl lui.

– Voi accepta această slujbă, spuse Alix cu voce tare. Sper că nu va fi mai dificilă decât celelalte afaceri ale mele.

Capitolul 2

În următoarele zile, imaginea lui Henri Duval nu părăsi mintea Alixei. Cum era cel mai bine de abordat campania publicitară? Nu-i era greu să discute cu mai mulți reporteri ca să-i menționeze numele în reviste, dar era exact tipul de publicitate pe care Paul Duval o ura.

Nu putea aștepta până la lansarea noii colecții care va avea loc în august. Avea nevoie de niște persoane importante care să cumpere repede haine cu care să apară la evenimente mondene. Prima care-i veni în minte a fost Dina Lloyd.

Cu un zâmbet fericit, Alix ridică receptorul și formă numărul prietenei ei.

– Scumpo! vocea Dinei era fericită. Vreau să vii la repetiția generală? Am un rol extraordinar.

– Cine îți face hainele?

– Încă nu m-am decis. Christies produc hainele pentru restul trupei, însă eu îmi pot alege propriul meu designer.

– Ce spui despre Duval? sugeră Alix.

Un hohot de râs îi răsună în ureche.

– Vorbești serios? Casa Duval face haine pentru babe decrepite care stau tot timpul prin cazinouri.

– Dacă ai vedea ultima colecție, ți-ai schimba părerea.

– Niciodată. Ce te face să crezi asta?

– Mi-au propus să lucrez pentru ei, spuse Alix. Am văzut câteva rochii care parcă sunt făcute pentru tine.

– Îmi vine greu să te cred, dar pentru tine voi face orice. Voi merge să văd hainele.

– Ești un înger, spuse Alix recunoscătoare. Ne întâlnim luni la douăsprezece. Va fi prima mea zi de lucru la ei.

Luni, la ora nouă, Alix se instală într-un birou micuț de la primul etaj al Casei Duval. Prima persoană pe care o întâlni a fost Paul, care-i spuse că tatăl lui era plecat la New York pentru nunta unul client important.

– E a cincea nuntă în zece ani, adăugă el. Tata spune că e vacanța lui din doi în doi ani.

– Voi i-ați făcut și trusoul, nu-i așa?

– Bineînțeles. Pe fața lui nu se zărea nici un zâmbet.

– Ai putea să mă prezinți celor mai importante persoane din firmă? întrebă Alix. Aș dori să văd și magazinul.

– Nu avem magazin. Tata e de modă veche, vânzările se fac numai în cadrul prezentărilor. Doamnele vin, manechinele defilează, se alege toaleta și se trece în cont.

– Dar tu n-ai dori să aveți un magazin? întrebă ea cu grijă.

– Bineînțeles. Este un fel de a-ți face publicitate și de a-ți împrospăta imaginea. Porni spre ușă. Și acum, dacă vii cu mine, îți voi arăta împrejurimile.

Alix porni după el.

Paul Duval o prezentă doamnei Lelong, una din șefele de personal care apoi o conduse prin toată clădirea. La primul etaj, prin birourile impozante și prin sălile de prezentare a hainelor, și la etajul superior unde se croiau și se coseau acestea. Diferența era extraordinară între cele două etaje; jos, camere mari, cu ferestre imense, iar sus, camere mici cu lumină artificială, jos liniște, sus toată lumea se agita, măsura, tăia, cosea: un adevărat haos.

– Ce contrast între cele două etaje! exlamă Alix când îl reîntâlni pe Paul.

El zâmbi amar.

– Acum știi ce se întâmplă în spatele scenei, spuse el. Sper că asta nu ți-a lăsat un gust amar.

– Nu prea, dar sunt totuși uimită de ceea ce am văzut, toți oamenii aceia care lucrează într-un spațiu atât de mic.

– Toate casele mari de modă sunt la fel. Câțiva oameni desenează modelele pentru colecții și o întreagă armată le confecționează.

– Am rugat-o pe Dina Lloyd să vină să vadă colecția.

Ochii lor se întâlniră pentru o clipă.

– Numele mi-e cunoscut, dar nu știu de unde, spuse el.

– Dina e actriță, îi explică Alix. Aș dori s-o cunoști. Sper să te roage să-i creezi garderoba pentru noua ei piesă. Ar fi o reclamă excelentă pentru Casa Duval.

– Nu mai spune, zise Paul ironic. Nu doresc să devin asistentul unei actrițe. Voi aranja cu doamna Lelong să aibă grijă de ea; apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre biroul lui.

La ora douăsprezece fix,Dina intră pe ușa Casei Duval. Micuță și grațioasă, cu o față de înger, cu ochi mari albaștri și păr roșu auriu, Dina era îmbrăcată într-un costum argintiu care-i venea perfect.

– Era cât pe ce să nu vin, spuse actrița în timp ce mergeau spre sala de prezentare. Știu că e pierdere de timp.

Intrară în salon și Alix o prezentă doamnei Lelong. Curând, apărură și primele modele.

Dina zâmbi.

– E mai rău decât îmi închipuiam, îi șopti ea lui Alix.

Alix se ridică, se duse spre doamna Lelong și-o rugă să prezinte ceva mai simplu.

Prima era o rochie în combinație de argintiu și albastru electric.

Dina tresări.

– Ei, asta e cu totul altceva. Cum îi spune?

– ,,Fum argintiu" și mi se pare splendidă, nu-i așa?

– Da. Spune-le că o cumpăr. Dacă mai există ceva la fel, doresc să le văd.

Doamna Lelong notă ceva pe un carnețel și dispăru în culise, iar câteva momente mai târziu apărură două manechine îmbrăcate la fel de încântător. Dina își mai alese două rochii de seară, iar pentru piesă o rochie verde din mătase și una galbenă din șifon.

– Sunt splendide, exclamă Dina. Îmi retrag cele spuse la adresa lui Henri Duval.

– De fapt, rochiile acestea nu sunt create de domnul Henri Duval, interveni doamna Lelong înainte ca Alix să poată să spună ceva. Acestea sunt creațiile fiului dânsului, domnul Paul.

Inima Alixei încetă să mai bată. Așadar, presupunerea ei era corectă. Acum nu o mai mira războiul dintre tată și fiu. Oare Henri se simțea amenințat de talentul fiului său?

– Nu mă interesează cine l-a creat, spuse Dina entuziasmată. Acest om este genial, pot să-l întâlnesc?

– Lucrează, explică Alix. Nu cred că... ezită o clipă, apoi se decise. Îi voi spune că dorești să-l cunoști.

Ieși repede din salon. Nu știa pre bine unde era biroul lui Paul așa că bătu și deschise mai multe uși înainte s-o găsească pe cea bună. Biroul lui era diferit de întreaga clădire. Pereții erau vopsiți într-o culoare caldă și nu era mobilat decât cu câteva piese de mobilier. În schimb, peste tot erau manechine din lemn pe care atârnau materiale sau rochii neterminate. Paul Duval stătea la fereastră și privea o orhidee care trona pe pervaz. Degetele lui mângâiau cu tandrețe petalele fine. Era îmbrăcat într-o cămașă de mătase mulată pe corpul lui zvelt.

Arată ca un balerin, se gândi Alix simțind cum inima începe să-i bată mai repede.

Paul se întoarse și o privi rece.

– Ce cauți aici, domnișoară Smith? Dacă vrei să-mi spui ceva, poți folosi interfonul, spuse el cu o voce plictisită.

– Am venit să te rog ceva.

– Vrei să-mi ceri o favoare? întrebă el ironic în timp ce-și îmbrăca haina.

– Dina Lloyd dorește să te cunoască.

– Nu este o dorință reciprocă.

– Dar este nebună după hainele tale. A cumpărat mai multe modele. N-o poți refuza.

– Ba da, și chiar am s-o fac.

– Ești cel mai stupid om pe care l-am întâlnit, spuse Alix. Pentru cine lucrezi hainele? Pentru fantome? Dacă vrei ca femeile să-ți cumpere hainele, trebuie să te întâlnești cu ele!

– De ce?

– Ca să le arăți că exiști.

– Există hainele. Ele sunt singurul lucru care contează.

– Ba nu. Lucrurile pe care le creezi fac parte din tine, și femeile care îți cumpără creațiile vor să știe cum arăți...

– Urăsc publicitatea; tonul lui era rece și obrajii i se înroșiseră. Oricum, ai fost angajată de tatăl meu și nu-ți pot refuza cererea. O să merg s-o cunosc pe domnișoara Lloyd, spuse el pășind repede spre ușă ceea ce-o făcu pe Alix să fugă după el.

Intră ca o furtună în salon și se opri în fața Dinei care proba o rochie pe care o comandase, iar Paul recunoscând una dintre creațiile lui păru că se luminează la față.

– Deci tu ești Paul Duval, spuse simplu Dina. Vreau să te felicit pentru hainele acestea extraordinare. Nu seamănă cu nimic din tot ce am văzut la Londra.

– Ești foarte amabilă, răspunse Paul și privirea i se opri o clipă de sânii ei care se zăreau prin decolteul îndrăzneț. Nu am prea multe cliente care să aibă corpul tău, ți-ar sta foarte bine și cu un sac.

– Ce drăguț din partea ta să spui asta. Spune-mi, domnule Duval, ai creat vreodată costume de scenă?

– Nu.

– Nu crezi că e timpul s-o faci? Aș dori să-mi desenezi costumele pentru următoarea piesă.

– Trebuie să-mi consult agenda. Nu am prea mult timp...

– Nici eu, dar îți pot da acum primele amănunte.

Curând, erau adânciți în discuție și nici n-o mai băgară în seamă pe Alix.

În următoarele zece zile, Paul și toată firma lucrară aproape non-stop hainele Dinei.

Într-o dimineață, intră la el în birou și-l găsi împreună cu un manechin: se părea că lucra mai bine pe un corp uman decât pe un manechin din lemn.

– Vrei să-mi vorbești? întrebă el rece.

– Am nevoie de o aprobare pentru un interviu.

– Cu știri reale sau inventate? întrebă el sarcastic, apoi adăugă repede, înainte ca ea să-i poată răspunde: Nu ai nevoie de aprobarea mea, domnișoară Smith. Tatăl meu te-a angajat, răspunzi doar în fața lui.

– Ai absolută dreptate, domnule Duval, aprobă ea calmă. Scuză-mă că te-am deranjat când erai atât de ocupat.

„Știri inventate“, se gândi ea în timp ce se întorcea în biroul ei. „O să mi-o plătești, Paul Duval!“

***

– Desenează hainele de scenă pentru Dina Lloyd? întrebă reporterul. Nu este ceva neobișnuit pentru Casa Duval?

– Domnul Paul este altfel, răspunse Alix zâmbind. Tânăr, atrăgător, genial.

– Atunci de ce nu s-au auzit mai multe despre el?

– Îi place să se ascundă în spatele hainelor sale, deoarece are o inimă foarte sensibilă.

– Pot scrie asta?

– De ce nu?

Și reporterul a scris-o, iar acum Alix stătea și aștepta repercusiunile pentru „inima sensibilă“. Cât de mult se înfuriase oare când citise această descriere? se întrebă ea.

Când o chemă în biroul lui, nu i se citea nimic pe față.

– Iartă-mă că ți-am vorbit ironic ieri, spuse Paul, și eu te voi ierta pentru cele declarate presei, dar să nu se mai întâmple, spuse el zâmbind.

Fața i se lumină și Alix își aminti de un cactus înflorit, dar această stare nu dură mult.

În următoarele zile, Dina veni în fiecare după-amiaza să-și probeze noile haine și să discute cu Paul.

Pe Alix însă, nu o invitau la aceste întâlniri. Începu să petreacă tot mai mult timp la firma ei, deoarece se părea că Henri Duval își prelungea concediul și ea nu avea nici un rost la firmă.

Se gândea tot mai serios să-și dea demisia, dar tot ce o mai reținea era Dina. „Voi pleca după premieră”, se gândi Alix.

Marți, când intră în clădire, știu că maestrul s-a întors. Toată clădirea era cufundată în liniște și toți vorbeau în șoaptă.

Când ajunse în biroul ei, telefonul sună. Era Henri Duval, care dorea să o vadă.

– Ești drăguță să-mi spui ce s-a întâmplat în absența mea? întrebă el fără nici o introducere. Fiul meu e prea ocupat ca să discute cu mine, dar am văzut că în atelier se fac haine de teatru!

– Aceste haine sunt pentru noua piesă a Dinei Lloyd, răspunse Alix.

– Da. Înțeleg. Și tot personalul e ocupat cu asta, în timp ce majoritatea clientelor mele importante sunt lăsate să aștepte.

– Premiera e sâmbătă, de aceea ne grăbim.

– Sâmbătă? Nu mă mir că toată lumea se ocupă de asta. Când va veni domnișoara Lloyd să vadă întreaga noastră colecție?

Alix își ținu respirația. Înțelesese de ce era Henri Duval așa furios: toate hainele pe care le alesese Dina erau create de Paul. Oftă și se gândi o clipă neștiind ce să răspundă, apoi se hotărî:

– Domnișoara Lloyd a vizionat întreaga colecție, domnule Duval. Ea și-a ales acele toalete care crede că o avantajează și care sunt potrivite pentru piesă. Și... și fiul dumneavoastră a creat restul.

– Înțeleg, spuse Henri cu o expresie sumbră. Îmi pare rău că n-am fost aici când domnișoara Lloyd ne-a vizitat.

– Am aranjat asta fără să știu de călătoria dumneavoastră în America. Dar totul se poate rezolva. Am invitații la premieră și sper că dumneavoastră și domnul Paul veți veni cu mine.

–Bineînțeles că vom veni. Casa Duval nu a mai creat haine pentru o piesă de teatru de patruzeci de ani, spuse el zâmbind.

Umorul îi revenise și se întreținu o vreme cu Alix, aprobîndu-i ideea de a crea costume pentru piesă.

În următoarele zile Henri Duval superviză confecționarea hainelor Dinei și atunci Alix își dădu seama că tatăl era gelos pe fiu. Lui Henri îi era teamă să nu-și piardă renumele. Își iubea fiul, dar era gelos pe talentul lui.

Alix se gândea la asta în timp ce se pregătea să se îmbrace pentru premieră, sperând din tot sufletul ca reclama ei să nu aducă o ruptură între cei doi. Amândoi foarte talentați, dar trăind în lumi diferite, având concepții diferite despre modă. Unul învechit, unul modern. Alix se îndreptă spre garderob, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Henri Duval îi spusese să aleagă una din colecție, dar Alix știa că nu va putea să-și aleagă una creată de el, așa că declină oferta, explicându-i cu tact că nu dorește să fie în centrul atenției și că preferă să poarte ceva simplu.

– Dacă lucrezi la Ford nu conduci un Citroen, replică el.

– Sunt de acord. Dar probabil aș conduce un scuter.

– Da, dar ar fi un scuter marca Ford. Refuzi deoarece nu vrei să alegi între mine și fiul meu.

– Și asta e o vină? întrebă Alix, acceptând că tactul ei nu avusese nici un rezultat.

– Un bărbat nu dă niciodată vina pe o femeie, spuse el zâmbind. Mai bine ia vina asupra lui. Dacă aș fi fost deștept, aș fi făcut o rochie pe măsura ta, ți-aș fi dăruit-o și n-ai mai fi putut refuza.

Alix începu să râdă.

– Dar sunteți deștept, domnule Duval.

N-am fost de data aceasta, spuse el vesel. Însă data viitoare n-am să mai pierd ocazia.

Auzi un claxon și privi pe fereastră; în fața casei, recunoscu Rollsul lui Henri Duval. Ridică șalul din satin și aruncă o ultimă privire în oglindă. Rochia din mătase grena îi scotea în evidență albastrul închis al ochilor și pletele negre. Singurul ornament al rochiei era o broșă veche în stil baroc. La fel ca cerceii și brățara. Bijuteriile în stil baroc erau pasiunea ei.

Claxonul se auzi din nou și se grăbi să iasă.

Șoferul îi deschise portiera și ea se urcă alături de Henri Duval, în fața lui Paul.

– Arăți încântător, spuse Henri. Îți stă bine în culori închise, cele pastelate nu te-ar prinde.

– Aș fi vrut să mă prindă, răspunse ea zâmbind. Fetele cărora le stă bine în culori pastel își găsesc deseori un prinț, celelalte vor munci toată viața.

– Dar tu ești fericită când muncești, dragă Alix.

Se apropie ușor și ea zâmbi când mirosul parfumului lui o învălui făcând-o să se simtă ciudat. Se retrase stânjenită și-l privi în lumina slabă a limuzinei Arăta foarte tânăr și nu i-ar fi dat șaizeci de ani.

Restul călătoriei se desfășură în liniște până când ajunseră în fața teatrului unde îi întâmpină un baraj de fotografi și reporteri. Alix zări figura iritată a lui Paul, în schimb tatăl lui zâmbi degajat când mulțimea blițurilor explodă la coborârea din Rolls.

Se părea că majoritatea figurilor vieții mondene din Londra erau prezente la premieră și Alix recunoscu o mulțime de vedete. Ar fi vrut ca în această seară să se relaxeze, dar cu atâtea celebrități și reporteri, va avea mult de lucru. Trecu de la un grup la altul și nu uită să menționeze că hainele Dinei erau lucrate de Casa Duval.

Gongul îi chemă în sală și Alix se grăbi să-și ocupe locul. Îi aruncă o privire lui Paul Duval. Arăta ca de obicei: calm, rece, și ea se gândi că fața lui palidă ar trebui să-l îngrijoreze. Oare nu era bolnav ?

Luminile se stinseră și ea se concentră asupra scenei. După primele zece minute, Alix știu că va fi un succes. Dina era adorabilă și costumele erau extraordinare. În pauza dintre acte, toate femeile se întrebau cine era designerul. Numele Duval era pe toate buzele, iar Henri începu să fie asaltat de complimente și Alix rămase mirată când el spuse că toate meritele sunt ale fiului său. Fiul nu se zărea însă nicăieri. Se pare că se ascunsese, nedorind să fie în centrul atenției.

La finalul piesei, Alix îi conduse pe cei doi bărbați în cabina Dinei. Aceasta era înconjurată de o mulțime de admiratori, dar când îi zări pe cei trei îi împinse la o parte cu un gest teatral.

– Ați venit să mă vedeți pe mine ca actriță sau ca manechin al costumelor dumneavoastră? întrebă ea adresându-se lui Paul Duval.

– Doar ca femeie, replică el. Sunteți magnifică.

– Vai, ce drăguț! Dina bătu entuziastă din palme. Arăta extrem de atrăgătoare. Azi dimineață aveam niște emoții groaznice. Acum simt că aș putea să-l atac și pe Sheakespeare!

– De ce nu mă atacați pe mine prima dată? se auzi o voce și Dina întâlni privirea lui Henri Duval. În lumina strălucitoare, figura lui se distingea prin eleganță.

– Dumneavoastră sunteți tatăl lui Paul. Ce părere aveți despre costumele pe care fiul dumneavoastră le-a creat pentru mine?

– Sunt magnifice, la fel ca cea care le poartă.

Dina râse și Alix, care se speriase când prietena ei pusese această întrebare indiscretă, răsuflă ușurată. Dina îi invită pe toți în cabina ei.

– Paul a moștenit talentul de la dumneavoastră, domnule Duval, dar mai are de învățat în privința bunelor maniere.

– Nu s-a descurcat prea rău înainte.

– Pe el îl cunosc de o săptămână, spuse Dina, pe dumneavoastă v-am cunoscut în această seară și m-ați impresionat mai mult decât a făcut-o el în tot acest timp.

– Fiul meu s-a născut sub cerul înnorat al Angliei, replică Henri, și are rezerva unui englez. Eu m-am născut într-o țară cu soare și mare, unde femeile sunt complimentate în fiecare zi.

Dina îl ascultă fascinată pe Henri care continuă să vorbească despre Franța, modă și alte nimicuri ce păreau s-o încânte pe tânăra actriță. Alix îi privea curioasă; nu știa care dintre ei joacă teatru în acel moment: Henri, care se întrecea în galanterii sau Dina ce făcea pe mironosița.

Îi aruncă o privire lui Paul. Acesta părea absorbit într-o discuție cu producătorul. Nu-l putea citi pe Paul, așa cum îl citea pe tatăl acestuia. Henri era ca o carte deschisă, toate sentimentele i se citeau pe față...

În timpul cinei, la care acceptă și Dina să-i însoțească, tatăl își concentră atenția numai asupra tinerei actrițe, amuzând-o cu istorioare din trecutul lui.

– De acum voi trăi în prezent, spuse el, zâmbind fermecător. Voi crea noua colecție cu tine în gând.

Alix îi făcu un semn cu piciorul prietenei ei. Ce avea în minte Dina? Se ridică și-și luă poșeta.

– Mă duc să-mi pudrez nasul. Vii și tu, Dina?

Tinerele se scuzară și plecară spre toaletă.

– Ce crezi că trebuie să fac cu bătrânul? întrebă actrița cu un aer nevinovat.

– Vrei să-ți dau eu sfaturi? Henri se gudură pe lângă tine ca un cățeluș și tu îi dai nas.

– Crezi că își închipuie că o tânără de vârsta mea s-ar putea îndrăgosti de el?

– De ce nu? întrebă Alix ușor iritată.

– Vino-ți în fire! E de aceeași vârstă cu tatăl meu. Arată bine pentru anii lui, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să am o relație cu un bătrân.

– Atunci, de ce te porți așa?

– Sunt diplomată, draga mea. Sunt sigură că Henri a fost gelos când a auzit că am ales numai hainele create de fiul său. În această seară, vreau să-i readuc buna dispoziție și să fac pace între tată și fiu. Dina o privi în ochi și zâmbi. Pentru cine ești îngrijorată? Pentru tată sau pentru fiu?

– Pentru amândoi, răspunse Alix încet, dar se gândea numai la unul: Paul.

– Pentru fiu să nu-ți faci griji. Eu și Paul ne înțelegem foarte bine și știe de ce îi acord toată atenția tatălui lui.

– Atâta timp cât tatăl nu-și dă seama.

– Nu fi îngrijorată, spuse Dina deschizând ușa spre sala restaurantului, sunt actriță, și încă una foarte bună.

Ambii bărbați se ridicară când cele două femei se apropiară. Henri trase repede scaunul Dinei.

– Haide să dansăm, spuse Alix privindu-l pe Paul.

– Să dansăm? El se uită iritat spre scena plină de perechi. Nu prea dansez, dar îmi voi da toată silința să nu te fac de râs.

O luă de braț și intrară pe ringul de dans.

– Îmi cer scuze, spuse el moale. Vreau să spun că ai făcut o treabă excelentă pentru Casa Duval.

– Tu ai cele mai multe merite. Hainele Dinei sunt extraordinare.

– La fel și articolele din presă, adăugă el zâmbind. Se pare că suntem admirați de întreaga societate.

– E mai bine decât admirația de sine.

Paul începu să râdă.

– Poate am multe defecte, dar narcisist nu sunt.

Muzica își încetini ritmul. El o apropie mai mult și-i atinse spatele gol cu mâna. Alix simți cum o străbate un fior. Îi cercetă trăsăturile fine, dar în același timp virile ale feței. Gura senzuală și ochii aurii. În acel moment,își dori ca Henri și Dina să fie la sute de kilometri depărtare de ei...

– Vrei să ne întoarcem?

Întrebarea lui Paul o smulse din visare. Întorși la masă, nu mai găsiră pe nimeni.

– Domnul Duval m-a rugat să vă transmit că a plecat cu domnișoara Lloyd la discotecă, le spuse șeful de sală venind lângă ei. A încercat să vă atragă atenția, dar erați absorbiți de dans.

– Mă simt vinovată, spuse Alix. Dacă n-ai fi acceptat să dansezi cu mine...

Alix ar fi dorit să mai stea, dar își ridică automat șalul și se pregăti de plecare.

Henri luase mașina și la sugestia lui Paul începură să meargă pe jos.

– Dacă nu mă înșel, în seara asta ai devenit cel mai faimos designer de scenă.

– Este exact ce nu-mi doream. Teatrul nu este ceva real, pe mine mă atrage viața. Nu e stilul meu, mai degrabă al tatălui meu.

– Dar ai creat rochiile Dinei. Alix ezită, apoi continuă: Stilul tău este total diferit de cel al lui Henri, de ce nu-ți creezi o colecție personală.

– Financiar, nu e indicat să avem două.

– Dar e bine să faci una care se vinde! Femeile care doresc hainele tale sunt diferite de cele cărora le plac hainele tatălui tău.

– Atunci, primele să nu vină la Casa Duval.

– Dar tu faci parte din ea, protestă Alix energic.

Paul se opri și o privi uimit.

– Eu sunt fiul lui Henri Duval și lucrez pentru el. Tot ce știu, el m-a învățat. Mi-a dat o șansă lăsându-mă să lucrez pentru el.

– Ești un designer extraordinar de talentat. Ai putea să lucrezi pe cont propriu.

– Nu sunt suficient de bun pentru a-mi deschide propria afacere.

Alix era sigură că spusese toate aceasta din loialitate. Cât de dificil era! Acum era gentil și deschis, apoi se închidea în sine și nu mai puteai scoate nimic de la el.

– Cred că am mers destul, spuse Paul făcând semn unui taxi.

Se urcară într-o mașină și călătoriră o vreme în tăcere.

– Te rog să nu fii supărat pe mine, domnule Duval, șopti ea. Nu încerc să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Sincer, cred că hainele tale sunt cu totul diferite de cele ale tatălui tău; sunt perfecte pentru femeile active, de succes...

– Sigur? Vorbești serios?

– Bineînțeles. Asta e și părerea Dinei, e încântată de hainele tale. Dacă nu le vedea, nu cumpăra nimic de la Casa Duval.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Ar fi bine ca tata să nu afle ce crezi, spuse el încet.

– N-am vrut să-l jignesc...

– Dar ai spus-o.

– Da.

– Pot să știu de ce?

Nu era sigură de ce o făcuse. O știa în adâncul sufletului, dar nu voia să recunoască.

– Nu mai contează. Ai spus-o și cel mai bine ar fi să uităm, spuse el rece.

– Și niciodată nu vei porni propria ta afacere?

– Nu doresc să mai discutăm despre acest subiect.

Înainte de a-i replica, taxiul se opri în fața casei ei și Paul o conduse până în fața ușii.

– Mulțumesc din nou pentru ceea ce ai făcut, spuse el. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticos uneori.

– Ai fost pur și simplu onest, domnule Duval. Mulțumesc pentru că m-ai condus acasă.

El îi ridică mâna și-o atinse ușor cu buzele.

– Cred că acum ne putem spune pe nume, nu, Alix?

Ea zâmbi ușor.

– Noapte bună, Paul!

Capitolul 3

Somnul Alixei fu tulburat de vise în care Dina apărea când în compania lui Henri Duval, când a fiului acestuia. Când se trezi, încercă să-și scoată din minte aceste imagini tulburătoare. Se spălă și se îmbrăcă, ignorând telefonul care suna în biroul ei din partea cealaltă a apartamentului. Intră în bucătăria minusculă și-și pregăti micul dejun. Cineva răspunse la telefon și Alix realiză că-i venise secretara, dar nu se grăbi. Bău o ceașcă de cafea, își aranjă părul, se machie și abia după aceea deschise ușa dinspre birou.

Domnișoara Willkinson o privi din spatele mașinii de scris.

– Au fost opt apeluri de la diferite reviste și ziare. Cele mai multe doreau un interviu cu Dina Lloyd, iar celelalte se interesau de Paul Duval.

Alix zâmbi.

– Nu cred că el va acorda vreun interviu.

– Nu poate fi atât de încăpățânat.

– Nu poate? întrebă Alix ironic. Vino în biroul meu, vreau să-ți dictez câteva scrisori înainte de a pleca la Casa Duval.

Nu terminase de dictat când ușa se deschise și Dina intră ca o furtună. Era îmbrăcată într-o rochie galben solar ce-o făcea pur și simplu să strălucească.

– Iartă-mă că dau buzna, trebuie să ajung la o ședință foto, dar nu înainte de a-ți explica ce s-a întâmplat aseară. Henri a insistat să plecăm. Am încercat să vă atrag atenția, dar păreați absorbiți într-o discuție.

– Nu contează ce am simțit eu, spuse Alix iritată. Paul a fost cel rănit.

– Era rândul lui, iubito. Henri a fost primul rănit, de aceea am încercat să fiu drăguță cu el.

– Mi-ai mai spus-o și seara recută, îi reaminti Alix. Dar să nu uiți că Henri Duval este un Casanova, care colecționează femei.

– Aseară păreai îngrijorată pentru el, acum văd că ți-ai schimbat părerea.

– Să spunem că îmi fac griji și pentru tine și pentru el.

– Nu ai nici un motiv. E un bătrân dulce, care nu e plictisitor ca majoritatea bărbaților ce-mi fac curte. Azi noapte mi-a promis că va desena câteva rochii pentru mine. Sunt curioasă să văd ce poate schimba, deoarece hainele lui sunt pentru babe.

– În curând, vei spune că ieși cu el pentru că ești muza lui!

Dina începu să râdă:

– Ce idee fabuloasă! Pot să te citez într-un interviu?

– Nu, răspunse Alix ferm. În nici un caz.

– Dar ce ai spus e adevărat, replică actrița pe un ton serios. Dacă un pictor se inspiră după un model, de ce nu ar putea și un creator de modă? Hainele lui Paul erau superbe, dar cele care mi le-a creat pentru piesă sunt de o sută de ori mai frumoase. De ce n-ar putea face și Henri asta.

– Ae putea face, ai dreptate, însă nu vreau să-l întorci pe tată împotriva fiului. Nu e corect.

– Crezi că Paul a fost gelos noaptea trecută? Un mic zâmbet apăru în colțul gurii Dinei. E atât de rezervat, niciodată nu știi ce gândește. Aș da orice să pot afla. Văzând expresia stupefiată de pe fața lui Alix, adăugă: Vai, dragă, nu fi stupidă! O femeie poate fi interesată de doi bărbați în același timp, mai ales dacă sunt fascinanți, ca cei doi Duval. Am impresia că ești invidioasă!

– Sunt invidioasă pentru bunul tău renume, replică Alix pe un ton destul de ridicat. Mă plătești să ți-l protejez.

– Numele meu, nu persoana mea, spuse Dina ieșind fără să-și ia rămas bun.

Când ajunse la casa de modă, Alix fu chemată imediat în biroul lui Henri Duval. Arăta atât de viril în comparație cu fiul său, care semăna mai degrabă cu un faun din legendele grecești.

– Alix, te-am chemat să te felicit pentru excelenta idee de a-i crea Dinei Lloyd toaletele pentru piesă. Paul a fost deja contactat de Bertie Sheridan, care l-a rugat să-i creeze costumele pentru noul lui muzical.

– Nu-l văd pe Paul creând haine pentru un muzical, spuse Alix zâmbitoare.

– O vom face împreună. Paul le va desena cât mai simplu și eu le voi împodobi, spuse el începând se râdă.

– Am văzut-o pe Dina azi-dimineață, spuse Alix.

– Și eu. Mi-ai spus că trebuie să-mi schimb clientela, să-mi găsesc unele mai tinere, ei bine, Dina va fi una dintre ele. Am intenția să fiu designerul ei personal. Va fi un pas înainte pentru afaceri.

Ochii lui Henri, care aveau aproape aceeași culoare albastră ca ai Dinei, o priveau călduros.

Ușa se deschise și ea se întoarse și-l văzu pe Paul. El ezită o clipă, apoi își aduse aminte că acum erau prieteni, așa că veni spre ea și-i zâmbi cordial.

– Dina are niște cronici excelente și câteva ne menționează și pe noi.

Alix zâmbi mulțumită.

– Tatăl tău tocmai mi-a spus de oferta lui Bertie Sheridan. Mă bucur că ai decis să accepți.

– Nu vreau să intru în lumea teatrului sau a filmului. Nu vreau să fiu designerul elitei, doresc să creez pentru toate femeile.

– Dar elita e cea care dă tonul în modă, după care se îmbracă toate femeile, îl întrerupse Henri. Dacă vrei să creezi pentru mase, atunci creează uniforme și te vei plafona. Doar când încerci să faci unicate poți atinge perfecțiunea. Haide, să nu mai vorbim despre haine, tocmai voiam s-o invit pe Alix la petrecere. Avem o casă superbă la țară și în fiecare an dăm o

petrecere pentru prieteni. De obicei e la sfârșitul verii, dar anul acesta e bine să fie mai devreme, având în vedere succesul pe care tocmai l-am repurtat.

– O idee excelentă, spuse Alix. Aș dori lista de oaspeți, pentru a o transmite presei.

– Splendid! Va avea loc peste două săptămâni. Atunci va fi și Dina liberă. Vineri seara va avea loc o cină intimă, iar sâmbătă petrecerea. Ești invitată pentru tot weekendul.

Alix nu era sigură că va putea suporta un weekend întreg joaca Dinei cu Henri și Paul Duval și ar fi dorit să refuze invitația. Se pare însă că asta făcea parte din slujba ei.

– Voi veni împreună cu Peter North. Este asistentul și fotograful meu.

– Poți să aduci pe cine vrei, numai să vii la timp. Îți promit un weekend de neuitat.

***

Era o zi călduroasă de iunie când Alix și Peter intrară în Croxham. Trecură pe lângă biserica de piatră gri, intrară pe o alee străjuită de castani bătrâni și ajunseră în fața reședinței Duval: Croxham Manor era o casă veche, impunătoare.

– Se pare că bătrânul creator de modă nu o duce rău, comentă Peter ironic.

– Casa este a soției lui. Aparține unei vechi familii nobiliare.

Un valet în redingotă le deschise ușa și-i conduse de-a lungul unei galerii pe ai cărei pereți atârnau tablouri ale

strămoșilor stăpânilor conacului. Salonul era plin de flori și mobilă veche de bun-gust. Lângă fereastră stătea Paul, îmbrăcat într-un costum sport.

– Sper că ați avut o călătorie plăcută, spuse el politicos. Ați ajuns exact la ceai. Mamă, aceasta e Alix Smith, cea pe care a angajat-o tata pentru a se ocupa de publicitate, iar el este colegul ei, domnul...

– Peter North, spuse acesta dând mâna cu Paul.

Alix acceptă o ceașcă de ceai și un biscuit, și se așeză în fața gazdei.

Ochii maro-aurii ai lui Amy Duval o țintuiau dur și Alix începu să devină nervoasă. Ce se întâmpla? De ce o privea așa? Paul veni în fața ei și-i oferi un biscuit pe care ea îl luă automat.

Sorbi din ceașcă și ronțăi biscuitul cu capul în pământ. Când termină, ridică privirea și-i zâmbi gazdei. Buzele doamnei Duval se lățiră într-un rictus, dar ochii îi rămaseră reci. Alix își dădu seama că Amy Duval credea că era una din amantele soțului ei. Dorind să-i risipească suspiciunile, Alix începu să-i descrie munca ei, îi spuse cum o adusese pe Dina Lloyd la firmă, și Paul îi crease costumele de scenă. Când menționă numele fiului ei, Amy reveni la viață.

– Paul mi-a promis că mă duce săptămâna viitoare să văd piesa, spuse ea. De-abia aștept să-i văd costumele.

– Sunt minunate, zise Alix cu voce înceată.

– La fel și piesa, adăugă Paul din spatele ei. Sunt sigur că o să-ți placă Dina, mamă. E o persoană încântătoare.

Alix rămase surprinsă și un ghimpe ascuțit îi înțepă inima. Se întoarse și-l privi tristă.

– De fapt, ai s-o cunoști curând, continuă el. Tata o aduce aici în seara aceasta.

– Dar nu are spectacol? întrebă Alix, schimbându-se din nou la față. Credea că măcar o zi din acest weekend nu o va vedea pe Dina.

– Se pare că un actor s-a îmbolnăvit și două spectacole au fost anulate.

– Înțeleg.

Alix își dori din tot sufletul ca Dina să nu poată veni. Doamna Duval îi plăcea, nu dorea s-o vadă suferind.

– Aveți o casă superbă, spuse ea schimbând subiectul.

– M-am născut în această casă, la fel și Paul, spuse Amy politicoasă. Numai lui Henri nu-i prea place.

Conversația se mută spre grădinărit, care se părea că era principala preocupare a doamnei Duval.

Alix o privi cu interes. Era îmbrăcată simplu, cu un pulover și o fustă de culoare gri, perlele erau singura ei bijuterie. Nu arăta deloc a soție de mare designer.

Un Rolls imens opri în fața casei și din el coborâră Henri și Dina.

– Ce loc fabulos! exclamă actrița.

Henri își sărută în grabă soția, apoi văzând ostilitatea din privirea ei se retrase grăbit.

– Îmi pare rău c-am întârziat, draga mea. Ea este Dina Lloyd.

Amy o măsură pe Dina de la părul roșu-auriu până la pantofii eleganți din mătase.

– Cred că ești obosită după călătorie. Haide să-ți arăt camera ta.

Dina zâmbi, dar nu spuse nimic și o urmă pe scara monumentală. Urcă și Alix. Făcu un duș, se machie și apoi coborî din nou în salon. Peste puțin timp li se alătură și Dina. Arăta extraordinar. Rochia, de culoare grena, era formată dintr-un top din mătase și o fustă din organza.

– Îți place rochia mea? întrebă Dina.

– E superbă. Paul ți-a făcut-o?

– Henri, răspunse actrița cu o voce triumfătoare. E o mare diferență, nu-i așa?

– Nu-mi vine să cred. Nu e deloc stilul lui.

– E surprinzător ce poate face puțină inspirație. Henri e cu totul altul. Mi-a spus că i-am redat inspirația.

– Ce ai spus? întrebă Alix uimită. Ce i-ai redat bătrânului Duval?

– Oh, Alix, ești culmea! exclamă Dina râzând.

Alix veni mai aproape și-i privi rochia cu atenție.

– Să nu-i spui doamnei Duval cine ți-a făcut-o. E foarte geloasă și...

– Mi-am dat seama... Crezi că n-am observat cum mă privea când am sosit? Dacă putea, mă omora. De ce să nu vorbesc despre rochie? Am plătit pentru toate hainele, nu mi-au fost făcute cadou.

– Pur și simplu încerc să evit o scenă, spuse Alix moale.

– Nu înțeleg de ce? întrebă Dina privindu-se într-o oglindă. O ceartă ar mai înviora aerul acesta plictisitor.

În cameră își făcură apariția și alți oaspeți: lady Brandon și fiica ei Fleur. Ivy Brandon era o prietenă apropiată a lui Amy Duval. Era o femeie în vârstă, înaltă, cu părul cărunt care la

origine fusese roșcat, ochi verzi, vicleni și un zâmbet îngăduitor. Fiica ei avea părul blond și ochi gri-albaștri. Nu era o frumusețe, dar expresia veselă a feței o făcea atrăgătoare.

Cina le-a fost servită în sufrageria tapisată cu scene de vânătoare; de-a lungul pereților fuseseră aprinse sfeșnice din argint în care ardeau lumânări albe a căror lumină dansa pe pereți, dând un aer romantic încăperii.

Dacă atmosfera fusese englezească, bucătăria în schimb le oferise preparate franțuzești.

Alix a stat în fața lui Paul, dar în cea mai mare parte a timpului îi privi pe Dina și pe Henri Duval care se amuzau copios.

Amy Duval prezida masa, îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră și urmărea ca musafirilor ei să nu le lipsească nimic. Schimbă doar câteva vorbe cu lady Brandon și cu Paul. La un moment dat, Dina observă pe degetul arătător al lui Henri un inel cu o piatră de jad absolut spectaculoasă.

– Vai, n-am mai văzut ceva atât de frumos. Pot să-l încerc?

Henri și-l scoase și-l puse chiar el pe degetul actriței.

– Este impresionant, sunt sigură că se poate micșora.

Toată lumea amuți și toți ochii se întoarseră privind-o uimiți.

– Dar nu ți l-am dăruit, protestă Henri.

– Dar mi-l vei dărui, nu-i așa? Sunt nebună după jad.

Alix se crispă nervoasă și-și pierdu culoarea. Dorea să spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte.

Paul fu cel care destinse atmosfera.

– Dacă îți place jadul, aș putea să-ți arăt colecția tatălui meu. O să fii uimită.

– Oh, și toate bijuteriile arată ca aceasta?

– Bijuteriile sunt o mică parte, cele mai multe sunt piese mari.

– Are și o armă, interveni doamna Duval.

– O armă din jad? întrebă Dina uimită.

– Doar mânerul îl are din jad, spuse Henri. Dar arată mai mult ca o jucărie. Este în sertarul biroului meu, ți-o voi arăta mai târziu.

– Nu, mulțumesc, am fobia armelor. Odată a trebuit să utilizez o armă într-o piesă și aproape că am clacat.

– E o mare diferență într-o armă de recuzită și una adevărată, spuse Alix repede și conversația alunecă spre lumea spectacolelor.

După cină, trecură în salon ca să bea cafeaua. Dina îl ținea strâns de braț pe Henri. Purta încă inelul lui ca și când i-ar fi fost dăruit. Începură să privească tablourile de pe pereți și râsul vesel al actriței se auzea din când în când în cameră.

Alix se întrebă dacă Dina mai juca teatru sau era cu adevărat fascinată de bătrânul domn. Ar fi dorit să-i întrerupă pe cei doi însă nu știa cum să procedeze, când Paul se interpuse între Dina și tatăl lui.

– Mi-ai monopolizat tatăl, mă faci să fiu gelos! spuse el în așa fel încât să-l audă toată lumea din cameră.

Dina se întoarse spre el și-i zâmbi cu căldură.

– Cât de obraznică sunt. La dispoziția dumneavoastră, sir. Ce doriți să facem?

– Să dansăm, răspunse el prompt, dând drumul combinei muzicale.

Rămas singur, Henri se așeză pe un scaun și începu să fumeze. Din partea cealaltă a camerei soția lui îl privea cu reproș.

Tot restul zilei, Dina rămase în preajma lui Paul. Se pare că-l manevra la fel ca pe tatăl lui. Peter dansă cu Fleur. Lady Brandon discută cu Amy Duval.

Alix se retrase mai devreme scuzându-se că e obosită. Din ușă, se întoarse și privi în cameră. Dina îl prisese pe Paul după gât și-i șoptea ceva la ureche, și ea simți o durere sfâșietoare în inimă.

Ce însemna acest gest de intimitate între cei doi? Oare Paul era îndrăgostit de Dina? Această idee o făcu să sufere și mai mult. Dina îi juca pe degete pe cei doi bărbați. Simțea nevoia să-i domine pe toți masculii care-i ieșeau în cale.

– Aș vrea să știu ce joc face Dina, se gândi Alix când ajunse în camera ei. Acum două ore se părea că singurul bărbat pentru ea era Henri, iar acum nu are ochi decât pentru Paul. Cine s-o înțeleagă? Totuși, această aventură n-o să aibă un final fericit, concluzionă ea.

Capitolul 4

Cu un aer contemplativ, Alix privea ziarul deschis pe biroul ei. Articolul publicitar de la petrecere o satisfăcea...

– Fotografiile sunt extraordinare, spuse ea privindu-l pe Peter. Uită-te puțin la asta.

Henri zâmbea din mijlocul paginii și dintr-o fotografie apropiată Paul și Dina râdeau fericiți în fața unui platou cu mâncare.

– Bătrânul se pare că nu prea se bucură că prietena lui îi dă atâta atenție fiului său, comentă Peter.

– Nu cred că este prietena lui Henri, încă.

– Nu? Mi-e mi s-a părut altceva.

Peter o privea neîncrezător și Alix își întoarse privirea pe ziar.

– Uite aici un cuplu care, de asemenea, se pare că se simte bine, spuse ea arătând spre o fotografie pe care ea le-o făcuse lui Peter și Fleur Brandon ținându-se de mână.

– Draga mea, aceasta este o scenă nevinovată. Admiram florile.

– Așa sper. Onorabila Fleur Brandon nu este genul tău.

– O găsesc foarte încântătoare.

– Doar nu te-ai îndrăgostit de ea? întrebă Alix, uimită.

– Ai avea ceva de obiectat?

– Eu nu am nimic, însă Jack Beecham o să aibă.

– Magnatul afacerilor imobiliare? întrebă Peter surprins. Ce vrei să spui?

– Este logodnicul lui Fleur. Credeam că știi.

– Nu! Nu se poate! N-o văd alături de un snob umflat ca acela.

– Poate că este un snob gras, spuse Alix moale, dar este un snob milionar și lady Brandon crede că a dat norocul peste familia ei. A cheltuit ultimul peni crescând-o pe Fleur pentru ca să facă un mariaj în lumea bună.

– Mă lasă rece, spuse Peter abordând un surâs grav. Logodna e oficială sau sunt doar zvonuri?

– Lady Brandon mi-a spus. Și, după câte mi-a dat de înțeles, ar dori să te ții cât mai departe de fiica ei.

– De ce nu poartă Fleur inelul de logodnă? insistă el. Și de ce Beecham nu a fost la petrecre?

– Cred că nu au făcut încă anunțul oficial.

– Înseamnă că Fleur mai are o șansă. O fată drăguță ca ea nu ar trebui să se mărite cu un bărbat ca el.

– Poate că nu, acceptă Alix, dar lady Brandon este ferm convinsă că Fleur va fi viitoarea doamnă Beecham.

– Până când nu va deveni, eu n-o să stau deoparte.

– De ce? Doar ai o listă lungă de prietene.

– E adevărat, spuse el zâmbind. Mulțumesc pentru sfat, Alix. După cum ai spus am de unde alege fără să dau de belele.

După ce plecă Peter, Alix ridică receptorul și dădu câteva telefoane de afaceri. Era total absorbită într-o conversație când domnișoara Willkinson intră grăbită și-i spuse că Paul Duval așteaptă în anticameră.

Surâsul ei de bun venit îi îngheță pe buze când văzu expresia lui furioasă.

– Oh, văd că-ți admiri munca, spuse el luând ziarul de pe birou. Cred că-mi pierd timpul întrebându-te dacă ai citit asta. Puse ziarul în fața ei și-i arătă un paragraf.

Alix citi cu voce joasă:

– Faimoasa actriță Dina Lloyd, ale căror aventuri tumultuoase sunt binecunoscute publicului, și-a împărțit weekendul între Paul Duval, cel care i-a creat costumele pentru ultima piesă, și tatăl lui, care i-a dăruit un faimos inel cu piatră de jad. Cine va triumfa: tinerețea sau banii?

– Așadar? întrebă Paul furios. Cum crezi că s-a simțit mama când a citit aceste mizerii?

– La fel cum s-a simțit și tatăl tău, replică Alix rece. Dar nu cred că mama ta cumpără asemenea ziare.

– Poate că ea nu, dar are o mulțime de prietene binevoitoare care îi vor arăta articolul. Știai ce părere am despre acest fel de publicitate și totuși ai făcut-o!

– Tu crezi că mi-am dat acordul pentru acest articol? Alix tremura de furie. A fost scris de Jamie Hunter și te asigur că toate informațiile n-au venit de la mine.

– Cine altcineva știa ce s-a întâmplat la cină? N-au fost decât prietenii noștri apropiați, tu și asistentul tău.

– Dar personalul?

– Ei niciodată nu ar vorbi cu presa. Lucrează pentru mama de mulți ani și n-ar face ceva care s-o rănească.

– N-am fost eu. Știu ce părere proastă ai despre publicitate...

– De ce te-aș crede? Scandalul și minciunile fac parte din munca ta.

– Domnule Duval, spuse Alix cu voce ridicată, vreau să-ți reamintesc că sunt angajata tatălui tău. Dacă ai vreo plângere împotriva mea, te rog să i te adresezi lui. Și, pe viitor, stai cât mai departe de biroul meu!

– Cu plăcere. Fața lui Paul era ca o mască de piatră. Înainte de a pleca, te avertizez: voi face tot posibilul să fii dată afară! spuse el ieșind și trântind ușa ca o vijelie.

– Ce se întâmplă aici? Vă certați ca niște țațe la piață, spuse Peter deschizând ușa de la biroul lui.

– În acest articol sunt și câteva comentarii tendențioase și Paul crede că eu i-am dat informațiile lui Jamie Hunter.

– Ca designer este excelent, dar ca bărbat... un mitocan.

Alix făcu un gest de lehamite.

– Aș vrea să aflu cine i-a dat informațiile lui Jamie, apoi să mă duc la el și să-i arunc adevărul în față.

– Las-o baltă, reporterii sunt foarte secretoși în legătură cu informatorii lor.

– Totuși, am să încerc. Îl știu pe Jamie Hunter foarte bine și mi-e dator cu câteva lucruri. Privirea ei căzu pe fața crispată a lui Peter, și rămase tăcută câteva clipe. Poate nu e o idee prea bună, nu?

– Cu siguranță.

Telefonul sună și Alix se reîntoarse la convorbirile de afaceri.

Mai târziu, în timp ce-și bea cafeaua, suspiciunile în legătură cu Peter reveniră. Era o enigmă pentru ea, lucra la firmă de mai bine de doi ani, dar niciodată nu știa când glumea și când era serios.

Mintea ei zbură apoi la celelalte persoane care asistaseră la cină. Lady Brandon, Fleur, Henry, Paul, Amy Duval, Dina... nici unul n-ar fi vorbit cu Jamie Hunter.

Alix ridică din nou receptorul și-l sună pe Jamie. Acesta nu era la birou și o rugă pe secretară să-l anunțe că dorea să-i vorbească în cel mai scurt timp.

Stătu mult pe gânduri dacă să-l sune pe Henri Duval sau nu; până la urmă îi scrise un bilet în care se scuza și spera ca articolul să nu răcească relațiile dintre ei.

Când reveni la salonul de modă, Henri nu făcu nici o aluzie la articol, de fapt nu-i adresă nici o vorbă câteva zile. Oare Paul își pusese planul în aplicare și urma să fie concediată?

Cel mai ciudat se purta însă Peter. Devenise tăcut și morocănos și evita să stea singur cu Alix.

– Probabil că este îndrăgostit, spuse Willie, când Alix o întrebă dacă știe ce are.

– Peter a mai fost îndrăgostit și altă dată, dar niciodată nu s-a purtat așa.

– Poate că e cu adevărat îndrăgostit!

– Oh, cu cât se însoară mai repede, cu atât mai bine. M-am săturat să fac jumătate din treaba lui. Mai aștept un pic să văd ce se întâmplă. Se întoarse la birou și începu să scrie o scrisoare când intră Peter, fără să bată, cu o figură zăpăcită.

– Iartă-mă, Alix. Nu știam că mai ești aici.

Ea observă că era îmbrăcat într-un costum foarte elegant.

– Unde puteam să fiu? Această scrisoare îmi trebuia acum trei zile, dar ai uitat s-o scrii.

– Îmi pare rău. Mi-a ieșit complet din minte.

– Nu e singurul lucru care ți-a ieșit din minte. Mă mir că n-ai uitat și drumul spre birou.

– Mai am și alte lucruri importante în viață, în afară de muncă. Dar tu n-ai cum să înțelegi, deoarece Mark e plecat, poți sta la birou cât vrei.

– Te rog să nu-l amesteci pe Mark în povestea asta. Nu are nimic de-a face cu ceea ce vorbim. Spune-mi, Peter, nu ești mulțumit că muncești pentru mine?

– Bineînțeles că sunt mulțumit. Dar munca nu este totul pentru mine.

– Cum o cheamă? întrebă Alix zâmbind. Sunt sigură că din cauza noi tale prietene ți-ai schimbat comportamentul.

– Numele ei nu e important, spuse Peter încet, și nu ea mi-a schimbat comportamentul. Aș dori să am mai mult timp liber, nu să stau toată ziua la birou și...

– Dacă vrei un serviciu de la nouă la cinci, aici nu e locul potrivit. În publicitate trebuie să lucrezi multe ore suplimentare, i-o tăie Alix furioasă.

– Știi că nu asta am vrut să spun. Vreau să-ți spun că m-am săturat doar să lucrez și să n-am o viață particulară. Văd că și tu ai luat-o pe urma mea. Toată ziua stai la birou. Lasă scrisoarea. Nu trebuie terminată astăzi. Ai intrat într-o rutină care nu te lasă să iei lucrurile așa cum sunt.

– Poate că lucrez prea mult, admise ea, dar dacă asistentul meu nu mă ajută...

– Ai de gând să mă concediezi?

– Vrei s-o fac?

– Nu, răspunse el răspicat. Îmi place slujba mea și îmi place să lucrez cu tine.

– Sper să-ți revii cât mai repede; am nevoie de tine, altfel voi căuta pe altcineva.

Câteva momente se păstră tăcerea.

Bine, spuse el. Vei fi mulțumită.

Luă scrisoarea din mâna ei, spunând că o va termina el. Ea scutură din cap.

– Văd că ești pregătit să ieși în oraș. Ți-o pun pe birou s-o termini mâine, dacă vei veni...

– Îți promit, spuse el zâmbind.

Rămasă singură în birou, Alix se gândi la viața ei. Singura relație de durată fusese cu Mark, iar acesta plecase. Oare îl iubea? Ce-și dorea pentru viitor? Un soț și copii?

– Nu, spuse ea încet. O viață liniștită m-ar plictisi de moarte. Îmi doresc și o carieră, și o căsătorie fericită.

Luă stiloul și începu să scrie în continuare.

Câteva zile mai târziu, luând masa la Fleet Club, îl zări pe Jamie Hunter la bar. Se ridică și se așeză lângă el.

– Ești exact persoana pe care doream s-o întâlnesc, spuse ea repede.

– Știam, replică el. Dar dacă vrei să mă întrebi ceva în legătură cu petrecerea de la familia Duval, îți pierzi timpul. Nu-mi demasc informatorii.

– Niciodată nu faci indiscreții?

– Niciodată. Însă te invit la masă, ca o compensație.

– Cu plăcere.

Merseră și se așezară la o masă.

– Apropo, spuse el, l-am văzut pe asistentul tău, seara trecută. Lua masa la Savoy, cu încântătoarea domișoară Fleur Brandon, iar cu o zi înainte i-am zărit la Roxanne.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Jack Beecham e în State, dar când o să vină...

Alix se forță să rămână calmă. Așadar, Peter tot se mai vedea cu Fleur! Și o duce în cele mai scumpe localuri din Londra. De unde are bani să-i arunce pe asemenea nimicuri? Când ajunse la birou, Peter era acolo.

Intră și se așeză în fața lui.

– Am luat prânzul cu Jamie. Mi-a supus că te-a văzut cu Fleur aseară.

– Da, am fost cu ea.

– Am crezut că n-o să te mai întâlnești cu ea, o dată ce ai aflat că e logodită cu Beecham!

– Logodna nu e oficială!

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Alix. Fleur nu e de nasul tău. Niciodată nu se va căsători cu tine. Vei avea parte numai de belele.

– Nu mă încurajezi deloc, spuse Peter serios. Crezi că eu știu că nu mă pot compara cu Beecham?

– Ești înaintea lui la toate capitolele, în afară de unul: cel financiar, unde el se află la kilometri depărtare, iar pentru familia Brandon acesta este elementul cel mai important.

– Mulțumesc pentru informație! Sper cel puțin să nu crezi că Fleur e îndrăgostită de el.

– Nu contează.

– Ba contează foarte mult, spuse el încet. Vezi tu, Fleur e îndrăgostită de mine.

– Mama ei știe?

Peter scutură din cap.

– Este încă la țară, țintuită în pat de o criză de lumbago. Fleur stă la mătușa ei, în Lensington. Ea e de acord cu relația noastră.

– Ce mă fac cu tine?

– Nu știu, mamă dragă.

Alix se înroși.

– Știu că mă crezi o țață...

– Ești o țață superbă, o întrerupse el, dar nu te voi mai asculta. Eu și Fleur ne iubim și nu-mi pasă ce crede mama ei.

– Fleur nu va trece peste cuvântul mamei ei. Este aproape falimentară și această căsătorie este șansa lor, spuse Alix încet.

– Vom trăi și vom vedea, spuse Peter ieșind din birou.

Alix rămase gânditoare. Peter o ducea pe Fleur în cele mai costisitoare localuri. Asta cerea bani. Avea un salariu mulțumitor, dar tot nu-i ajungea pentru această viață mondenă. Înseamnă că făcea rost din altă parte. De la Jamie Hunter? Poate. Nu dorea să-l învinuiască fără să fie sigură.

În următoarele săptămâni se ocupă de afaceri. Vorbi cu mai mulți reporteri și apărură câteva articole reușite în mai multe reviste. Cel mai important lucru era interviul pe care-l va da Henri Duval postului BBC cu ocazia lansării noii colecții.

Se ducea la biroul ei din Casa Duval câteva ore în fiecare zi. Cu Paul nu se mai vedea decât ocazional, pe holurile clădirii.

Dar, într-o zi fierbinte de iunie, când se afla în birul lui Henri, punând la punct ultimele detalii în legătură cu interviul pentru BBC, ușa se deschise și Paul intră ținând în mână un portofoliu cu schițe pentru noua linie a viitoarei colecții.

Când o văzu pe Alix, puse dosarul pe biroul tatălui său și se întoarse să plece.

Henri ridică o schiță și exclamă furios.

– Nu putem face așa ceva, nu ne reprezintă!

Paul se opri și se întoarse încet.

– Aș dori să discutăm mai târziu.

– Vom discuta acum, spuse Henri lovind masa cu pumnul. Nu putem folosi nici una din aceste schițe. Sunt ridicole.

Obrajii lui Paul se înroșiră.

– Acest cuvânt descrie cel mai bine ultima ta colecție.

Henri se ridică amenințător nevenindu-i să creadă ce auzea. Făcu un pas, apoi se opri cu un efort supraomenesc și respiră adânc, încercând să se controleze.

– Cum îți permiți să vorbești așa cu mine? Dumnezeule, ești fiul meu!

– Tocmai fiindcă sunt fiul tău vorbesc așa cu tine! Nimeni nu-ți spune adevărul, nu mai pot sta să...

Nemaidorind să audă această ceartă, Alix fugi din cameră.

Tremurând, ieși din clădire și se îndreptă spre mașină. Cineva îi puse o mână pe umăr. Se întoarse și o văzu pe Dina.

– Te duci la o probă?

– Iau masa cu Henri.

– Cel mai bine ar fi să aștepți o vreme. El și Paul sunt în mijlocul unei dispute.

Dina surâse.

– Presupun că din cauza colecției?

– Da, dar și tu ai o parte din vină.

Actrița o privi cu ochi inocenți.

– Ce legătură am eu cu această ceartă?

– Deoarece te joci cu amândoi și-i ațâți pe unul împotriva celuilalt.

– Câtă dezaprobare în privirea ta! Pentru a cărui inimă ție frică, a lui Henri sau al lui Paul?

– Dar ție de cine îți pasă? întrebă Alix supărată.

Dina ezită o clipă.

– Henri, răspunse aceasta cu voce pierdută.

– Atunci, de ce îți bați joc de Paul?

– Nu-mi bat joc de el, dar așa mă pot vedea în siguranță cu Henri.

– Știi că nu ai nici un viitor alături de el? Amy nu va divorța niciodată și cred că nici Henri nu are acest gând. Dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o cu ani în urmă.

– Pe mine nu m-a întâlnit cu ani în urmă.

Alix o privi amuzată pe prietena ei.

– Ești sigură în legătură cu sentimentele voastre? întrebă ea blând. Henri e mult mai în vârstă decât tine și a avut o mulțime de aventuri...

– Calmează-te, spuse Dina veselă. Henri n-a mai simțit pentru nici o femeie ceea ce simte prentru mine.

– Dar pentru cât timp?

– Atâta timp cât îl voi dori.

– Dar...

– Nu, Alix. Nu mai vreau să discutăm. Se întoarse semeață și urcă treptele casei de modă.

***

Ajunsă la birou, secretara o privi cu ochi surprinși.

– Credeam că azi ești la marele creator de modă.

– Era ocupat cu fiul său.

– În legătură cu Dina.

– În legătură cu următoarea colecție. Mă tem că Paul îl va părăsi pe tatăl lui.

– Ar fi cel mai bun lucru pe care l-ar putea face.

– Dar n-o va face, știe cât de mult ar supăra-o pe mama lui acest lucru. Auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse. Bună, Peter. De când ești aici?

– Tocmai am intrat.

Peste trei zile, când deschise Daily Illustrated, Jamie Hunter îi informa pe cititori iminenta despărțire a lui Henri Duval de fiul său din cauza unor certuri în legătură cu următoarea colecție.

Alix puse ziarul pe birou și rămase gânditoare. Ridică receptorul cu gândul de a-l suna pe Henri, apoi se răzgândi. Cel mai bine ar fi să aștepte telefonul lui, poate că nu va vedea articolul. Încercă să lucreze, dar gândurile nu-i dădeau pace. Nu mai avea nici un dubiu că Peter îi spusese întreaga poveste lui Jamie Hunter. Asta precum și cea cu inelul.

Niciodată nu fusese atât de dezamăgită. Peter fusese un angajat strălucit până acum. Se rezemă de spătarul fotoliului și lacrimi grele începură să-i curgă pe obraji. În fața ochilor îi apăru chipul lui Paul. Oare ce credea acum despre ea? Era sigură că avea impresia că ea vorbise despre ceartă presei. Fusese singura care știa...

Se auzi soneria de la ușă. Willie era în pauza de masă, așa că Alix se ridică, își șterse lacrimile și se duse să deschidă.

– Mark! exclamă ea când îl văzu pe bărbatul din fața ușii. Nu te așteptam... Când ai venit?

– Dimineață. M-am hotărât în ultima clipă, de aceea n-am putut să te anunț. O mângâie pe obraz și-i șterse urmele de lacrimi care încă se mai zăreau. Am vrut să mă opresc întâi la New York, dar îmi era dor de tine, de aceea am venit întâi aici.

Alix izbucni din nou în plâns și-i sări în brațe.

Capitolul 5

Alix îl întâlnise pe Mark la o petrecere și deveniseră instantaneu prieteni. După câteva săptămâni, el dorise mai mult de atât și refuza să creadă că ea nu-l iubea.

Câteodată, dorea să se despară de el, dar Mark nu acceptase niciodată o rupere a relației lor. Toată lumea se mira de ce nu acceptă să se căsătorească cu el. Ca soție a lui Mark, nu mai era nevoie să stea nopțile la firmă, nu mai trebuia să aibă tot felul de clienți ciudați, nu mai trebuia să dea interviuri obositoare și iritante. Însă pentru ea, asta era o muncă plăcută, era viața ei. Lui nu-i plăcea această slujbă și ar fi vrut să se ocupe de casă și de o mulțime de copii.

Mark era un bărbat atrăgător, dar căsnicia lor s-ar consuma doar în dormitor, se gândi Alix. De ce oare nu-l pot iubi? Îl aștept pe Făt-Frumos călare pe un cal alb? Nu, caut doar un bărbat care să mă iubească și să mă accepte așa cum sunt.

Trecură în apartamentul ei și Alix pregăti masa.

– După părerea mea, acesta e raiul! spuse el terminând omleta din farfurie. O masă bună și o femeie perfectă! De ce nu te măriți cu mine? Am o lună de concediu, am putea pleca imediat în luna de miere!

– Sună tentant, dar răspunsul e tot nu!

– Eu tot încerc.

Ea zâmbi, și fără să mai spună nimic începu să strângă masa.

– Ce s-a întâmplat mai devreme? Aș vrea să cred că plângeai după mine, dar știu că nu acesta era motivul.

– Era ceva legat de muncă.

– Îți place să muncești din greu. Trebuie să fie mai mult decât atât.

– Totul a început cu câteva săptămâni în urmă. Celebrul Henri Duval m-a angajat să-i fiu agent publicitar. Apoi îi povesti tot ce se întâmplase până în acel moment. Îl suspectez pe Peter că a spus presei toate aceste povești.

– De ce crezi că a făcut-o?

– E încurcat cu Fleur Brandon și cheltuiește mai mult decât își poate permite.

– Și ce-i cu asta?

– Cred că Jamie Hunter îl plătește pentru informațiile pe care i le dă.

– I-ai spus lui Peter că-l suspectezi? întrebă Mark.

– Nu.

– Ar trebui să-i spui. Dă-i o șansă să se clarifice. Îl cunosc pe Peter destul de bine și nu-l cred în stare de asemenea

răutăți. Se apropie de ea și-o prinse de umeri. Ești obosită, Alix. Ai nevoie de relaxare. Vrei să luăm cina împreună diseară?

– Nu știu, am multă treabă și...

– Uită de muncă, o întrerupe el. Vin să te iau la opt.

Mark dori să se așeze, dar Alix scutură din cap.

– Dacă vrei să ies cu tine diseară, ar fi bine să mă lași să lucrez, spuse ea abordând o mină de femeie de afaceri.

Mark se îndreptă cu regret spre ușă.

– Să nu cumva să mă suni că nu poți veni. La ora opt mă voi prezenta la ușa ta și vom pleca împreună, orice ar fi.

Și se ținu de cuvânt. Veni la ora opt și luară cina într-un restaurant liniștit. N-o lăsă pe Alix să aducă vorba de munca ei. Dansară și se simțiră bine. O conduse acasă și ea se întinse mulțumită în pat.

– Dragă Mark, șopti ea înainte de a adormi, ce bine că am un prieten ca tine.

A doua zi dormi până târziu. Încă nu se ridicase din pat când secretara ei dădu buzna în dormitor.

– S-a întâmplat din nou, Alix. Privește!

Alix se ridică pe marginea patului și se întinse.

– Despre ce vorbești?

– Articolul lui Jamie Hunter. Scrie din nou despre Henri Duval și una dintre clientele lui.

– Ce? Alix îi smulse ziarul și citi articolul. Trimite-l pe Peter la mine, dar mai întâi fă-mi legătura cu Jamie.

Reporterul era plecat din oraș și, fierbând de furie, Alix intră în birou. Amintirea lui Mark i se șterse din minte. Era

surprinsă că Henri Duval n-o sunase încă, poate că reputația lui nu conta, dar cea a clienților lui, da. Se decise să-i facă o vizită înainte s-o sune ca să-i ceară socoteală. Bău o ceașcă de cafea, se îmbrăcă elegant și plecă spre Berkeley Street.

Pășind pe covorul roșu de pe coridor, avea impresia că își aude inima bătând și avu strania impresie că el spune „Intră!“ înainte ca ea să bată la ușă.

– Dragă Alix, mă întrebam când o să ii să-mi faci o vizită. Ia loc. Vreau să vorbim despre publictatea pentru următoarea colecție.

– În primul rând, aș vrea să vorbim despre articolul de azi dimineață din Daily Illustrated.

– Amuzant, nu-i așa? spuse el având în ochi o sclipire poznașă.

– Eu n-o văd așa.

– Ba eu, da. Și vreau să te felicit.

Alix îl privi mirată.

– Sunteți cumva sarcastic, domnule Duval? Pot să vă asigur că n-am nimic de-a face cu aceste articole.

– Nu trebuie să te disculpi, draga mea. Ești om, la fel ca mine și ca reporterii. Ei trebuie să scrie și de ce să nu-i ajuți când sunt în pană de idei?

Alix bătu din picior și ochii ei albaștri aruncară săgeți.

– Nu sunt atât de disperată încât să scornesc povești. Te asigur că n-am nimic de-a face cu toate aceste mizerii...

– Dar tu ai fost singura care știa despre cearta mea cu Paul.

– N-am vorbit eu, dar voi afla cine. Iar dacă face parte din personalul meu, va fi concediat.

– Te cred. Să nu crezi însă că mă afectează ceea ce scriu ziarele. De-a lungul timpului, au scornit o mulțime de scandaluri și acum nu mă mai afectează. O privi o clipă, apoi continuă: Paul însă nu e de acord cu mine. E furios și vrea să reziliez contractul cu tine.

– Orice aș spune, el tot mă va considera vinovată, spuse ea. Ce păcat că fiul tău nu-ți seamănă.

– Mare păcat, acceptă Henri, dar ultimul lucru pe care-l doresc e o competiție în familie.

Alix rămare gânditoare; „competiție" oricum va fi, deoarece cei doi bărbați aveau viziuni diferite asupra noului curent în modă.

– Acum, e timpul să bem un pahar de șampanie. În cinstea noii colecții, spuse Henri. Se ridică, luă două pahare, le umplu cu șampanie și se apropie de ea.

– Ai niște ochi minunați, Alix. Furia îți prinde bine, arăți superb. Veni atât de aproape încât ea îi simți parfumul. Orice femeie ar fi fost amețită de prezența lui virilă, dar Alix făcu un pas înapoi, roșie în obraji de stânjeneală.

Henri însă nu se opri, o prinse de umeri și o trase mai aproape.

– Ești atât de diferită de frumusețile stupide care-mi dau târcoale. Nu ești numai un corp, ești și inteligentă în același timp.

Înainte ca Alix să poată realiza ce se întâmplă, el o sărută pe gură. Buzele lui erau umede și moi, ceea ce-i produse lui Alix un sentiment de profund dezgust. Își puse mâinile în

pieptul lui și-l îndepărtă, împingându-l cu toată puterea. Înainte de asta auzi ușa deschizându-se și-l văzu pe Paul intrând în cameră.

Henri făcu un pas înainte și-l privi amuzat.

– Nu știi să bați la ușă înainte să intri, Paul?

– Nu știam că ești ocupat. Am să revin mai târziu.

– Nu e nevoie, interveni Alix. Tocmai plecam.

Paul o privi sarcastic, în timp ce ea își luă rămas bun de la Henri și ieși din încăpere. În timp ce se întorcea la birou, două sentimente se războiau în sufletul ei: furie împotriva lui Henri Duval și rușine deoarece Paul o surprinsese în acea situație stânjenitoare. Oare își dăduse seama că tatăl lui o sărutase?

***

După câteva momente de la sosire, Peter intră în birou și se așeză în fața ei.

– Presupun că ei văzut articolul lui Jamie Hunter, nu?

– Cine nu l-a văzut? întrebă el zâmbind. Ea nu-i întoarse zâmbetul; dacă el voia să se joace, așa să fie.

– Ce e cu tine? atacă Alix. Tu ești cel care îl alimentează pe Jamie Hunter cu scandaluri?

Peter o privi lung și fața lui se transformă într-o mască împietrită.

– E o plăcere să aflu care e părerea ta despre mine. Crezi că...

– Nu te mai juca! Vreau să știu adevărul. Nu vreau să cred că ai fost tu, dar toate pistele duc la tine. De unde ai atâția bani de cheltuială?

– Crezi că am decăzut în asemenea hal să vând povești reporterilor?

– Mintea mea nu poate să creadă că poți face ceva așa de mizerabil. Să vinzi secretele firmei unor paparazzi e un lucru atât de...

– Oribil, nu? întrebă Peter roșindu-se. Sunt un mizerabil, repetă el, asta e părerea ta despre mine. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am fost eu.

Păstrară câteva momente de tăcere.

– Mă crezi? întrebă el încet.

– Da.

– Îmi pare rău că n-ai avut încredere în mine. Trebuia să mă întrebi mai devreme...

– Am greșit, dar... sper să mă înțelegi...

– Te înțeleg. Chiar aveai motive să mă suspectezi.

– Când am spus asta...

– Ai spus-o pentru că aveai dreptate. Trebuia să-ți spun adevărul. Am făcut un împrumut, spuse el încet. De la Henri Duval. M-am întâlnit cu el și cu Dina într-o seară. Iar când Fleur și Dina s-au dus să se pudreze el s-a oferit să mă ajute. Mi-a completat un cec și mi l-a băgat cu forța în buzunar.

– Oh, Peter, nu trebuia să accepți un împrumut de la un client.

– Se pare că vrea să-i facă o surpriză lady-ei Brandon. Ar dori ca eu și Fleur să fim împreună. Mi-a spus-o chiar el, teribil de amuzat.

– Henri are un simț al umorului destul de ciudat, însă trebuie să-i înapoiezi banii. Te pot ajuta eu.

– Nu e necesar. M-am gândit deja: voi vinde casa și mă voi muta într-un apartament mai mic.

– Dar te-ai chinuit atât de mult s-o cumperi, protestă Alix.

– Oricum sunt un prost, spuse el zâmbind amar. M-am despărțit de Fleur.

– Cum așa?

– Lady Brandon a aflat cum cumnata ei încuraja reația mea cu Fleur. Ieri seară i-a făcut o vizită și a luat-o pe Fleur acasă.

– Și ea, ca o fiică bună, a urmat-o...

– Am cerut-o în căsătorie, și... mi-a întors spatele. Făcu o pauză, apoi continuă cu dificultate. Mi-a spus că mă iubește... dar nu dorește un soț sărac. Se va căsători cu Beecham. De acum, voi pune pe primul loc munca, dacă mă mai dorești...

– Bineînțeles, ești cel mai bun asistent pe care l-am avut.

– Mulțumesc. N-am să te mai dezamăgesc.

Seara se întâlni cu Mark și ieșiră în oraș. La restaurant o zări pe Fleur însoțită de un bărbat cu o față de buldog. Jack Beecham, ghici ea.

Conversația ajunse inevitabil la Peter și Alix admise că-i părea rău pentru el.

– Acum îmi dau seama cât de schimbătoare suntem noi, femeile. Când am auzit că iese cu Fleur am fost supărată, dar acum, aș da orice să fie din nou împreună.

– Cel mai bine ar fi să-l lași pe Peter să-și rezolve singur problemele.

– Ai dreptate, spuse ea, acum am altă problemă pe cap.

– Anume?

– Cine a vorbit cu Jamie Hunter?

– De ce te mai chinui? Mi-ai spus că domnului Duval nu-i pasă...

– Nu contează. Cineva dorește să-mi facă probleme, și eu trebuie să aflu cine este.

Capitolul 6

În următoarea săptămână, Alix n-a avut prea multe ocazii să-i întâlnească pe cei doi Duval.

Henri nu făcu nici o aluzie la scena pe care o întrerupsese fiul lui, dar Alix nu putea uita și ar fi dorit să aibă o discuție cu Paul ca să-i explice că nu l-a încurajat cu nimic pe tatăl lui.

Pentru că până la prezentarea colecției mai era mult timp, ea își concentră atenția pe noile contracte: un bal de binefacere și lansarea unui nou parfum.

Peter muncea din greu. Se părea că lăsase în urmă relația lui cu Fleur, deși numele fetei apărea adeseori în ziare, alături de cel al lui Beecham.

Viața își urmă drumul în pace până într-o dimineață de iulie.

În timp ce-și bea cafeaua, Alix deschise ziarul la secțiunea de modă. Avusese loc lansarea colecției „Betty Villiers“ și pagina era plină cu fotografii ale hainelor. Citi articolul dintr-o

suflare. Se pare că această colecție făcea furori. Era inspirată din arta egipteană, iar manechinele arătau ca niște sirene.

Alix examină toaletele. Erau extraordinare, dar ceva o neliniști. Mai văzuse ceva asemănător. Culorile predominante erau: galben, alb, auriu și albastru electric.

Gândul ei se îndreptă spre Henri... În aceeași clipă, sună telefonul și-i auzi vocea.

– Poți să vii aici, acum?

– E vorba de Betty Villiers?

– Da, spuse el și închise fără altă explicație.

Alix fugi repede spre Casa Duval. În biroul lui Henri se mai găseau Paul și doamna Lelong. Toți se agitau în jurul mai multor schițe.

– Îți mulțumesc că ai venit atât de repede. Uite, noua noastră colecție, spuse Henri trântindu-i în față mai multe schițe.

Alix le privi și se înfioră.

– Ai recunoscut tema? întrebă el nervos.

– Da. „Betty Villiers Sfinx".

– Sfinx? Henri o privi aproape cu ură. Aceste schițe sunt ale mele și ale lui Paul. Le-am desenat cu luni în urmă.

– Schițele sunt identice. Uite, privește aici, spuse Paul alăturând o schiță unei fotografii din ziar.

Alix ridică privirea și-i văzu pe cei doi bărbați pândindu-i reacția.

– Credeți că cineva vi le-a furat?

– Doar dacă nu crezi în fenomene paranormale. Sunt identice sută la sută, spuse Paul ironic.

Alix rămase tăcută. Nu putea accepta că o suspectau, dar înainte de a spune ceva, vorbi Henri.

– Eu și fiul meu eram siguri că aceste schițe sunt aur curat. De aceea, numai câteva persoane de încredere le-au putut vedea. Nici chiar tu, dragă Alix, nu le-ai văzut.

– Ce se va întâmpla acum? întrebă ea, răsuflând ușurată. O veți da în judecată pe Betty Villiers?

– Nu ne-am brevetat schițele, spuse Paul încet.

– Înseamnă că nu se poate face absolut nimic?

– Să aflăm cine a furat schițele, apoi să-l ducem la poliție unde și să-l punem față în față cu Betty Villiers, care să mărturisească, răspunse Paul.

– Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, adăugă Henri.

– Vreți să spuneți că nu se poate face nimic? întrebă ea exasperată.

– Nimic, răspunseră cei doi simultan.

– Ce se va întâmpla cu noua colecție?

– Mai avem câteva schițe, spuse Henri privind foile de pe birou. Nu înțeleg cum au fost furate. N-au părăsit acest birou decât în weekend, când eu și Paul le luam și lucram acasă. Toți angajații mei, și cei de aici și cei de la Croxham sunt oameni cinstiți, care lucrează pentru mine de mulți ani. Niciodată nu ne-ar trăda.

– Totuși, cineva a făcut-o, protestă Paul. Acum trebuie să ne decidem: ori anulăm lansarea, ori participăm cu ceea ce ne-a rămas.

– Cu o jumătate de colecție? întrebă tatăl lui contrariat. Niciodată n-am să mă fac de râs în felul acesta.

Tăcerea se lăsă în cameră și cele patru persoane continuară să privească dezamăgite desenele de pe birou. La un moment dat, Alix își aduse aminte de ceva și scăpă fără să vrea o exclamație.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Henri. Ți-ai adus aminte ceva?

– Mă întrebam... făcu o pauză, apoi continuă ezitant. Cu câteva săptămâni în urmă, fiul tău ți-a arătat câteva schițe. Nu ți-au plăcut la timpul acela, dar acum...

Henri îl privi pe Paul.

– Sunt la mine în birou, spuse el încet. Le aduc imediat.

După câteva minute schițele colecției „Sfinx" fură luate de pe birou și înlocuite cu cele care nu-i plăcuseră lui Henri cu câteva săptămâni în urmă.

De data aceasta el le examină cu atenție, în timp ce Paul se plimba prin cameră.

Alix aproape că simțea tensiunea din încăpere.

– Aș dori să pot face ceva cu astea, spuse Henri, în cele din urmă. Sunt atât de confuze.

– Aceasta e frumusețea lor, replică Paul. Contrastul dintre materiale e cel care dă unicitatea modelelor. Uită-te la asta, de exemplu, spuse el ridicând o schiță. Rochia este din catifea și se mulează pe corp dând impresia că e lipită de piele, iar boleroul din satin dă impresia unei cascade. Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu, admise Henri. Tu ar trebui să te faci arhitect, nu creator de modă.

– Dar designerul este un arhitect! Numai că el lucrează cu stofe, ață și nasturi, nu cu mortar și cărămizi.

– Să lăsăm detaliile practice. Iritat, Henri luă un creion și-l rupse dintr-o mișcare. Trebuie să ne organizăm cât mai bine, pentru a putea termina noua colecție la timp.

Alix răsuflă ușurată.

– Cum se va numi noua linie? întrebă ea.

– Las asta în seama fiului meu.

– Nu știu, spune-i cum vrei, murmură Paul.

Alix rămase pe gânduri, apoi zâmbi:

– De ce să nu-i spunem „Phoenix“? Doar se va naște din cenușa celei care a fost. Vom putea face o poveste interesantă.

Henri se încruntă:

– Va trebui să fii atentă la ce declari. N-o putem acuza pe Betty Villiers direct. Vom spune doar că schițele au fost furate și vom lăsa lumea să tragă concluziile. Se întoarse apoi spre doamna Lelong. Anunță, te rog, tot personalul să se adune în salon peste zece minute. Iar tu, Paul, vorbește cu Pierre Dubois, în Franța, și spune-i tot ce s-a întâmplat. Roagă-l să ne trimită imediat noile materiale de care avem nevoie. Noua colecție va fi mai mică, dar va fi extraordinară.

Paul ieși repede și Alix îl privi admirativ pe Henri.

– Mă bucur că ai luat această hotărâre, spuse ea.

– Nu suport să fiu învins. Scoase o cutie cu țigări și-și aprinse una.

– Ce frumusețe! spuse ea cu ochii la cutie. E franțuzească?

– E lucrată de un francez. Am cumpărat-o din insulele Seychelles, unde m-am născut. E făcută din carapace de broască țestoasă.

– Credeam că v-ați născut în Franța.

– Așa crede marea majoritate a lumii. Însă m-am născut în Seychelles și am stat acolo până la optsprezece ani.

Ușa se deschise și intră doamna Lelong, care-l anunță:

– Personalul vă așteaptă, domnule Duval.

Personalul Casei Duval forma un grup pestriț: modele în rochii de seară, machiate și coafate, și croitorese cu figuri șterse, în uniforme gri.

Henri îi privi pe toți ca un tată odraslele, apoi, cu voce joasă, le povesti ce se întâmplase și ce decisese.

– Știu că va fi greu, că va trebui să lucrați din greu, peste program, dar suntem o mare familie, adăugă el zâmbind, și știu că nu mă veți lăsa la greu.

Toată lumea murmură afirmativ, numai doamna Lelong lăsă capul în jos.

– Trebuie să vă dau o veste proastă, domnule Duval. Anna lipsește. A sunat soțul ei de dimineață, este în spital, se operează de apendicită.

– Cum? exclamă Henri iritat. E modelul cu cele mai bune măsuri. Jumătate din haine sunt create pentru ea.

Doamna Lelong se înroși.

– Nu mai sta uitându-te la pantofi. Caută pe cineva!

– Deja am câteva tinere, care au măsurile ei. Sunt afară, vă așteaptă să le primiți.

Madam Lelong ieși și Henri rămase cu ochii ațintiți asupra ușii pe care își făcu apariția Dina, o delicată nimfă în crep roz.

– Ce bine că te văd, exclamă ea. Tocmai am vorbit cu Paul și mi-a povestit despre dezastru. Dacă pot să ajut cu ceva...

– Nu-ți face griji, cherie. Totul e sub control, spuse el luând mâna Dinei pe care depuse un sărut. Stai lângă mine și ajută-mă să găsesc un nou model.

Doamna Lelong intră aducând cu ea o fată înaltă, bine proporționată, cu un uimitor păr blond-argintiu.

Culoarea părea naturală și, împreună cu pielea albă și ochii albastru deschis, o făcură pe Alix să decidă că fata era de origine scandinavă.

Ceva îi displăcea la ea; ceva din modul cum purta hainele o făcea să fie puțin vulgară.

Mai intrară încă trei tinere, dar se vedea că Henri alesese deja.

– Cum o cheamă pe prima? o întrebă el pe doamna Lelong.

– Sophie. Am impresia că este, totuși, cam înaltă.

– Îmi place.

– Nu va învăța niciodată să poarte un costum, spuse Dina ironic.

– Sunt obosit de toate aceste stereotipuri. Sophie e diferită și de aceea o vreau, replică Henri.

– Adevărat? întrebă Dina cu aerul unei femei geloase.

Henri îi ridică mâinile și începu să i le sărute.

– Draga mea, tu ești cea mai drăguță ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Vino, îți ofer un pahar în biroul meu. Alix, vii și tu?

– N-am timp. Trebuie să mă întorc la birou.

După-amiaza, se întoarse la salon și-i găsi pe Henri și Paul ocupați cu alegerea materialelor. Fiecare rochie rămasă din vechea colecție trebuia ajustată după noul model.

Târziu, spre seară, Sophie luă o pauză. Paul terminase de făcut ultimele retușuri și acceptase și unele sugestii ale tatălui său.

– Nu-mi place! exclamă Paul. Sophie este prea mare pentru acest stil. Cred că Louise e mai aproape de adevăr.

– Asta e marea ta greșeală, replică Henri. În imaginația ta, toate femeile sunt niște silfide.

Alix îngheță. După cum decurgea conversația, se anunța o nouă scenă între cei doi.

– Cei mai mulți designeri lucrează după femeia ideală, răspunse Paul moale. Dacă vrei să creezi pentru toate femeile, deschide o fabrică de confecții!

– Nu te lua de angrosiști, răspunse Henri zâmbind. Ei câștigă mai mulți bani decât noi. Bine, Paul! Tu creezi toalete pentru femeia ta ideală, iar eu le voi crea pentru a mea.

Paul îi aruncă Alixei o privire ciudată.

– Am impresia că pentru moment Sophie este femeia ta ideală, spuse el întinzându-i foarfeca tatălui lui.

Paul ieși din încăpere și Alix se așeză pe un scaun, dorind să-l vadă pe Henri la muncă.

Sophie apăru îmbrăcată într-o nouă rochie ce trebuia retușată și Henri se adânci în muncă. Timp de zece minute se auzi numai zgomotul foarfecei, apoi Sophie scoase o exclamație de durere.

– Pentru Dumnezeu! ce s-a întâmplat?

– Cred că m-ai tăiat, răspunse fata și se întoarse cu spatele arătând o tăietură urâtă din care curgea sânge.

– Vai, dragă. Îmi pare rău!

Henri ridică repede niște șervețele și-i tamponă rana, apoi cu mișcări iuți o ajută să-și scoată rochia spre a nu fi pătată. Oare ce-ar fi zis Dina dacă vedea această scenă? se gândi Alix.

Henri rămase înmărmurit în fața corpului fetei care-i susținea privirea cu nerușinare.

Alix se ridică și merse repede spre ușă. Nu dorea să ia parte la așa ceva.

– Cred că nu mai este nevoie de mine. Spune-i fiului tău...

– Poți să-mi spui chiar tu, se auzi vocea lui Paul din spatele ei.

– Mă duc să lucrez la articolul despre noul nume al colecției, spuse ea repede. Nu mai este nevoie de mine aici și este destul de târziu.

El își privi ceasul.

– Oh, e aproape opt. N-am realizat. Am fost atât de absorbiți de muncă.

– Vă invit la masă, spuse Henri apropiindu-se. Nu putem lucra cu stomacul gol. Paul, te poți opri o oră sau două.

– Nu e o idee rea. Unde mergem? La „Antoine“?

– Da. Tu condu-o pe Alix. Eu îi chem un taxi Sophiei.

– Foarte bine. Hai, Alix. O luă de braț și merseră pe jos zece minute, până la un micuț restaurant franțuzesc.

– Ce zi! În aceste momente, îl admir pe tata.

Alix rămase pe gânduri. De ce oare îl admira? Nu era nimic de admirat. Cel mai potrivit cuvânt era ură. Oare nu-l ura din cauza Sophiei, și pentru că își bătea joc de sentimentele Dinei?

– Alix! vocea lui Paul o readuse la realitate.

– Îmi pare rău, sunt obosită.

– Nu face nimic. Se pare că tata nu mai vine și doream doar să știu dacă îți plac homarii?

– Sunt pe cât de gustoși, tot pe atât de urâți.

El zâmbi și linii fine îi apărură în jurul ochilor.

– Newburg îți place mai mult?

– Sună bine. Am impresia că vrei să mă îngraș.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Ești foarte slabă.

– Ție îți plac femeile slabe, îl tachină ea.

– Ca să-mi poarte hainele, nu ca să le am lângă mine.

Ea simți căldura din vocea lui și izbucni în râs. Cina decurse în cele mai bune condiții și se bucurară împreună de ea.

Ora trecu repede și, în timp ce se relaxau la o cafea, se gândeau cu regret că trebuia să se despartă.

– Mă întreb dacă nu cumva ești puțin fericit că s-au furat schițele, spuse ea privindu-și ceașca de cafea. În felul acesta, ai avut ocazia să folosești ideile tale.

El o privi o clipă, apoi făcu un gest de lehamite.

– Nu mă înțelegi, Alix. Crezi că munca este foarte importantă pentru mine.

– Dar este foarte importantă, protestă ea. Vorbești ca și când pictorilor nu le-ar păsa dacă tablourile lor sunt expuse.

– Multora nu le pasă!

– Înseamnă că nu au nici un pic de ambiție, și refuz să cred că nu ești ambițios.

– De ce crezi că lipsa de ambiție e un viciu. Cunosc multe persoane drăguțe care nu au ambiție.

– Talentul duce invariabil la ambiție, continuă ea. Stă în natura umană. Scritorul vrea ca lumea să-i citească operele, muzicianul dorește să-i fie ascultată muzica.

– Și designerul vrea ca femeile să-i poarte hainele?

– Nu vrei asta?

El zâmbi.

– Ai prea multe argumente ca să te înving.

– Ce te oprește să-ți deschizi propria ta afacere? repetă ea întrebarea pe care i-o mai pusese o dată. Să nu-mi spui că-ți place să te cerți cu tatăl tău tot timpul?

– Detest lucrul acesta. Când am început să lucrez cu tata, am crezut că voi învăța o mulțime de lucruri. Curând, însă, am realizat că nu vrea să-mi încurajeze talentul și am început să mă ascund de el. Am rămas totuși, deoarece mama ar fi foarte supărată dacă l-aș părăsi.

– Ai rămas cu el doar ca să n-o superi pe mama? Nu are nici un sens, te porți ca un copil!

– Sunt copilul mamei mele. Fericirea ei este foarte importantă pentru mine.

– Atât de importantă încât să-ți sacrifici viitorul pentru ea?

– Sunt un Duval, spuse el încet.

– Tocmai că ești un Duval. Ar trebui să ai propriul tău salon, sau cel puțin să ai propria ta colecție.

– Nu sunt atât de ambițios. Ți-am spus că nu am ambiții personale. Fericirea mamei e foarte importantă pentru mine. De aceea, stau lângă tatăl meu și încerc să-l aduc pe calea cea bună.

– Încerci să-l ții departe de femei?

– Cu cât îmbătrânește, e mai rău.

– De ce nu-l părăsește mama ta?

– Am întrebat-o odată și mi-a spus că mai bine cu un rău pe care-l cunoaște decât fără.

– Aceasta este iubire sau mândrie? întrebă ea încet.

– Am impresia că în mintea femeilor iubirea și mândria se confundă uneori. Atâta timp cât tatăl meu vine în weekenduri și se poartă ca un familist, ea e satisfăcută și eu sunt bucuros pentru ea. De aceea stau cu el.

– Cred că nu e foarte ușor pentru tine, spuse ea privindu-l în ochi. Dar nu ți-e teamă că într-o zi tatăl tău va întâlni o femeie pe care s-o iubească atât de mult încât s-o părăsească pe mama ta?

– Nu. Asta nu se va întâmpla niciodată. N-am de ce să mă tem. Fete prostuțe a avut tot timpul. Iar de Dina mă voi ocupa eu... spuse el cu o expresie enigmatică.

În acel moment, Alix se ridică brusc de la masă.

– E târziu...

Paul plăti nota și porniră înapoi spre salon.

Alix simțea un junghi în inimă. Paul o iubea pe Dina și ea suferea. Îl privi în timp ce mergeau braț la braț. Bărbatul de lângă ea nu-i era indiferent.

Capitolul 7

Colecția Duval ocupa pagini întregi din ziarele și revistele de specialitate. Toată lumea aflase că desenele originale fuseseră subtilizate și copiate și astfel își câștigaseră simpatia presei și a lumii întregi.

Showul trebuia să înceapă la ora unsprezece. Alix ajunse la salon la nouă, dar toată lumea venise înaintea ei și era o zarvă de nedescris. Florăresele aranjau imense coșuri de flori pe scenă și pe scări. Fetele aprinseseră lumânări parfumate care emanau mirosuri florale. Croitoresele și călcătoresele făceau ultimele retușuri.

Alix se simți pierdută. Încercă să-i găsească pe Henri sau Paul; dar în cabina de schimb era aceeași confuzie: manechine, machiori, coafori, bijutieri, croitorese. Totul într-un spațiu micuț plin de haine atârnate pe umerașe, genți, pălării, pantofi. Cu toată agitația, se părea că toată lumea era calmă și știa ce are de făcut.

În cel mai retras colț, Sophie își făcea ultimele retușuri la machiaj, aplicându-și un ruj roșu aprins cu o pensulă subțire.

Alix o privi un moment, admirându-i calmul ce se citea pe fața ei: o adevărată profesionită, se gândi ea.

Henri și Paul nu se zăreau, în schimb o descoperi pe doamna Lelong.

– Ce de lume, șopti ea. Trebuie să începem mai devreme. Modelele vor deveni nervoase dacă așteaptă prea mult.

– Unde sunt cei doi Duval?

– În biroul domnului Henri Duval. Le-am promis să-i țin la curent cu tot ce se întâmplă în spectacol.

– Nu se vor uita ei înșiși?

– Nu. Domnul Duval e foarte superstițios.

Alix se întrebă de ce rămăsese și Paul cu el: era la fel de superstițios, ori din loialitate? La naiba! Ce-i păsa ei care era motivația?

– Începem, se auzi vocea doamnei Lelong și fetele se ridicară și fugiră spre scenă.

O dată început, spectacolul se desfășură ca pe roate. Toaletele schimbate cu repeziciune, mersul languros al manechinelor pe podium, muzica învăluitoare.

Totul se termină o oră mai târziu, când Sophie, îmbrăcată în rochia de mireasă care o făcea să semene cu o prințesă de gheață, defilă pe podium în fața unei asistențe încântate.

Alix îl felicită în gând pe Henri pentru că o alesese pe Sophie să prezinte acestă rochie. Albul convențional era înlocuit cu satinul argintiu, croiala rochiei era simplă, dar efectul era uluitor. Toți bărbații din încăpere și-ar fi dorit o

asemenea mireasă! Fără să-i spună doamna Lelong, Alix își dădu seama că întreaga colecție era un triumf și-i veni în gând imaginea celor doi bărbați care au avut curajul s-o ia de la capăt, să nu se dea bătuți.

Următoarea jumătate de oră a fost cea mai extraordinară din viața tinerei femei. Henri venise în salon și se învârtea mândru ca un cocoș, discutând și fotografiindu-se cu toată lumea. În mijlocul acestei frenezii, Alix îl căută din priviri pe Paul, dar nu-l găsi nicăieri. Părăsi salonul și porni de-a lungul holurilor, spre biroul lui. Ajunsă în fața ușii, ciocăni încet.

– Intră, se auzi o voce înceată. Alix deschise și-l găsi așezat în spatele biroului, palid, cu privirea pierdută.

– Nu vrei să vii la întâlnirea cu presa? întrebă ea. Toată lumea vrea să te cunoască.

– Nu pot da ochii cu ei. Sunt sigur că tata se descurcă foarte bine.

– Cum dorești. N-am venit să te iau cu forța.

El se relaxă și Alix observă cum devine o altă persoană. Ce buze senzuale, se gândi ea involuntar, apoi, cu un efort supraomenesc își luă ochii de la el.

– Este foarte excitant pentru tine, nu-i așa?

– Nu la fel de excitant ca pentru tata. Sunt mai tânăr și iau lucrurile mult mai ușor.

– Nu cred că vârsta are vreo importanță, mai degrabă temperamentul. Tu ești mult mai sensibil, iar el este mai...

– La naiba cu sensibilitatea! izbucni el și-și luă capul în mâini.

Alix se întoarse și deschise glasvandul ce dădea spre grădină, ieși și se începu să se plimbe.

– Mă simt mai bine. Vocea venea din spatele ei și-i simți respirația lângă ureche. Iartă-mi ieșirea de adineauri, dar sunt foarte iritat. M-am temut ca nu cumva colecția să fie un eșec. Este pentru prima dată când hainele mele apar într-o prezentare.

– Acum știi că showul a fost un succes, spuse ea încercând să-i ocolească privirea. Fiecare toaletă a fost aplaudată, dar ale tale cel mai mult.

– Mulțumesc pentru încurajare.

– Este adevărat. Nu vreau să te flatez.

Paul o prinse de mână și-o trase aproape. Pentru o clipă corpurile lor se întâlniră și Alix fu surprinsă de puterea mâinii lui atât de subțiri.

– Ție îți datorez totul, spuse el șovăielnic. Niciodată, niciodată n-aș fi ajuns aici dacă nu erai tu.

– Dar n-am spus nimic, protestă ea.

– Nu era nevoie de vorbe. Felul în care mă priveai: furie, milă, sfidare.

– Niciodată nu te-am sfidat, spuse Alix repede, plină de emoție. Apropierea lor fizică o făcea să tremure ca o adolescentă la prima întâlnire. De ce-i spunea toate astea?

– Alix, șopti Paul și o trase mai aproape.

Privirea lor se întâlniră și ea văzu o lumină stranie în ochii lui căprui închis. El ridică o mână și-o mângâie pe părul negru, apoi îi urmă conturul feței.

Alix, repetă el. Îmi dai voie să creez o rochie pentru tine?

Aceste vorbe erau cu totul altceva decât ceea ce dorea ea.

– Tatăl meu dă un bal mascat la Croxham, și știu exact ce ar trebui să porți.

Atunci înțelese propunerea lui. Dacă ar fi fost pictor, i-ar fi făcut portretul, însă fiindcă era designer, îi oferea o toaletă. Era felul lui de a-i mulțumi. Se înroși și-i zâmbi.

– Cu cea mai mare plăcere. Ce culoare va avea?

– Va trebui să mai aștepți câteva zile. Hai să ne întoarcem în biroul meu să-ți iau măsurile.

Mâinile lui, care-i atingeau corpul, o făcură să-i fiarbă sângele, dar Paul devenise un creator și-și făcea datoria ca un adevărat profesionist.

– Asta-i tot, spuse el scriind ultimele cifre pe un caiet.

– Ar fi bine să mă întorc în salon, spuse ea cu răsuflarea tăită. El nu răspunse și Alix fugi din cameră.

***

Publicitatea pentru colecție o ținu pe Alix ocupată în următoarele zece zile. Henri ar fi dorit să se ocupe și de bal, dar ea îl lăsă pe Peter să se ocupe de acesta. Își concentră atenția asupra colecției și nu mai avu timp de viața personală. Într-o seară, Mark o căută și o invită la cinema, dar o găsi la biroul ei, înconjurată de un maldăr de dosare.

– Ce se întâmplă cu tine? Henri Duval te-a angajat, nu te-a cumpărat! protestă el când Alix îi refuză invitația.

– Știi foarte bine cât mă implic într-un proiect. Publicitatea trebuie făcută cu dăruire, altfel strici totul.

– Sper să nu te extenuezi, sănătatea ta e mai importantă decât Casa Duval.

Ea lăsă stiloul jos, se ridică încet și-și trecu brațele în jurul gâtului lui. Mark avea dreptate, punea mai mult suflet în munca pentru Duval decât pentru oricare alt client.

– Nu voi lucra în acest weekend, promise ea. Voi merge împreună cu Peter la balul mascat al lui Henri Duval.

– Ce mai relaxare! Vei fugi de colo-colo, vorbind cu presa și cu invitați celebri.

– Este exact ceea ce voi face, spuse ea retrăgându-se râzând.

– Câteodată mă uimești, Alix. De ce nu vrei să te oprești și să mă lași să am grijă de tine?

Ea lăsă ochii în jos și ridică un dosar.

– Nu e bine, Mark. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Ți-am spus-o și altă dată: nu te iubesc.

– Dacă nu mă iubești acum, nu însemnă că nu mă vei iubi. Alix îi zâmbi și fără nici un motiv din ochi începură să-i curgă lacrimi.

– Alix, ce s-a întâmplat? N-am vrut să te supăr... am vrut...

– Oh, nu e din vina ta, Mark. Nici eu nu știu de ce plâng.

– Își șterse lacrimile și scutură din cap. Cred că ai dreptate. sunt foarte obosită.

– Nu poți lipsi de la petrecere?

– Nu.

– Atunci, aș putea veni cu tine. Sunt sigur că Henri Duval nu s-ar supăra.

– Voi fi prea ocupată ca să pot sta cu tine, spuse ea repede. Îți pierzi vremea degeaba.

***

Era noaptea târziu și Alix tot nu dormea, gândindu-se de ce refuzase oferta lui Mark de a veni cu ea la bal. Îl refuzase instinctiv, cu gândul la Paul. Mark ar fi încurcat-o...

A doua zi, se întâlni cu Peter în birou și plecară cu mașina spre Croxham.

– Ce e cu tine? îl întrebă ea. Tot mai plângi după Fleur?

– Am învățat să trăiesc cu asta...

– Atunci, ce e?

Peter privea pe fereastră și nu-i răspunse.

– Dacă nu vorbești, nu te pot ajuta.

– Rechini, spuse el gâtuit.

– Poftim?

– Cămătarii, explică el. Apoi îi povesti că, dorind să câștige bani pentru a-și plăti datoria față de Henri Duval, începuse să joace, pierduse și acum se găsea într-o situație mai gravă decât înainte.

– Credeam că vrei să-ți vinzi apartamentul pentru a-ți putea plăti datoria?

– N-am primit prețul pe care-l doream. Piața imobiliară este în regres.

– Și atunci, ai început să joci? Oh, Peter, ești un idiot. De ce n-ai venit să-mi spui?

– Din mândrie, spuse el încet. Dar ți-am spus acum.

Alix știu că dacă ar fi dorit ajutorul ei, i l-ar fi cerut de la început, dar Peter dorea să se descurce singur și nu putea face nimic.

– Cel mai bine ar fi să uiți ce ți-am spus. E problema mea și trebuie să-i fac față.

– Mai ai o problemă, Fleur. Va fi prezentă la bal și vreau să stai departe de ea.

– Să-i refuz avansurile și să mă fac că n-o cunosc?

– Fleur n-o să-ți facă avansuri atâta timp cât mama ei va fi în preajmă.

– Asta nu e o problemă.

– Îți faci rău singur. Îndrăgostește-te de altcineva.

– Fii serioasă, Alix. Tu te poți îndrăgosti la comandă?

Se gândi la Mark și știu răspunsul.

– Cel puțin încearcă s-o uiți, spuse ea fără entuziasm.

Am încercat, dar fără succes.

Restul călătoriei se desfășură în liniște. Peter gândindu-se la problemele lui, iar Alix la Dina. Vorbise dimineață cu ea la telefon. Fusese invitată și ea la Croxham, dar nu de Henri, care era complet acaparat de Sophie, ci de Paul. Dina spera să recâștige din nou afecțiunea lui Henri?

Umbrele înserării se lăsau deasupra parcului proprietății Croxham Manor când ajunseră în fața ușii. Casa era luminată de ultimele raze de soare și peste tot se auzeau voci și pași.

Ușa se deschise înainte de a suna clopoțelul și cei doi intrară și fură întâmpinați de un majordom care-i conduse în sufragerie, pe care o găsiră goală, luminată doar de focul din șemineu. Mai multe măsuțe ofereau băuturi din cele mai variate.

– O să-mi iau o băutură, spuse Peter. Tu vrei ceva, Alix?

– Pune-mi și mie un pahar, mi-a fost cam răcoare.

– Domnul Duval știe cum să-și trateze oaspeții, declară Peter privind sticlele aliniate. O să pregătesc câte o Margarita.

– Nu asta înțeleg eu prin ospitalitate, dar acum e bine venită! Luă paharul din mâna lui și sorbi o gură. Cred că toată lumea e la etaj, să se schimbe.

– Atunci, cred că e timpul s-o fac și eu. Stai să-mi vezi costumul. Vei fi mândră de mine! spuse Peter și ieși din încăpere.

Alix se duse în fața focului, închise ochii și simți căldura flăcărilor pe obraji. Afară, soarele aluneca încet după copaci. Flăcările aruncau umbre roșiatice pe mobile. Duse paharul la gură și-l sorbi dintr-o înghițitură, apoi se îndreptă spre ușă. Înainte de a ajunge în fața ei, se deschise încet și în lumina slabă apăru o fantomă. Alix țipă cât o ținură puterile.

– Bună seara, șopti fantoma. Moartea vă spune bun venit la petrecere!

Capitolul 8

În luna care trecu, Alix își aminti mereu de Henri Duval și straniul lui costum. Moartea... parcă premeditase!

Henri înaintă și-și scoase masca. Alix era șocată. Dacă aceasta era intenția lui, avusese un succes total. Tânăra își pierduse culoarea și tremura.

– Nu știam că te sperii atât de repede! Doamne, Alix, m-ai speriat cu țipetele tale!

– Dacă ai mai fi făcut un pas spre mine, aș fi leșinat!

Henri începu să râdă.

– Ce crezi despre ideea mea de a îmbrăca acest costum?

– Foarte original, n-am ce spune, dar sunt sigură că nu va fi apreciat la adevărata lui valoare.

– Cred că... începu el, dar se opri când o blondă voluptuoasă intră pe ușă.

Alix o recunoscu pe Sophie. După privirea cu care o învălui Henri, își dădu seama că Dina nu mai avea nici o șansă în fața ei.

– Biata Dina, murmură Alix. Biata doamnă Duval.

Ghicind ce gândește, Sophie se îndreptă spre ea într-o splendidă rochie de inspirație spaniolă, în culori albastru și argintiu.

– Ce părere ai despre costumul meu? întrebă ea cu insolență. Henri l-a creat pentru mine.

– E superb.

Sophie se duse lângă Henri, care-și trecu drăgăstos brațul în jurul taliei ei.

– Cel mai bine ar fi să mă duc să mă schimb, spuse Alix repede.

– Mai întâi trebuia să bei un pahar cu mine, auzi ea o voce rece. Alix se întoarse și-i văzu pe Dina și Paul. Actrița era îmbrăcată într-o rochie neagră care-i scotea și mai mult în evidență paloarea chipului.

– De ce nu ești costumată? o întrebă Henri. Pierzi toată distracția.

– Costumul meu este sus, răspunse ea fixând-o pe Sophie cu o privire de gheață. Cineva îi face ultimele retușuri.

– Henri a făcut asta pentru mine, spuse Sophie învârtindu-se ca un copil.

– Bucură-te de ea cât mai ai timp, îi aruncă Dina. Nu va dura prea mult.

– Măsoară-ți cuvintele, Dina, spuse Henri iritat. Și tu, Sophie sunteți oaspeții mei și nu vreau certuri în casa mea.

Dina îi întoarse spatele și lacrimi de furie îi alunecară pe obraji.

– Nu știu ce naiba caută o proastă ca ea aici, spuse actrița ieșind repede din cameră.

O tăcere stânjenitoare să lăsă pentru câteva momente.

– Nu trebuia s-o inviți aici, Paul, zise Henri în cele din urmă.

– Nici tu nu trebuia s-o inviți pe Sophie.

Înainte ca Henri să poată replica în cameră intrară Fleur și doamna și domnul Allan-Jones, care erau costumați în nobili de la curtea lui Ludovic al XIV-lea, iar Fleur într-o superbă sirenă.

– Mi-am făcut-o singură, spuse ea mândră, învârtindu-se fericită, ca toată lumea s-o admire. Mama n-a fost prea încântată, a spus că e prea sexy pentru o persoană de rangul meu.

– Foarte sensibil, se auzi vocea caldă a lui Amy Duval care se alătură grupului. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, ce făcea notă discordantă cu restul grupului. Sper că mama ta o să vină la cină?

– Oh, nu va întârzia prea mult. Urmărește un serial TV apoi va veni și ea.

Alix stătea puțin mai departe de grup, gândindu-se încă la scena urâtă la care asistase. Spera ca Amy nu auzise nimic. Oare de ce insistase Dina să vină la petrecere? Se purta exact ca și când ar fi dorit să fie în centrul atenției și când nu reușea era disperată.

– De ce ai o față atât de îngrijorată? auzi Alix vocea lui Paul în spatele ei.

– Mă gândeam la Dina...

– Nu te mai gândi. Este treaba ei dacă se face de râs, nu ești tu de vină. Aș dori s-o pot ajuta, dar... rămase privind-o gânditor... Tu însă m-ai supărat foarte tare, încă nu te-ai schimbat...

– Rochia! Oh, Paul, am uitat. Îmi pare foarte rău.

– Lasă, te înțeleg, spuse el zâmbind trist. Du-te repede. De-abia aștept să văd cum îți vine.

Cu inima bătându-i nebunește, Alix urcă scările și intră în dormitorul care îi fusese pus la dispoziție și rămase cu răsuflarea tăiată. Rochia așezată pe umeraș îi captă toată atenția: o masă unduitoare de culori, de la verde la albastru ultramarin, de la roșu strălucitor la galben pal, iar bustul argintiu. Toată, dădea impresia unui imens diamant.

Ridică biletul ce se afla agățat de ea:

„Fiecare față a unui diamant are altă culoare, astfel că am creat această rochie pentru un diamant de fată“.

„Un diamant de fată“. Alix se simțea flatată, totuși ar fi vrut ca Paul s-o compare cu altceva. Diamantul era ceva rece, fără viață.

Îmbrăcă rochia repede și se privi în oglindă. Îi venea perfect. Se cunoștea că era făcută de un profesionist. Fără a se admira prea mult în oglindă, coborî repede scările să-l găsească pe Paul și să-i mulțumească pentru toaletă.

Sufrageria era plină de oameni, însă Paul nu se zărea nicăieri. Începu să-l caute prin casă. Urcă scara și ajunse în fața camerei Dinei. Prin ușa întredeschisă, îl zări pe Paul care

stătea cu spatele, îmbrăcat într-un costum de Arlechin, care i se mula pe corpul bine făcut și ținea în brațe o femeie cu părul roșu. Părul Dinei.

– Nu mai plânge, draga mea, murmură el. Lui nu-i pasă, știi prea bine.

Alix simți o durere în inimă și ochii i se încețoșară. Ușor, se dădu înapoi, nu înainte de a-l mai auzi pe Paul spunând:

– Nu-l poți învinui de nimic! Aș vrea să-l omor pentru ce ți-a făcut. El nu știe ce e dragostea și loialitatea.

Alix fugi, încercând să ajungă în dormitorul ei. Voia să fie singură.

– Unde te grăbești așa, draga mea? Se întoarse și o văzu pe Amy Duval. Se schimbase într-o rochie bej și avea în mână un coș de grădină. Arăta ca o servitoare.

Alix se gândi că poate se va schimba mai târziu și se forță să zâmbească.

– Vă duceți să culegeți flori, doamnă Duval?

– Da. Îmi trebuie câteva pentru sufragerie.

– Dar nu e prea întuneric? întrebă Alix.

– Nu și pentru mine. Îmi cunosc grădina cu ochii închiși, răspunse Amy coborând scara.

Cu inima grea, Alix se întoarse în dormitor. Se duse în fața ferestrei și încercă să-și recapete calmul și să descopere de ce fusese atât de supărată când îi văzuse pe Dina și Paul îmbrățișați. Apoi avu o revelație...

Îl iubea! Se îndrăgostise cu adevărat de Paul. Niciodată în viața e nu mai avusese asemenea sentimente. Se simți pierdută!

Paul o iubea pe Dina, era sigură de asta. Cu un efort supraomenesc, își opri lacrimile care-i umpleau ochii. Nu dorea să coboare la masă cu fața și ochii roșii.

Auzi în depărtare un ceas care bătu ora șapte. Apoi, liniște. Alix ridică ochi și privi de jur-împrejur: Dormitorul era întunecat și rece. Începu să tremure. Se ridică să aprindă lumina când auzi bătăi în ușă.

– Cine e? întrebă ea repede.

– Nu vă supărați, se auzi o voce calmă. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aș dori să împrumut cheia dumneavoastră.

Alix aprinse lumina și deschise ușa. O fată în uniformă albastră de servitoare stătea în prag.

– Ce cheie? întrebă Alix.

– Cheia de la dormitorul dumneavoastră. Domnișoara Lloyd m-a rugat s-o trezesc la șapte, dar ușa este blocată și nu răspunde.

– Vin cu tine, spuse repede Alix scoțând cheia din broască.

Aproape fugind, ajunse în fața dormitorului Dinei. Vârî cheia în broască și deschise ușă. Rămase șocată în prag.

Dina era căzută lângă pat, cu ochii închiși și fața palidă. Avea mâinile întinse, iar lângă degetele uneia dintre ele se găsea un flacon de medicamente. Alix se apropie repede de prietena ei. Respira normal, dar mâinile și fața îi erau reci ca gheața. Luă flaconul și citi eticheta. Erau pastile pentru somn. După câte rămăseseră, Dina nu luase prea multe.

Alix se întoarse spre cameristă.

– Haide s-o ridicăm pe pat, apoi du-te și caută-l pe domnul Paul Duval. Te rog să nu spui nimănui despre această întâmplare. Ai înțeles?

O ridicară pe Dina în pat, apoi fata plecă și Alix o acoperi pe actrița cu o pătură.

Peste câteva clipe auzi pași pe coridor și Paul intră în încăpere.

– Mă temeam să nu facă una ca asta, spuse el. Cel mai bine ar fi să chemăm un doctor.

– Cunoști pe cineva de încredere, care să nu vorbească despre asta?

– Chiar dacă nu e de încredere, trebuie să-l chemăm. Vrei să moară în brațele tale?

– Nu cred că va muri, răspunse Alix ridicând flaconul cu medicamente. Văd că și le-a cumpărat în dimineața asta și erau douăzeci și cinci, acum mai sunt cincisprezece, deci nu a luat decât zece.

– Mi se par destul de multe, spuse Paul punând mâna pe fruntea Dinei. Aș fi vrut să știu să-i acord primul ajutor. Te rog să-l suni tu pe doctor. Numărul lui este doi patru doi.

– De unde pot suna? N-aș dori să mă audă cineva.

– Du-te în dormitorul meu. A treia ușă pe dreapta.

Răspunse chiar doctorul și-i promise că va ajunge în cinci minute. Alix coborî în fața casei să-l aștepte. Sosi imediat și ea îl conduse până în fața camerei.

Alix rămase pe hol, așteptând.

După cincisprezece minute, Paul ieși și-o anunță că pericolul trecuse. Dina zăcea fără culoare pe pat, de data aceasta conștientă, dar amețită. Alix se așeză lângă ea pe pat și-o mângâie pe păr.

– Culcă-te, Dina. Te vei simți mai bine când te vei trezi.

Actrița îi zâmbi obosită și închise ochii. Alix se ridică, deschise fereastra și-l așteptă pe Paul care plecase să-l conducă pe doctor.

– Nimeni nu trebuie să afle ce s-a întâmplat, spuse el calm. Îi voi spune mamei că o doare capul și nu poate coborî la cină.

– Cred că tatăl tău trebuie să afle adevărul.

– E prea târziu.

– Ce vrei să spui?

Paul o privi pe Dina, apoi se concentră pe figura Alixei.

– E prea târziu, deoarece nu mai simte nimic pentru ea. Nimic nu-l impresionează pe tata, știi asta.

– Mi-e teamă că ai dreptate, spuse tânăra femeie întorcându-i spatele.

În acel moment, un țipăt teribil rupse tăcerea nopții. Undeva, în grădina întunecată, o femeie țipa cât o țineau puterile.

Capitolul 9

Alix se aplecă pe fereastră și privi în grădină. Tufișurile și copacii erau atât de dese încât nu putu să zărească nimic. Țipătul terifiant se auzi din nou în liniștea nopții.

– Cine ar putea fi? Și ce o sperie atât de tare? întrebă ea alarmată.

Paul nu răspunse; stătu nemișcat câteva clipe și-o privi pe Dina, care acum dormea liniștită.

– Stai aici până mă întorc, îi ordonă el, apoi ieși repede din cameră.

Ignorând comanda lui, Alix coborî iute scările și-l urmă pe Paul de-a lungul coridorului care dădea spre grădină. Când ajunseră pe gazonul din fața casei, observară că nu erau primii ajunși. Câteva lanterne cercetau deja grădina.

– Ce s-a întâmplat? strigă Paul. Unde sunteți?

– Aici, în grădina cu trandafiri, se auzi o voce bărbătească.

Cu respirația tăiată, Paul păși spre locul de unde se auzeau vocile. În centrul tufișurilor de trandafiri era un rond unde

care erau adunate mai multe persoane. Alix îl recunoscu pe domnul Allan Jones, iar în spatele lui stătea Peter care o ținea în brațe pe Fleur, ce tremura speriată.

Când îl văzu pe Paul, domnul Allan Jones se dădu la o parte și-și îndreptă lanterna spre o siluetă de la picioarele lui. Îngrozită, Alix se agăță de brațul lui Paul.

Henri Duval zăcea la pământ cu pelerina neagră asemenea unei aripi frânte. Avea încă masca aceea hidoasă pe față, însă ochii i se vedeau, deschiși, încremeniți într-o privire îngrozită. O baltă de sânge se întindea în jurul capului lui.

– Este mort, spuse Allan Jones încet. A fost împușcat în cap, cu acest pistol, adăugă el arătând cu piciorul un mic pistol cu mânerul din jad.

– Mort, șopti Paul fără putere. Cine l-a găsit?

– Domnul North și Fleur l-au descoperit...

– Da, noi l-am găsit, spuse Peter, repede. Ne plimbam prin grădină când m-am împiedicat de ceva, aveam o lanternă la mine, iar când i-am descoperit fața...

Așa se explicau țipetele pe care le auziseră. Alix rămăsese cu ochii la micuțul pistol din iarbă. Cum se poate ca o asemenea bijuterie să fie mortală? se întrebă ea.

– De ce n-a auzit nimeni împușcătura? întrebă Alix cu voce tare.

– Cred că este un pistol silențios, spuse Paul. Nu înțeleg, totuși, de ce a venit afară să se sinucidă?

– Nu cred că s-a sinucis, spuse Allan Jones. Henri era dreptaci, iar rana este în partea stângă. În afară de asta, uitați-vă cât de departe e pistolul. Mă tem că este vorba despre o crimă!

Crimă! Acest cuvânt îi făcu pe toți să se înfioare. Alix începu să tremure și lui Fleur îi clănțăneau dinții.

În acest moment, de după o perdea de trandafiri, apăru Amy Duval, care rămase uitându-se la ei.

– Nu te apropia, mamă, spuse Paul îndreptându-se spre ea și prinzând-o în brațe. Tata a avut un accident.

Ea se smuci din mâinile lui și, calmă, se apropie încet de bărbatul care zărea într-o baltă de sânge.

– E mort? întrebă ea în șoaptă.

– Da, răspunse fiul ei. Te rog, hai să mergem înăuntru.

– Nu, spuse ea încet, dar brutal. Mă simt bine. Însă tatăl tău... trebuie să-l ducem înăuntru. Nu-l putem lăsa să zacă pe pământul rece.

– Nu avem voie să atingem nimic înainte de a veni poliția. A sunat cineva la ei? întrebă el întorcându-și privirea spre ceilalți.

– N-am avut timp, replică Allan Jones. Am venit imediat ce-am auzit țipetele.

– Mă duc eu să-i chem, zise Paul. Cineva trebuie să rămână aici, dumneata și domnul North, dacă nu vă supărați. Doamnele ar fi bine să intre în casă.

Își strecură mâna în jurul mijlocului mamei lui și aproape că o târî spre casă, urmat de Alix și Fleur.

Alix era surprinsă de schimbarea pe care o avusese descoperirea crimei asupra lui Paul. În dormitorul Dinei părea plictisit și apatic, dar acum era stăpân pe situație, iar în voce avea o notă de autoritate.

După ce sună la poliție, Paul îi servi pe toți cu băuturi.

Sophie se retrăsese speriată într-un colț și Alix o observă pe Amy Duval privind-o din când în când cu ură.

Fața doamnei Duval era calmă și doar o urmă de paloare amintea faptul că soțul ei fusese omorât. Nu părea foarte îndurerată.

Alix își aminti că o văzuse ieșind cu o oră înainte în grădină, îmbrăcată într-o haină veche în al cărei buzunare încăpătoare își putea face loc cu ușurință micuța armă.

Oare Amy Duval pusese capăt pentru totdeauna infidelităților soțului ei? Alix scutură din cap. Dacă nu-și arăta suferința, nu însemna că-și omorâse soțul.

Nimeni nu vorbea și, în liniștea absolută, putură auzi cum se apropia o mașină. Alix privi pe fereastră, dar nu observă decât o masă neagră de trunchiuri de copaci. Când mașina ajunse mai aproape, descoperi că era o mașină particulară, nu poliția.

Se opri în fața intrării și după câteva secunde lady Brandon deschise larg ușa. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea albastră și avea mâinile pline de bijuterii.

– Credeam că sunteți la masă, spuse ea surprinsă. Sunteți drăguți, dar nu trebuia să mă așteptați, e aproape ora nouă.

– Nu se va servi nici o cină în seara asta, spuse Paul calm. A fost un accident. Tata a fost împușcat!

– Împușcat? Grav?

– Mă tem că da. Este mort, a fost omorât.

Lady Brandon îl privi neîncrezătoare.

– Omorât? De cine?

– Nu se știe. Fleur și Peter l-au găsit în grădina cu trandafiri. Poliția trebuie să sosească în orice moment.

– Ce tragedie. Sărmana Amy! Lady Brandon se duse lângă doamna Duval. Lasă-mă să te conduc în camera ta. Cred că ești șocată.

Alix văzu cu surprindere că Amy Duval nu se împotrivește și iese din cameră sprijinită de brațul lui Ivy Brandon.

La scurt timp după aceea se auziră sirenele poliției. Paul ieși afară și se întoarse însoțit de un bărbat robust cu ochi albaștri pe care-l prezentă drept inspectorul Truscott. Era însoțit de sergentul Combes și alți trei polițiști.

Truscott dori să vadă locul crimei și ieșiră din cameră, lăsându-i pe invitați să discute despre crimă.

Alix își aminti de Dina și, fără să se grăbească, urcă încet scările și intră în camera acesteia.

Actrița deschise ochii și-și întinse brațele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea somnoroasă. Am avut impresia că aud sirenele poliției.

– A avut loc un accident, răspunse Alix așezându-se pe marginea patului.

– Ce fel de accident?

– Henri. A fost... împușcat.

– Împușcat! strigă Dina isterizată. Vrei să spui că e mort? Asta vrei să-mi spui? E mort?

Neavând nici un rost s-o mintă, Alix spuse încet.

– Mă tem că acesta este adevărul. A fost omorât.

Chipul Dinei deveni alb ca varul. Se lăsă moale pe pernă și din ochi începură să-i curgă lacrimi.

– A căutat-o cu lumânarea, spuse ea încet. Mă întreb cum de n-a pățit-o mai de mult.

Închise ochii și rămase nemișcată. Alix o privi mult timp, apoi se ridică și o mângâie cu blândețe.

– Încearcă să dormi, voi veni mai târziu.

– Să dorm!? spuse Dina deschizând ochii și începând să râdă.

Temându-se de o criză de isterie, Alix o plesni cu putere. Râsul încetă și actrița închise ochii și adormi imediat.

În timp ce cobora scările pentru a se întoarce în sufragerie Alix fu surprinsă de inspectorul Truscott care o fixă cu o privire cercetătoare.

– Vă căutam, spuse acesta. Vreau să vorbesc cu toți oaspeții. Vreau să știu ce au făcut de când au sosit în această casă. De unde veniți?

– Am fost sus, o vreme, replică ea.

– Când am sosit, erați jos.

– A... da... Eram jos, dar am urcat din nou s-o văd pe Dina Lloyd, actrița. Este în camera ei, are o migrenă puternică.

– Aha, înțeleg.

Inspectorul o conduse în sufragerie și se adresă tuturor celor prezenți.

– Doamnelor și domnilor, nu vreau să vă fac probleme. Eu mă voi retrage în bibliotecă și doresc să vorbesc, pe rând, cu fiecare. La sfârșit veți semna câte o declarație.

Domnul Allan Jones ridică mâna ca un școlar și vorbi:

– Având în vedere momentele tragice prin care am trecut, eu și soția mea am prefera să mergem acasă. Stăm alături și când veți dori să vorbim...

– Îmi pare rău, dar nici nu se pune problema. Până când nu terminăm investigațiile, nimeni nu poate părăsi casa. Îmi pare rău de inconveniente, însă aici a avut loc o crimă.

După aceste vorbe, toată lumea se închise într-o tăcere stânjenitoare. Pentru a destinde atmosfera, Paul comandă sandvișuri și cafele. Treptat, se formară grupuri care începură să discute în șoaptă.

La un moment dat Ivy Brandon intră în cameră și se apropie de Paul.

– Mama ta doarme, îi spuse ea. Este cel mai bun lucru după un asemenea șoc.

– Biata mama, spuse el. Mă tem că încă nu realizează ce s-a întâmplat.

– Și mie îmi vine greu, spuse lady Brandon. Dacă n-aș fi rămas să urmăresc serialul la televizor. Dacă aș fi fost aici...

– Tu n-ai nici o vină, o întrerupse Paul. Nu te învinovăți.

Lady Brandon se lăsă moale pe un scaun și închise ochii.

– Bietul Henri.

Alix o studie cu atenție. Era ultima persoană căreia i-ar fi păsat de Henri. Privi de jur-împrejur. În stânga ei Fleur, stând alături de Peter pe o canapea, abordase un zâmbet trist, fals. Se vedea că nu-și revenise încă din șocul descoperirii cadavrului. Sophie stătea calmă, rece, ca și când n-ar fi înțeles ce se întâmpla. Domnul și doamna Allan Jones, aparent veseli că se aflau în mijlocul unui caz de crimă.

Nu exista nici un dubiu că vreuna dintre aceste persoane ar fi putut să-l omoare pe Henri. Doar Dina, care fusese părăsită în mod scandalos...

Dina... Luase o doză de tranchilizante, nu una mortală, ci doar atâtea cât să provoace îngrijorarea celorlalți. Oare îl omorâse pe Henri într-o criză de gelozie, venise repede în casă și luase pastilele pentru a fi scoasă în afara oricăror suspiciuni?

Gândurile Alixei fură întrerupte de către inspectorul Truscott care deschise ușa și o invită să discute cu el.

– Așadar, domnișoară Smith, poți să-mi spui ce s-a întâmplat în seara aceasta? Nu te grăbi, spune-mi orice amănunt îți aduci aminte, chiar dacă ți se pare banal.

Alix începu să vorbească. Inspectorul n-o întrerupse până nu termină toată povestea.

– Nu erai în încăpere când domnul Duval a anunțat că se duce în bibliotecă să dea un telefon important?

Alix scutură din cap.

– Nu, nu știu nimic despre acest telefon.

– Și n-ai nici o idee despre ce ar putea fi vorba?

– Nu.

– Păcat. Speram că fiind agentul lui publicitar... Totuși, cred că n-a dat acel telefon.

– De unde știți?

– Unul dintre oaspeți a intrat imediat după aceea în bibliotecă, ușile dinspre grădină erau deschise, iar domnul Duval nu era acolo. De asemenea, domnul Paul Duval a dorit să discute cu tatăl său câteva minute mai târziu, dar a găsit camera goală.

– Ciudat. Credeți că a mințit în legătură cu telefonul?

– În ce sens?

– Poate că aranjase să întâlnească în grădină și nu voia să știe nimeni. A spus că se duce în bibliotecă să dea un telefon important și de acolo a ieșit în grădină.

– O deducție foarte bună, domnișoară Smith. La această concluzie am ajuns și eu. Știți cu cine s-ar fi putut întâlni?

– Mă tem că nu.

– Păcat. Mai spuneți-mi o dată ce s-a întâmplat când v-ați dus să vă schimbați pentru bal.

Alix ezită o clipă, dar nedorind să-i descrie inspectorului scena dintre Paul și Dina, îi povesti întâlnirea cu Amy Duval, pe hol, apoi îi spuse că se retrăsese în dormitor.

– Cât timp ați stat acolo? o întrebă el.

– O vreme. Am avut o zi obositoare și m-am relaxat puțin.

– Hm... înțeleg. Și după aceea?

Alix îl privi calmă. Știa că este imposibil să-i ascundă faptul că Dina luase o supradoză de calmante, dar nu avea cum să-i explice de ce era împreună cu Paul în dormitorul acesteia în timpul când a fost descoperită crima. Ce să facă? Trebuia să-i spună adevărul. Îi descrise totul din momentul în care menajera o rugase să deschidă ușa Dinei, până în momentul în care auziseră țipetele lui Fleur.

Truscott o privi cu suspiciune.

– Știți vreun motiv pentru care domnișoara Lloyd ar fi dorit să-și ia viața?

– Nici unul. Explicația ei a fost că dorea să doarmă liniștită. De aceea, a luat mai multe pastile.

Inspectorul îi mulțumi și ea se întoarse alături de ceilalți.

„De ce am mințit?“ se întrebă ea. „Ca s-o salvez pe Dina sau pe Paul?“ Nu-i putea ieși din minte scena cu cei doi, îmbrățișați. Paul în costumul de Arlechin, ținând-o strâns în brațe pe Dina, implorând-o să nu plângă și amenințând că-și va ucide tatăl...

Brusc, își aminti cuvintele lui, spuse înainte de a descoperi corpul lui Henri. „E prea târziu!“ Ce vrusese să spună cu aceste cuvinte? Oare Paul îl omorâse pe Henri?

Alix începu să tremure. Cum putea să-l iubească și în același timp să-l suspecteze de crimă? Din această cauză mințise? Pentru că-l iubea și dorea să-l salveze?

Trecuse de ora unsprezece când inspectorul Truscott le aduse declarațiile pentru semnat, apoi le permise să se retragă.

Alix se înspăimântă la gândul de a rămâne singură în camera ei, și dintr-un impuls, ieși în grădină. Aerul nopții era rece și cu fiecare pas simțea cum o cuprinde frigul.

Merse mult până când începu să tremure. Era întuneric beznă, luna nu se arătase printre nori. „Ce idee stupidă să vin singură în grădină!“, se gândi ea luând-o la fugă spre casă.

– Nu pleca, se auzi o voce în spatele ei. Vreau să vorbesc cu tine.

Înghețată de frig și frică se întoarse încet și-l văzu pe Paul.

– Credeam că te-ai dus la culcare, spuse ea cu glas tremurat.

– Aveam nevoie de aer curat, ca și tine. Veni lângă ea cu umerii lăsați și mers bătrânesc. Ce zi! Chiar și acum mi-e greu să cred ce s-a întâmplat!

– Vei realiza mâine, când vei avea mintea mai limpede. Întreaga ta viață se va schimba.

– Știu. O ușă s-a închis și alta s-a deschis, sfârșitul tragediei este desăvârșit. Nu-mi spuneai tot timpul să-mi încep propria mea afacere? Acum voi putea. O privi atent, atingându-i cu vârful degetelor fusta rochiei. Văd că încă mai porți rochia-diamant.

– Este încântătoare, spuse ea visătoare. Dar acum s-a stricat de la roua nopții.

– Nu contează. Îți voi face alta, mai frumoasă.

– Nu va fi la fel, șopti ea.

– Nu spune asta. Te rog, nu spune asta.

Înainte ca Alix să realizeze ce se întâmplă, o prinse în brațe și-și lipi buzele de ale ei. Sărutul era tandru și moale, iar pentru o clipă se lăsă în voia lui. Imediat își aminti de Dina și-l împinse cu forță.

– Stai cu mine, murmură el ținând-o strâns în brațe, și din nou corpurile lor se atinseră și buzele se căutară.

Dar Alix nu putea suporta această intimitate, avea impresia că fantoma lui Henri Duval îi observa din grădina cu trandafiri.

– Nu, Paul! Nu mă atinge. Cum poți face așa ceva?

Paul îi dădu drumul și Alix fugi până în dormitorul ei, încuind ușa pentru mai multă siguranță.

Capitolul 10

Alix clipi amețită și realiză că nu era în patul ei. Deschise ochii și cercetă tapetul bleu cu irizații galbene.

Întinse mâna după ceasul de mână și descoperi că era trecut de ora nouă. Dădu pătura la o parte și se duse la fereastră. Cerul era întunecat și ploua fin, ca dintr-o ceață. Privirea i se întoarse către grădina cu trandafiri, unde un polițist măsura ceva cu o ruletă.

Așadar, era adevărat! Henri Duval era mort și nu se știa a cui mână fusese cea care apăsase trăgaciul pistolului. Criminalul era probabil în casă, aproape de ea.

Se îmbrăcă și se duse în dormitorul Dinei. Deschise ușa fără zgomot și găsi încăperea cufundată în întuneric. Actrița dormea și respira normal. Închise ușa și coborî scările. Nu se auzea nici un zgomot. Intră în sufragerie și o descoperi goală. Pe masă era pregătit micul dejun: cafea și cornuri. Se așeză pe un scaun și-și turnă o ceașcă de cafea.

Era la a doua cană când intră Peter.

– Se pare că suntem singurele persoane matinale, spuse ea zâmbind.

– Oh, nu. Prietenii noștri în albastru au venit de mult. Îl interoghează pe Paul în acest moment. Crima asta ți-a stricat afacerile, nu-i așa? Contractul cu Henri Duval îți aducea mulți bani.

– Nu-ți face griji în privința asta. Apropo, aveai să-i returnezi un împrumut, ai făcut-o? întrebă Alix privindu-l în ochi.

– N-a vrut să-i primească. Cred că dorea să mă aibă la mână. Degetele lui Peter tremurau vizibil. În acest moment, sunt suspectul numărul unu al inspectorului Truscott.

– Din cauza banilor? Nu pot să cred.

Peter clătină din cap.

– Presupun că ai auzit că Henri a intrat în bibliotecă pentru a da un telefon?

– Da.

– Ei bine, m-am dus după el să-l implor să primească banii.

– Nu poți fi suspectat de crimă din acest motiv.

– Probabil că n-aș fi fost, dacă n-aș fi mințit. Vezi tu, Truscott m-a întrebat dacă am fost în bibliotecă și eu, ca un idiot, am spus că nu. Nu era adevărat, am fost înăuntru, dar Henri nu era acolo. Am stat puțin și îmi vor găsi amprentele pe sertarul biroului.

Alix îl privi nedumerită.

– Mi-am adus aminte de arma cu mâner din jad pe care dorise să i-o arate Dinei când am fost prima oară aici. Am vrut s-o văd de aproape. N-a fost decât curiozitate.

– Și era acolo?

– Nu. Sertarul era gol.

– Ai făcut o mare prostie că n-ai spus adevărul. Totuși, sunt sigură că poliția nu te suspectează. Nici un criminal n-ar fi atât de stupid să-și lase amprentele pe sertarul unde se afla arma crimei.

– Criminalii sunt prinși tocmai datorită unor greșeli stupide, concluzionă Peter.

– Să sperăm că și acest criminal a făcut-o, replică Alix.

Ușa se deschise discret și un polițist o anunță pe Alix că inspectorul Truscott dorește să-i vorbească.

– Bună dimineața, domnișoară Smith. Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Am impresia că ieri nu mi-ați spus totul. Am motive să cred că-mi ascundeți ceva, și vreau să vă amintesc că aici a avut loc o crimă.

– Vă asigur că nu ascund nimic, spuse Alix calm, sperând ca inspectorul să nu-i audă bătăile puternice ale inimii.

– Atunci aveți o memorie proastă. V-am rugat să-mi povestiți tot ce ați văzut înainte de crimă și ați omis un incident foarte important, spuse el privind-o în ochi. De ce nu mi-ați spus că, atunci când ați urcat să vă schimbați, v-ați aruncat privirea, prin ușa întredeschisă, în dormitorul Dinei Lloyd și ați văzut-o împreună cu Paul Duval.

Alix simți cum i se usucă gâtul și nu mai are aer.

– Cred că... mi-a ieșit din minte. Vedeți... n-am intrat în cameră... doar i-am văzut și am plecat.

– Deoarece ați crezut că întrerupeți o scenă intimă? Domnișoară Smith, nu sunteți o mincinoasă prea bună. Sau ați fost sigură că acest amănunt nu contează?

– Îmi pare rău. Cred că... am uitat.

– Bine, spuse inspectorul sarcastic, atunci poate vă aduceți aminte ce-și spuneau?

– Nu ascult conversațiile private ale oamenilor, spuse ea înțepată.

– Nu cumva l-ați auzit pe domnul Paul Duval când îi spunea: „L-aș putea omorî pe tatăl meu pentru ceea ce ți-a făcut?“

Alix își pierdu culoarea din obraji:

– N-am auzit nimic.

– Curios. Cineva mi-a descris această scenă și mi-a spus că și dumneavoastră ați asistat la ea.

Tânăra femeie rămase tăcută și inspectorul Truscott continuă:

– O cunoașteți bine pe domnișoara Lloyd?

– Da. Sunt agentul ei publicitar.

– Vă face confidențe?

– Din când în când, spuse Alix ezitant, nedorind s-o mai prindă iar cu minciuna.

– V-a spus care e natura relației ei cu Paul Duval?

– După câte știu, sunt prieteni. El o admiră ca actriță, ea îi admiră talentul, deoarece i-a făcut toaletele pentru ultima piesă.

– Așa mi-au spus și ei, spuse inspectorul impasibil. Dar sunt doar prieteni?

– Da, răspunse ea răspicat.

Și care era relația domnișoarei Lloyd cu victima?

– Întrebați-o pe ea.

– O voi face. Dar în acest moment mă interesează opinia dumneavoastră.

– Vreți să vă spun ultimele bârfe, domnule inspector?

– Nu. Ce vă spune intuiția feminină.

Alix se forță să zâmbească.

– Dina Lloyd avea legături cu ambii Duval. După cum v-am spus, Paul i-a creat costumele pentru noua piesă, iar Dina face parte din campania mea publicitară pentru Casa Duval.

– Așadar, nimic altceva decât afaceri?

Alix dădu din cap în semn de încuviințare.

– Din păcate, eu am alte informații. E adevărat că Dina Lloyd era îndrăgostită de Henri Duval și fiul lui știa acest lucru? Este adevărat că domnul Henri Duval o părăsise și-i acorda o atenție din ce în ce mai mare noului său manechin, Sophie? De ce ați insistat ca nimeni să nu știe că Dina a luat pastile? Cred, domnișoară Smith că aveți o impresie greșită despre poliție. Nu suntem chiar atât de proști!

– Niciodată n-am crezut așa ceva.

– Atunci, de ce atâtea minciuni?

– Nu sunt sub jurământ, spuse ea iritată. Aveți de gând să mă arestați?

– Poate că ați omis să-mi spuneți câte ceva, dar nu sunteți suspectă. Îi arătă ușa. Sunteți liberă.

Tremurând, Alix ieși din încăpere. Fusese degeaba tot efortul ei de a-l apăra pe Paul. Inspectorul deja știa întrega poveste a relației dintre Dina și Henri Duval și se pare că principalul suspect era fiul lui. Nu-l menționase niciodată pe Peter...

Neștiind ce să facă până când inspectorul îi va da voie să părăsească această casă se hotărî să treacă prin bibliotecă, să împrumute o carte. Deschise ușa și rămase surprinsă să-l găsească pe Peter scriind ceva la o măsuță.

– Am început să lucrez ceva, explică el, orice, numai să treacă timpul mai repede.

Alix privi titlurile cărților, alese una și se așeză pe un fotoliu, dar înainte de a o deschide în cameră intră Paul, cu o expresie furioasă pe față.

– Ce ai vorbit cu inspectorul Truscott despre mine? întrebă el privind-o amenințător. Chiar crezi că l-am omorât pe tata?

Alix îl privi confuză și furioasă în același timp.

– Se pare că nu-mi dai nici o șansă să-ți explic. Nu i-am spus nimic inspectorului despre tine. Să știi că nu te-am spionat nici pe tine, nici pe Dina, chiar dacă mă crezi în stare de așa ceva. Tocmai coboram să-ți arăt cum îmi stătea rochia pe care mi-o făcuseși când te-am zărit împreună cu Dina.

Trăsăturile lui Paul se mai îmblânziră.

– Îmi pare rău, spuse el. Dar Truscott te-a menționat și m-am gândit că tu...

– N-a fost ea, spuse Peter ridicându-se brusc. Dacă vrei să știi, eu am fost!

– Tu?

– Da. Ca să bănuiască pe altcineva... Poliția găsise amprentele mele pe sertarul lui Henri și...

– Și ai vrut ca poliția să mă bănuiască pe mine? spuse Paul explodând cu furie.

– N-am vrut să te învinovățesc pe tine, protestă Peter, n-am povestit decât ceea ce am auzit, când stăteam în spatele Alixei, oprită în ușa dormitorului Dinei.

Își adună hârtiile de pe măsuță și părăsi grăbit camera.

Paul rămase pe loc, iar Alix deschise cartea și începu să citească. Încet, încet se lăsă absorbită de lectura cărții și nu-l simți pe Paul care se apropiase.

– Alix, spuse el cu o voce tremurătoare, Alix, uită-te la mine.

Ea ridică privirea și-i privi chipul palid, cu cearcăne mari sub ochi.

– Mă ierți? întrebă el. Știu că te-am rănit cu vorbele mele, dar... am avut impresia că m-ai crezut capabil să... Veni lângă ea și o privi în ochi. În grădină, azi noapte, de ce m-ai respins?

Alix privi în podea. Ce putea să-i răspundă? Că era îndrăgostită de el nebunește, dar știa că n-are nici o șansă în fața Dinei? Sau că-l bănuia de crimă?

– Eram obosită, minți ea. A fost o zi agitată.

– Arătai superb în rochia-diamant, atât de vulnerabilă, am vrut să te sărut, dar...

– Te-am respins, interveni ea încet, încercând să nu-i arate cât de rău o răniseră vorbele lui. Nu te îngrijora, Paul. Știu că aveai nevoie de mângâiere.

– Mângâiere? Chipul lui se crispă. Cât de groaznic sună!

– Spune-i cum vrei, spuse ea.

– Aș vrea să fie iubire.

– Iubire? spuse ea cu un nod în gât. Ce încerca să spună? Pe cine iubea? Nu cred că putem vorbi despre iubire, adăugă ea trist.

Paul o privi în tăcere, apoi se întoarse cu spatele.

– Ai dreptate, spuse el cu o voce rece.

– Unde este Dina? întrebă Alix ștergându-și repede lacrimile care-i apăruseră în colțul ochilor.

– În biroul inspectorului Truscott. Răspunde la întrebări și sper să fie atentă la ce spune.

– Atentă?

– În legătură cu pastilele. I-am spus inspectorului că le-a luat ca să doarmă mai bine.

– Așa i-am spus și eu. Dar se pare că inspectorul știe mai multe decât ne putem închipui. Mă duc să-l întreb dacă pot pleca la Londra.

– Da. Nu mai ai ce face aici. Îmi pare rău că ai fost implicată în această dramă. O privi cu ochi îndurerați. Când ne mai putem vedea?

– Depinde. Contractul de publicitate semnat cu tatăl tău, mai este valabil?

– Bineînțeles, Alix. Știu că la început nu ne-am înțeles prea bine, însă acum vreau să colaborăm. Crezi în mine, nu-i așa?

Alix nu știa ce vrea să spună, așa că rămase tăcută. Ar fi dorit să-i sară în brațe, să-l sărute și să-i spună cât de mult îl iubește.

Paul o măsură cu privirea și, fără nici un cuvânt, ieși din încăpere.

***

Alix se întoarse la Londra și în următoarele câteva zile nu-l mai văzu pe Paul.

Ziarele erau pline de amănunte în legătură cu tragedia de la Croxham Manor, despre legăturile pe care Dina le avea cu ambii Duval, și despre faptul că încă nu fusese descoperit criminalul.

După trei săptămâni de la moartea lui Henry, Paul o sună și o rugă să vină să discute.

Când intră în clădire, Alix fu șocată. Draperiile grele de brocart fuseseră înlocuite cu perdele albe și, vaporoase din mătase, în locul covoarelor roșii erau mai multe carpete multicolore, candelabrele fuseseră înlăturate și în locul lor erau spoturi cu lumină caldă, iar în spatele biroului de la recepție stătea acum o roșcată cu privire ageră, care o anunță că domnul Paul Duval o așteaptă.

Ajunsă în fața biroului, care fusese a lui Henri Duval, ezită o clipă înainte de a ciocăni și a intra. Și aici totul era schimbat, mobilier modern, funcțional luase locul mobilelor franțuzești.

– Câte schimbări într-un timp atât de scurt, spuse ea privind tapetul verde tei.

Paul roși, dar nu se ridică s-o întâmpine. Îi arătă cu mâna un scaun.

– A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, spuse el. Am impresia că mă eviți.

– Am fost foarte ocupată cu presa, explică Alix. Vogue m-a sunat în dimineața aceasta și...

– Despre acest lucru am vrut să discut cu tine. Publicitatea. La început am spus cuvinte grele împotriva ta... se opri câteva momente privind pe fereastră. Am crezut că ești o altă cucerire de-a tatei. Ce vreau să spun acum este că orice s-ar fi petrecut

înainte, vreau să lucrezi pentru mine. Ești foarte importantă pentru firmă. În momentul de față vreau să fac niște schimbări majore.

Alix începu să-și noteze conștiincioasă tot ce spunea Paul. După câteva minute ridică privirea și începu să-l privească cercetător. Era furioasă că-l suspecta de crimă. Îi privi mâinile lungi și fine. Îi veni greu să creadă că ținuseră un pistol și omorâse un om.

Imposibil! Nu era un criminal, nu-și ucisese tatăl! Nu putea să creadă aș ceva.

– Așadar, ești de acord cu mine? întrebă Paul.

Alix, care nu auzise nici un cuvânt, notă ceva și dădu din cap aprobator.

– O să redecorez complet salonul. De asemenea, voi deschide un magazin la parter și un magazin angro la etaj.

– Angro?!

– Da. Nume mari din lumea modei au așa ceva și nu văd de ce n-am avea și noi. Aduce profituri foarte mari, spuse Paul.

– De când ești interesat de bani?

– Nu contează prea mult, spuse el. Dar vreau să fac tot ce n-a făcut tata.

– Se vede deja, murmură ea privind de jur-împrejur. Dar nu crezi că este prea curând? Unele persoane vor considera că e lipsă de respect.

– Nu mă interesează ce vorbește lumea, veni răspunsul. Vreau să fac aceste schimbări și dacă le fac acum sau peste o lună tot aia este. Mă înțelegi?

– Înțeleg, dar nu sunt sigură că ești înțelept.

– Crezi că sunt ipocrit? Știi prea bine că nu aveam aceleași gusturi ca ale tata. Nici decorul, nici hainele, de ce să mă prefac doar pentru că este mort?

– Ucis! spuse Alix. E o mare diferență!

Obrajii lui Paul se colorară.

– De ce nu mă arăți cu degetul și să strigi în gura mare că eu sunt cel care a făcut-o?

Ea deschise gura să vorbească, dar în acel moment sună telefonul. Paul ridică receptorul și la celălalt capăt al firului Alix recunoscu vocea Dinei.

– Bineînțeles că nu m-am supărat, spuse Paul încet. Nu cred că ne putem vedea diseară, am mult de lucru... Da, mâine e bine... te aștept.

De data asta, fu rândul Alixei să roșească. Oare Paul luase locul tatălui lui în viața Dinei? Știa că actrița putea schimba bărbații ca pe mănuși. Dar el o iubea oare?

– Unde rămăsesem? întrebă Paul după ce închise telefonul.

– Vorbeam despre magaziul angro.

– A, da. Vreau să dărâm câțiva pereți și să fac unele schimbări arhitecturale. Cunoști cumva pe cineva care să mă poată ajuta?

Alix se gândi imediat la Mark.

– Am un prieten care te poate ajuta. Îl sun chiar acum și vorbesc cu el. Sub privirile lui Paul, formă din memorie numărul lui Mark și discută câteva minute cu el.

– Va veni să vorbiți după-amiază, spuse ea după ce termină convorbirea.

– Este un prieten mai special? întrebă Paul pe neașteptate.

– Da. Un foarte bun prieten.

– Acesta e un eufemism pentru cuvântul iubit?

– Nu cred că te interesează viața mea privată, Paul, răspunse Alix pe un ton iritat.

– Iartă-mă. Nu vreau să pierd cel mai bun agent publicitar pe care l-am avut vreodată.

– N-ai să mă pierzi. Chiar dacă mă mărit cu Mark, tot voi lucra.

Paul se schimbă la față. De data asta se albi și scăpă din mână stiloul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alix ironic. Tu nu ți-ai lăsa soția să lucreze?

El se ridică încet și-i prinse fața cu mâinile.

– Alix, nu înțelegi nimic, nu-i așa?

Pentru câteva secunde Alix se topi, apoi îi reveni în minte discuția lui cu Dina. Se ridică repede și se îndreptă spre ușă.

– Să mă anunți ce-ai hotărât cu Mark, spuse ea închizând ușa.

Capitolul 11

Alix era surprinsă. Paul și Mark se plăcuseră imediat și deveniseră prieteni apropiați.

Jucau squash de două ori pe săptămână și Alix îl auzea pe Mark vorbind tot timpul despre „talentul lui Paul".

– Are spirit de campion, îi explică el într-o zi. Pare încet și blând, dar de fapt este tare ca fierul. Este prea bun pentru pritena ta, Dina.

– Ce a spus Paul despre ea? întrebă Alix fără să vrea.

– Doar că e frumoasă și că este o bună actriță. Nu se văd prea des din cauza programului încărcat, dar, oricum, de câte ori vine vorba despre viața lui privată, este foarte discret.

– Încă este suspect de crimă, spuse Alix ridicând o ceașcă de ceai din care sorbi o înghițitură.

– Doar nu crezi că și-a omorât tatăl? întrebă Mark.

– Bineînțeles că nu, minți ea. Însă până nu se rezolvă cazul, Paul nu se poate căsători.

Mark strânse din ochi:

– Crezi că relația lor este atât de serioasă?

– Tu nu? întrebă tânăra femeie, sperând din toată inima ca el să spună nu.

– Gândindu-mă mai bine, cred că ai dreptate. Am vorbit destul despre Paul, acum haide să vorbim și despre noi.

– Nu. Din nou?

– Iar și iar, spuse el zâmbind. Încă vreau să mă însor cu tine și nu mă dau bătut până nu spui da!

– Nu vei fi fericit cu o nevastă care muncește.

– Sper că vom petrece mult timp în dormitor, ca să te relaxezi.

Ea râse, dar refuză să-i dea speranțe.

– N-are rost, Mark. Nu te iubesc și ai face bine să-ți găsești pe altcineva.

– Nu vreau pe altcineva. Tu ești femeia vieții mele. Ești inteligentă și plină de viață. Și Paul mi-a dat dreptate.

– Sunt sigură, spuse Alix zâmbind amar. El mă vede rece și strălucitoare asemenea unui diamant.

– Diamantele sunt cele mai bune prietene ale fetelor, răspunse Paul râzând. Dar îți pot fi mai mult decât prieten, dacă îmi dai voie... se ridică, veni lângă ea și o luă în brațe.

O strânse delicat la piept și-i apăsă ușor gura pe buzele ei. Alix încercă să-i răspundă, dar nu simți nici o emoție, nici un sentiment. Îl împinse cu putere și se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Știu, spuse el trist. E târziu și ești obosită.

– Nu ai o memorie prea bună. Ți-am spus că vreau să fim doar prieteni.

– Voi încerca, spuse el timid, apoi ieși supărat din apartament.

Magazinul se deschise la începutul lui octombrie și avu un succes imens.

Acum, tot personalul lucra pentru adaptarea liniei Phoenix la vânzarea angro.

Alix fu surprinsă când îl găsi pe Paul supărat. Unele din cele mai vechi cliente îl părăsiseră.

– Din cauza morții tatălui meu, bineînțeles, explică el. Sunt aproape trei luni de când s-a întâmplat tragedia și n-a fost arestat nimeni.

Ea știa că avea dreptate. Atâta timp cât criminalul nu va fi prins, suspiciunile vor pluti asupra lui Paul și afacerile vor avea de pierdut.

– Sper că nu te vei implica numai în magazinul angro? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

– Nu, dar mă va ajuta mult să-mi fac un nume în modă.

– Vei fi un nume când vei avea cât mai multe cliente bogate, care vor veni aici pentru creațiile tale. Îți voi organiza o campanie de atragere a unei clientele cât mai diverse.

În următoarele săptămâni, Alix organiză cea mai bună campanie publicitară a ei de până atunci. Critici de modă cunoscuți scriseră despre talentul și farmecul lui Paul. Îi aranjă mai multe interviuri în presă și televiziune, iar rezultatele nu se lăsară așteptate.

Toate femeile celebre din Midlle East veniră să-și comande toalete la Casa Duval. Doamna Lelong declară că nu vânduse niciodată atât de mult în atât de puțin timp.

Ca să-și arate gratitudinea, Paul îi cumpără Alixei un colier de aur. Când mâna lui îi atinse gâtul, în timp ce i-l punea, Alix își dădu seama că sentimentele pentru el erau mai puternicce decât credea. Îl iubea din tot sufletul și-l voia alături de ea pentru toată viața. Dar imaginea Dinei îi strânse inima.

***

– Este timpul să ne concentrăm și asupra altor clienți, îi spuse Peter într-o dimineață. Nu mai ai ce să faci pentru Casa Duval câteva săptămâni.

– Nu trebuie să muncești atât de mult, replică ea. În ultimul timp ai stat numai la firmă.

– Măcar atâta lucru pot să fac pentru tine. N-am să uit că m-ai iertat și nu m-ai concediat astă vară când am lipsit foarte mult.

– Ești un om bun, Peter, spuse ea privindu-i ochii triști.

Nu-l întrebă nimic de Fleur; dacă voia să vorbească despre viața lui privată, știa că găsește în ea o prietenă de nădejde.

Peste câteva zile, Peter intră în biroul ei și-i puse un ziar deschis pe birou.

Era anunțată logodna lui Jack Beecham și Fleur.

Alix citi articolul, apoi dădu ziarul la o parte.

– Este cel mai bun lucru ce se putea întâmpla. Fleur n-ar fi fost fericită alături de tine, banii contează foarte mult pentru ea.

– Nu este adevărat, spuse el încet. Acest mariaj o salvează pe mama ei de la ruină.

– Parcă am fi în Evul Mediu... știu că lady Brandon este snoabă, dar nu înțeleg de ce își vinde fiica?

– Este o jucătoare înrăită, o întrerupse Peter. Dacă nu-și plătește repede datoriile, va pierde casa.

– Înțeleg, spuse Alix, dar nu poți face nimic. Dacă asta vrea Fleur...

– Nu este dorința ei, spuse Peter furios. Mama ei o obligă. Femeia asta nu are nici un pic de suflet. Nenorocește viața a două persoane.

– Trei, îl întrerupse Alix. Crezi că Beecham va fi fericit alături de o soție care nu-l iubește?

Peter clătină din cap și se duse în biroul lui.

Alix își reaminti de această discuție o săptămână mai târziu, când o descoperi pe lady Brandon în salonul Casei Duval.

– Vreau să-mi fac o rochie pentru nunta fiicei mele, îi spuse ea.

– Am citit anunțul din ziare, sper să fie fericită.

– Bineînțeles că este, spuse Ivy Brandon cu o expresie plină de satisfacție. Ridică o monstră de catifea și i se adresă lui Paul. Îmi place culoarea asta băiete, dar nu sunt sigură de material. Nu ai ceva de mai bună calitate?

– Mă tem că nu. Îmi voi suna furnizoul din Paris și ne vedem mâine.

– Mă întorc diseară acasă. Viitorul meu ginere mă conduce cu mașina, spuse ea triumfătoare. I-a cumpărat lui Fleur o haină din hermină. Să vezi ce surpriză va fi pentru ea.

– Atunci, vă sun mâine. Dacă am monstre noi, vi le trimit.

– Aș prefera să-mi aleg acum. Mai ai și altceva?

– Mă duc în depozit să văd ce mai pot găsi.

Imediat ce rămaseră singure, lady Brandon se întoarse spre Alix.

– Îmi pare bine că pot să vorbesc cu tine între patru ochi. Este vorba despre tânărul tău angajat. O sâcâie pe Fleur și vreau să înceteze.

– Nu înțeleg ce pot face, spuse Alix contrariată. Nu vorbesc cu Peter despre viața lui privată.

– Trebuie s-o faci. Nu-i voi permite să ruineze fericirea fiicei mele. Trebuie oprit!

– Numai fiica ta o poate face!

– Fiicca mea este o proastă!

– Pentru că nu-l iubește pe Jack Beecham? Dacă...

Paul intră înainte ca Alix să-și termine ideea. Plecă spre biroul ei, dorind să-i vorbească lui Peter. Nu dorea să se implice în viața lui personală, însă Fleur trebuia să ia singură o decizie pe care să n-o regrete mai târziu.

Dar când ajunse acasă, biroul lui Peter era gol.

– Unde e domnul North? o întrebă ea pe Willie.

– A primit un telefon de la Fleur și a plecat imediat.

– Știi ce au vorbit?

– Peter a spus că Fleur e singură, deoarece lady Brandon va rămâne la Londra în această noapte și l-a rugat s-o viziteze la Croxham Pavra.

Alix scoase o exclamație de spaimă. Dacă lady Brandon și Jack Beecham îi vor găsi pe Fleur și Peter împreună va ieși scandal. Căută repede numărul de telefon al familiei Brandon de la Croxham Pavra, însă nu-l găsi.

– Trebuie să merg până acolo, murmură Alix.

– De când ai devenit soră de caritate? întrebă Willie.

– De azi, replică Alix. Nu vreau ca lady Brandon să facă scandal, își iese din minți când îl vede pe Peter.

– Și ce-ți pasă ție?

– Este prietenă cu familia lui Paul...

– Așadar, faci asta pentru el...

– Caută în continuare numărul de telefon de la Croxham Pavra, spune-le că ajung în cel mult o oră.

Traficul era destul de încărcat la acea oră, așa că trecuse de ora cinci când trecu pe lângă Croxham Manor, dar nu zări decât perdeaua întunecată de castani. Puțin mai departe, zări un indicator „Croxham Pavra - 10 km“. Își privi ceasurile de bord, nu mai avea benzină aproape deloc.

După câteva sute de metri descoperi o stație de benzină. Se dădu jos din mașină și-l întrebă pe patron dacă știa unde e reședința Brandon.

– Vreți să spuneți casa ladyei Brandon? întrebă acesta. Este clienta mea. Casa este la cinci kilometri de aici. O vizitați? Poate doriți să-i duceți ceva ce a uitat aici în noaptea crimei.

Intră în casă și ieși cu un portțigaret din carapace de broască țestoasă placat cu aur.

– L-a uitat aici când a venit ultima oară. Se grăbea la petrecere. A intrat în casă și se pare că începuse serialul ei preferat și m-a rugat s-o las să-l vadă la mine. A fost foarte amuzant. O lady stând în fața televizoului meu.

– Rar urmăresc vreun serial, spuse Alix zâmbind. Nu-mi place să pierd vreun episod.

– Din această cauză nici eu nu le urmăresc, fu de acord bărbatul. Se pare că se difuza ultimul episod, când a ajuns lady Brandon aici. Nu pot să uit, deoarece s-a întâmplat în noaptea crimei.

Alix puse portțigaretul în geantă și se urcă în mașină. Deci, lady Brandon a urmărit serialul la benzinărie, în noaptea crimei. Dar a spus la toată lumea că a fost acasă. Ciudat! De ce o fi mințit?

Croxham Pavra era o reședință în stil Queen Anne, cu porticuri suspendate pe coloane. Coborî repede din mașină și ciocăni la ușă. Fleur deschise imediat.

– Nu-mi vine să cred! Ce cauți aici?

– Am venit să-l caut pe Peter. Numărul vostru nu este în cartea de telefon, și trebuia să-l văd imediat.

– Vrei să spui că ai venit special pentru mine? se auzi vocea unui bărbat care venea spre ele. Ce s-a întâmplat, Alix?

– Nimic, încă. Dar trebuie să pleci cât mai repede. Lady Brandon și Jack Beecham trebuie să sosească în orice clipă. Vor să-i facă o surpriză lui Fleur.

– Așadar, Fleur? spuse el privind-o pe tânără care devenise palidă. Ce faci? Mergi cu mine sau rămâi?

– Pleacă. Dacă te găsește Jack aici, iese scandal.

– Pot rămâne, dacă vrei.

– Nu... nu vreau. Știi de ce. Te rog să pleci, spuse Fleur cu lacrimi în ochi.

Rămaseră tăcuți, privindu-se unul pe celălalt. Lacrimi amare picurau din ochii albaștri ai lui Fleur.

– Bine. Dacă așa vrei, n-o să te mai deranjez. Te iubesc, dar nu-ți pot oferi bijuterii și vacanțe în locuri exotice, însă dacă ai avea curajul să te căsătorești cu mine...

– Nu am nevoie de nici un ban. Știi foarte bine de ce mă mărit cu Jack! spuse Fleur hohotind.

– Te distrugi cu mâna ta. Nu contează ce vrea mama ta și ar trebui să-ți impui punctul de vedere, spuse el ieșind din casă. Adio!

Fleur o privi pe Alix, care stătuse nemișcată.

– Presupun că mă crezi slabă și stupidă, șopti ea.

– Cred că-i ești loială mamei tale, spuse Alix calm.

– Și loialitatea e rea? Mama a făcut atâtea pentru mine. Aveam doar șase ani când a murit tata și ea a sacrificat totul pentru mine. Acum e rândul meu să fac ce e normal.

– Ce e normal? Mama ta trăiește în trecut și tu faci la fel.

– Asta a spus și Peter. Dar trebuie să mă mărit cu Jack, avem o mulțime de datorii... Tu nu înțelegi.

– Nu. Nu înțeleg. Ce șanse ai să fii fericită? Gândește-te cum va decurge viața ta alături de Beecham. După ce mama ta va muri, vei rămâne legată de un bărbat pe care nu-l iubești. Chiar dacă vei divorța, poate că Peter va fi căsătorit cu altcineva, poate va avea și copii.

– Nu! Fleur își puse mâinile la urechi, fugi afară și se aruncă în brațele lui Peter.

– Nu pleca, plânse ea, nu pot trăi fără tine. Te iubesc, Peter.

Alix rămase în pragul casei cât timp cei doi vorbiră.

– Fleur vrea să fie aici când mama ei va sosi cu Jack Beecham. Noi doi ne vom căsători în secret, spuse Peter venind lângă Alix.

– Mama ar face tot posibilul să ne împiedice dacă ar descoperi, așa că vom face totul fără să știe.

– O dată căsătoriți, lady Brandon va trebui să accepte situația. Voi pleca în Canada pentru reclama cu noua combină și o voi lua și pe Fleur cu mine. Ne vom căsători acolo, înainte ca lady Brandon să ne găsească.

– Este o lașitate ceea ce faceți, spuse Alix încet, dar nu vă condamn. Dar vei pleca în Canada peste două săptămâni. Ce veți face în acest timp?

– Vom fi cuminți. Eu și Fleur vom ține legătura doar prin telefon. Nu vrem să riscăm nimic.

Alix îl privi pe Peter. Nu avea nici un rost să mai spună ceva în privința hotărârii lor.

– Hai să mergem, Peter. Nu cred că dorești să te găsească lady Brandon, spuse ea.

Se urcă în mașină și-i lăsă pe cei doi îndrăgostiți să-și ia rămas bun.

– N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, spuse Peter când Croxham Pavra nu se mai văzu. Dacă vrei ceva, nu trebuie decât să-mi ceri.

– Un simplu mulțumesc ar fi de-ajuns, spuse ea cu privirea atentă asupra lui Croxham Manor. Paul, iubirea mea, se gândi ea. De ce nu sunt la fel de norocoasă ca Peter?

Capitolul 12

Următoarele zile Alix își ocupă timpul cu afaceri și nu se mai gândi la nimic altceva. Sâmbătă la prânz se ridică de la birou, ignorând telefonul care suna și ieși să se plimbe prin parc.

Puțin aer proaspăt o va face să-și pună gândurile în ordine. Ceva o neliniștise în ultimele zile dar nu știa ce. Să fi fost Dina? Clătină din cap. N-o văzuse de mult timp. Fleur și Peter? Din nou scutură din cap: la începutul săptămânii viitoare se vor căsători, totul era aranjat. Lady Brandon? Alix se opri din plimbare și se așeză pe o bancă, ridicând fața spre soarele palid de octombrie. Cât de furioasă va fi când va auzi că fiica ei s-a căsătorit în secret.

Deodată, tresări și începu să caute grăbită în geantă, de unde scoase un portțigaret. Era cel pe care i-l dăduse proprietarul benzinăriei unde-l uitase Ivy Brandon. Îl privi cu atenție și dintr-o dată totul deveni clar. Cum de fusese atât de oarbă?

Își aduse aminte de toate poveștile apărute în presă despre Henri Duval. Numai cineva apropiat familiei Duval le putea

ști. Îl suspectase degeaba pe Peter, fusese singurul care aflase de la ea anumite detalii. Dar și lady Brandon și Fleur le știau. Fleur era prea blândă și simțită ca să vândă informații presei. Pe de altă prte, lady Brandon era disperată după bani încât își vindea și propria fiică, darămite secretele prietenilor? Henri spusese că lucra în weekend acasă și lady Brandon era un musafir nelipsit la Croxham Manor, deci avea oricând ocazia de a fotografia schițele colecției.

Hotărâtă să afle adevărul, se ridică, părăsi parcul și luă un taxi până la sediul Daily Illustrated. Jamie Hunter îi spusese că nu-și deconspira informatorii, dar Alix era hotărâtă să nu plece de la el până nu-i spunea adevărul.

– Bună, iubito, spuse el când o văzu. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

– Vreau niște informații de la tine. Este foarte important să aflu cine îți furniza informațiile despre familia Duval.

– Nu pot, iubito. Ți-am mai spus o dată că nu-mi divulg sursele. Dacă aș face-o și s-ar afla, toți informatorii mei m-ar părăsi.

– Știu, spuse ea nerăbdătoare, dar tot vreau să-mi răspunzi la întrebare. Ar putea fi un subiect bun pentru tine, Jamie. Am putea să-l descoperim pe cel care l-a ucis pe Henri Duval.

– Sfinte Dumnezeule! Jamie Hunter făcu ochii mari de uimire.

– E o femeie, nu? insistă Alix.

– Da.

– Lady Brandon?

Un moment bărbatul ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

– De cât timp este informatorul tău?

– De câțiva ani.

– Ți-a oferit cumva și schițele colecției?

– Mi le-a oferit, dar i-am spus că nu mă ocup cu așa ceva.

Alix jubila. Piesele de puzzle se adunau laolaltă. Nu mai era nici un dubiu că Ivy Brandon se folosise de prietenia cu familia Duval pentru a aduna cât mai multe povestiri picante pe care să le vândă ziarelor. Oare Henri Duval descoperise cine îi furase schițele și o amenințase cu un scandal public? Scandalul ar fi ruinat șansele lui Fleur de a se căsători cu Jack Beecham și atunci lady Brandon s-a hotărât să-l elimine pe Henry? Era un motiv, dar nu suficient. Mai era ceva la mijloc.

Să fi descoperit ceva despre trecutul lui Henri cu care îl șantaja? Nu, n-avea nici un sens, nu-ți omori gâsca cu ouă de aur. Totuși, ceva era...

– Jamie, pot să arunc o privire în arhiva voastră?

– Sigur.

Arhiva se întindea pe tot subsolul clădirii. O tânără drăguță o îndrumă și în scurt timp Alix găsi ce căuta: istoria familiei Brandon.

Lordul Brandon se căsătorise cu Ivy Brooke într-un secret total. Tatăl miresei fusese maior în Armata Britanică, altceva nu se știa despre trecutul ei.

După ce-și luă câteva notițe, Alix sună un prieten de la Ministerul de Război.

Maiorul Brooke și familia lui trăiseră între anii 1930 și 1939 în insulele Seychelles.

Insulele Seychelle... Pământul însorit unde se născuse și trăise primii ani din viață Henri Duval. Stranie coincidență, se gândi ea, aici trebuia să fie cheia misterului.

Se hotărî să-i telefoneze lui Paul, apoi se răzgândi. Nu voia să-i dea speranțe, până nu era sigură. Acum, când suspiciunile ei erau îndreptate spre Ivy Brandon, credea în inocența lui Paul.

După două zile de cercetări zadarnice, Alix se hotărî s-o vadă pe Amy Duval. Văduva lui Henri știa cu siguranță mai multe despre copilăria lui.

Așadar, într-o după-amiază de toamnă târzie, Alix plecă spre Croxham Manor. Soarele strălucea palid printre ramurile golașe ale copacilor și casa părea pustie și tristă.

– Îmi pare foarte bine că ai venit să mă vezi, spuse Amy Duval care era în grădina din fața casei cu un coș plin cu crizanteme aurii. De când a murit Henri, am impresia că lumea mă evită.

– De ce nu vă mutați la Londra?

– Niciodată. Sunt o femeie care a stat toată viața în provincie și cel mai bine mă simt în grădina mea. Pe de altă parte, aceasta este și casa lui Paul și când se va căsători își va aduce familia aici.

Alix nu și-o imagina pe Dina locuind într-un loc atât de liniștit.

– Paul mi-a vorbit mult despre tine, continuă bătrâna. Noi suntem foarte apropiați, poate prea apropiați, cred că din cauza lui Henri care nu prea dădea pe acasă și eram mai mult singuri.

Alix nu știa ce să spună și păstră tăcerea.

– Nu-l învinuiesc pe Henri, vorbi din nou Amy. Era foarte temperamental și nu accepta ca cineva să-i stea împotrivă, nici chiar fiul său.

– Se mai întâmplă, replică Alix. Soțul dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre viața lui dinainte să vină în Anglia?

– Nu prea mult. S-a născut în Seychelles, după cum știi, tatăl lui avea o plantație de mirodenii. După ce a murit Georges, fratele lui Henri, s-a ocupat de ea.

– Nu știam că avea un frate.

– Are. A vândut plantația acum câțiva ani și a stat o perioadă la noi, dar nu i-a priit clima. Acum s-a mutat în sudul Franței, la Nisa.

– Aveți adresa lui?

– Bineînțeles. Se întunecă, hai să intrăm în casă.

Amy lăsă coșul pe un scaun și deschise sertarul unei servante din care scoase un carnețel roșu. Îl deschise și i-l dădu Alixei împreună cu o foaie de hârtie și un creion.

– Uite, dragă, adresa lui Georges Duval. Îmi poți spune pentru ce îți trebuie? Ești foarte misterioasă, are ceva de-a face cu Paul?

– Nu sunt încă sigură, spuse Alix încet, notându-și adresa. Vă supărați dacă nu vă spun acum? Vă promit că vă voi povesti totul cât mai curând posibil.

– Îl vezi des pe fiul meu? întrebă femeia zâmbind.

– Numai când avem de discutat afaceri, răspunse Alix ezitant.

– Păcat, spuse Amy Duval cu un aer la fel de misterios ca al Alixei.

Întoarsă la Londra, luă cina cu Mark și-i povesti de vizita pe care i-o făcuse lui Amy Duval și de motivul pentru care o făcuse. Spre dezamăgirea ei, el nu-i împărtășea ideile.

– Singurul mister pe care l-ai clarificat este cel al informatorului lui Jamie Hunter. De aici și până la crimă este cale lungă. De fapt, după câte am înțeles, Henri Duval avea motive s-o ucidă pe ea și nu invers!

– Eu tot cred că mai este ceva la mijloc. Voi merge să-l văd pe Georges Duval.

– Pentru ce? Ce legătură poate avea cu lady Brandon?

– Au locuit pe aceeași insulă. Nu ți se pare o coincidență?

– Coincidență, dar nimic mai mult. Drept să-ți spun, iubito, devii obsedată de acest subiect. Presupun că asta îți explică purtarea din ultimele săptămâni.

– Da, admise ea în șoaptă. Credeam că Paul este ucigașul...

– Paul? De ce?

– Din cauza Dinei. Era îndrăgostit de ea și era furios că Henri o tratează mizerabil.

– Și l-a curățat pe bătrân? spuse Mark ironic. Nu-l văd pe Paul Duval făcând lucrul acesta, oricât de mult ar iubi o femeie. Totuși, nu te înțeleg. Îl suspectezi pe Paul și te urăști pentru asta?

Ea încuviință din cap. Mark ajunsese extrem de aproape de adevăratele ei sentimente pentru Paul. Îl privi câteva momente în tăcere.

– Vreau să vorbim despre noi, Mark. Cred că e timpul să ne vedem și cu alte persoane.

– Din cauza lui Paul? întrebă el trist.

– Nu și te rog să nu-i spui nimic despre conversația noastră.

– Ne cunoaștem de multă vreme. Credeam că ne vom căsători. Nu te teme, spuse el repede văzând-o cum se schimbă la față. Era dorința mea. Acum știu că dacă iubești devii sensibil la sentimentele celuilalt.

– Oh, Mark, îmi pare rău. Aș dori...

– Nu-ți mai pierde timpul cu dorințe, spuse Mark luând-o de mână.

În acel moment, un bărbat se apropie de ei și Mark își retrase repede mâna și-i zâmbi.

– Paul! Nu știam că frecventezi localul acesta.

– Este unul dintre preferatele mele.

– Ești singur?

– Da.

– Vino și stai cu noi.

După un moment de ezitare, Paul se așeză în fața Alixei care își pierdu pofta de mâncare. Mark își dădu seama de delicatețea momentului și încercă să învioreze atmosfera cu toate că din purtarea Alixei își dăduse seama perfect cine era rivalul lui.

– Ar trebui să te relaxezi mai mult, Paul. De ce nu am merge împreună, eu cu Alix și tu cu Dina, în acest weekend?

Alix simți cum i se pune un nod în gât.

– În weekend? întrebă Paul cu răceală.

– Da. Merg cu Alix la Nisa câteva zile.

– Și n-ați prefera să fiți singuri?

– Vă vom spune când vrem, spuse Mark zâmbind. Ce spui de asta?

Paul scutură din cap.

– Dina are spectacol în fiecare zi, numai duminică este liberă. Ochii lui căprui se opriră pe Alix. Sunt sigur că amândoi vă veți distra mai bine!

– Poate ai dreptate, spuse Mark ridicându-se. Scuzați-mă un moment. I-am promis unui client că-l sun în această seară.

Plecă de la masă și Alix se prefăcu absorbită de mâncarea din farfurie pe care o răscoli cu furculița. Era furioasă pe Mark și nu-și dădea seama ce joc face.

– Arăți obosită, spuse Paul blând.

– De aceea vreau să plec în acest weekend. Îmi pare rău că tu și Dina nu puteți veni cu noi.

– Ți-am sus că Dina e ocupată. De altfel, cel mai bine e să fii cu persoana pe care o iubești.

Aceste cuvinte avură efectul unui cuțit în inima Alixei.

– Mă surprinde că nu te-ai căsătorit încă, Paul. Ce mai aștepți?

– Cum poți să întrebi așa ceva? Cât de crudă poți să fii! Cum aș putea să mă căsătoresc când sunt suspectat de crimă?

Ea îl privi calmă.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

– Cum poți fi atât de stupidă? Știai foarte bine că sunt suspectul numărul unu al inspectorului Truscott.

Mark reveni și-i găsi pe amândoi tăcuți, cu capetele plecate. Îi privi câteva momente și dădu din cap cu subînțeles.

– Trebuie să plec, spuse Paul, mă întâlnesc cu Dina la teatru. Dădu mâna cu Mark și-o privi trist pe Alix.

Când îl văzu ieșind din restaurant, Alix se întoarse spre Mark și-l întrebă furioasă:

– Poți să-mi spui motivul pentru care l-ai invitat pe Paul să meargă cu mine la Nisa? Chiar crezi că-l iubesc?

– Sunt sigur. Și mai știu că gelozia îl face pe un bărbat să realizeze ce pierde.

– Nimic nu-l face pe Paul gelos, izbucni ea fără să vrea. Poate doar să-i spui că vrei să mergi tu cu Dina.

– Sper să merg cu tine, spuse Mark râzând. Nu mă gândesc la un weekend romantic, nu-ți fie frică, însă nu vreau să te las singură.

Ar fi dorit să-i spună că ar fi preferat să meargă singură, dar își aduse aminte de Paul și se decise să accepte oferta lui.

– Îi spun lui Willie să ne ia bilete. Vineri după-amiază e bine?

– Oricând dorești.

Seara, înainte de a adormi, Alix se gândi la conversația ei cu Paul. Dacă scăpa de acuzația de crimă, se va căsători care cu Dina? Îi venea să râdă. Îl ajuta ca el se poată căsători cu o altă femeie. Sunt o proastă, admise ea.

Capitolul 13

Alix îi telefonă lui Georges Duval înainte să plece la Nisa, ca nu cumva să nu dorească s-o primească.

Dar păru încântat s-o primească în vizită și chiar îi sugeră să-l caute imediat ce ajunge în Franța. Vineri seara, ea și Mark găsiră o căsuță modestă la adresa pe care i-o dăduse Georges Duval. Acesta stătea pe un scaun și-și scoase pălăria de panama lăsând vederii un păr și o mustață grizonante. În ochii lui, care aveau aceeași culoare albastră ca a fratelui său, juca o luminiță veselă.

– Mademoiselle Smith, spuse el luând mâna Alixei și sărutând-o. Iartă-mă că n-am venit să te întâmpin la aeroport, dar sunt un bătrân care trebuie să-și facă siesta după-amiază.

După ce făcu cunoștință și cu Mark, îi conduse într-un mic salon cu mobilă în stil Empire. Alix se așeză într-un fotoliu de mahon tapisat cu mătase aurie și privi curioasă în jur. Parcă se

găsea într-un anticariat. Într-un colț al camerei se găsea un vas în care creștea iarbă, iar în altul un trandafir pitic, de un roz palid.

O menajera le aduse ceai de iasomie și un platou cu biscuiți.

Alix se întrebă care ar fi modul cel mai bun să abordeze subiectul vizitei.

Primul care vorbi fu însă Georges Duval.

– Am înțeles din ziare că ai lucrat pentru fratele meu, Henri. Avea gust la femei, întotdeauna le alegea pe cele mai frumoase. Moartea lui a fost un șoc pentru mine. Acum doi ani, l-am vizitat în Anglia și am găsit un bărbat puternic și atrăgător. Atât de plin de viață! Îmi vine greu să cred că nu-l voi mai vedea vreodată.

– Da, moartea lui a fost un șoc teribil pentru toată lumea, acceptă Alix.

– O moarte pe care n-o înțeleg, dar o crimă e greu de înțeles. Nu știu cum de l-a putut urî cineva atât de mult încât să-i curme viața. Avea atât de mult farmec.

– Avea de asemenea și un caracter puternic. Bărbații puternici au mulți dușmani.

– Poliția ce spune? Au arestat pe cineva?

Alix respiră adânc.

– Îl suspectează pe nepotul dumneavoastră.

– Paul? Ochii lui albaștri păreau neîncrezători. Nu se poate. Nu, nu, niciodată!

– El și tatăl lui nu se aveau prea bine. Aveau personalități diferite și...

– În ce familie nu sunt certuri? întrebă Georges. Paul nu este un criminal, mă pun chezaș cu viața mea.

Alix își aminti cât timp îl suspectase pe Paul de crimă, până descoperise uneltirile ladyei Brandon. Oare acest bărbat îi va confirma noile suspiciuni? Nimic însă n-o va face să-l creadă din nou vinovat pe Paul. Nu din cauză că-l iubea, ci pentru că îi descoperise adevărata față. Era un tip deștept, puternic, care știa ce vrea și n-ar fi făcut o prostie care să-l marcheze pe viață.

– Sper să vă puteți ajuta nepotul. Am o teorie... e vorba despre trecutul fratelui dumneavoastră. Ați locuit împreună în Seychelles până a murit tatăl dumneavoastră, nu-i așa?

– Da. Până când Henri a decis să-și încerce norocul la Paris. Voia să merg cu el, dar eu n-am avut spiritul lui de aventură. Pe de altă parte, n-am nici un talent pe care să mi-l pot exploata, adăugă el simplu.

– Înainte de a pleca a avut loc un incident mai important în viața lui? Ceva pe care o persoană să-l poată folosi împotriva lui?

– Ceva care să-l discrediteze, vrei să spui? Nu, domnișoară, regret că te dezamăgesc. Doar câteva escapade amoroase, dar nimic extraordinar.

– Numele de John Brooke vă spune ceva?

– John Brooke? spuse bătrânul, gânditor.

– Maiorul Brooke. A fost atașat al Armatei Britanice la garnizoana de pe insulă.

– A, da, îmi aduc aminte.

– Dar pe fiica lui, Ivy, v-o amintiți?

– Fiica lui e prima pe care mi-o amintesc, spuse el ușor ironic.

– Ce-mi puteți spune despre ea? Vă rog, domnule, este extrem de important să știu totul.

– Totul... Cine poate ști totul despre o persoană? spuse el gânditor. Era o tânără sclipitoare. Nu o frumusețe, dar avea o personalitate strălucitoare, care îi aducea mulți admiratori.

Un foarte bun prieten de a-l meu, Pierre Guitry s-a îndrăgostit de ea. Era un tip arătos, dintr-o familie veche, dar fără avere. Maiorul Brooke nu vedea cu ochi buni această prietenie. Pentru că se iubeau foarte mult s-au hotărât să se căsătorească în secret. Eu i-am dat bani lui Pierre pentru inel și acte.

– Și s-au căsătorit? se auzi pentru prima dată vocea lui Mark.

– Da. Niciodată n-am înțeles de ce a făcut-o Ivy. Din spirit de aventură sau voia să-și supere tatăl. Era o nebunatică...

– Cred că a fost un șoc pentru maiorul Brooke.

– N-a aflat niciodată. S-au căsătorit în secret, dar Ivy n-a părăsit niciodată casa părintească. Pierre o vizita noaptea pentru îndatoririle conjugale. Eu începusem să-i spun Romeo. Căzuseră de acord ca atunci când vor avea suficienți bani să-i spună tatălui ei adevărul.

– Și ce s-a întâmplat până la urmă?

– Tatăl ei a fost transferat în Anglia și ea l-a urmat!

– Vrei să spui că și-a părăsit soțul?

– Exact. Se plictisise deja de el. Nu voia să rămână toată viața soția unui plantator sărac. Domnișoara Ivy avea ambiții mari.

– Nu era ușor de divorțat în timpul acela, spuse Mark.

– Cine știe ce a fost în mintea ei, continuă bătrânul. Înainte să plece, i-a promis lui Pierre că va reveni după șase luni. El a crezut-o și a început să muncească asemenea unui sclav, ca să-i poată oferi soției lui un trai decent când se va reîntoarce. Cele șase luni au trecut, apoi un an și încă unul, dar Ivy nu s-a mai întors. Pierre s-a schimbat total, s-a retras de lume și a început să bea.

– Când a divorțat domnul Guitry? întrebă Alix.

– Niciodată. Când l-am întrebat de ce n-o face, a spus: „ A jurat că va fi soția mea până când moartea ne va despărți și așa va rămâne". În orice caz, Pierre a murit acum cincisprezece ani și Ivy și-a îndeplinit visul: a devenit soția unui Lord englez.

– Așadar, știți că s-a căsătorit cu lordul Brandon! exclamă Alix.

– Bineînțeles. Henri mi-a spus.

– Fratele dumneavoastră a cunoscut-o bine cât timp a locuit pe insulă?

– Nu prea bine. Era deja plecat când ea s-a căsătorit cu Pierre.

– Și când a aflat?

– I-am povestit totul acum doi ani, când l-am vizitat la Londra.

Alix stătu câteva momente pe gânduri.

– Mi-ați spus că Pierre a murit acum cincisprezece ani, sunteți sigur că nu acum douăzeci și cinci?

– Vai, domnișoară. Poate că sunt bătrân, dar memoria nu m-a lăsat. Eram încă în Seychelles când a murit, am participat și la funeraliile lui. La anul, în aprilie, se împlinesc șaisprezece ani.

– Dar Ivy Brandon s-a căsătorit cu lordul Brandon acum douăzeci și patru de ani.

– Înseamnă că a fost bigamă și cea de-a doua căsătorie nu este legală.

Alix se gândi la Fleur și la căsătoria ei cu Jack Beecham. Acesta era cu siguranță atras de titlul ei aristocratic și, după câte aflase, lady Brandon nu avea nici un drept să poarte acest titlu.

Henri Duval îi spusese lui Ivy că-i știe secretul și aceasta intrase în panică. Faptul că Henri îl încuraja pe Peter să aibă o relație cu Fleur o scosese din minți.

– Ați fost foarte răbdător cu mine, domnule Duval. Vreau totuși să vă mai pun o întrebare? O credeți pe Ivy Brandon capabilă de crimă?

Georges Duval nu părea surprins de întrebare.

– Sufletul uman are multe mistere, domnișoară. Această femeie nechibzuită i-a distrus fericirea și viața bietului Pierre. Asta mi se pare o crimă.

Mark și Alix se întoarseră la hotel în tăcere și luară masa la un micuț restaurant.

Alixei îi venea greu să înțeleagă că ajunsese la capătul cercetărilor ei. Era sigură că Ivy îl omorâse pe Henri. Cu toate

astea, nu avea nici o probă materială împotriva ei. Descoperise că vânduse informații ziarelor, că furase schițele colecției și că timp de aproape zece ani fusese bigamă, deci cea de-a doua căsătorie, implicit titlul nobiliar, nu erau valabile și singurul care ar fi putut s-o târască într-un scandal era Henri.

Mark era de acord cu teoria ei.

– Ea a realizat că Henri avea tot dreptul s-o facă, și asta ar fi împiedicat căsătoria fiicei ei cu banii lui Jack Beecham.

– Și l-a împușcat, sperând că poliția v-a crede că a făcut-o vreo veche prietenă de-a lui Henri, sedusă și abandonată. L-a sunat să se întâlnească în grădina cu trandafiri, știa că de acolo nu se va auzi împușcătura. Când el i-a spus că o va da de gol ea a scos arma pe care o furase din sertarul biroului și l-a omorât.

– Dar mai întâi și-a asigurat un alibi, urmărind serialul la benzinărie, adăugă Mark.

– Da. Dacă patronul benzinăriei nu mi-ar fi spus că a văzut acolo serialul, n-aș fi bănuit-o niciodată.

– Crezi că a fost ceva premeditat?

– Bineînțeles. A părăsit casa imediat după Fleur. S-a întâlnit cu Henri, l-a împușcat și a plecat înapoi spre casă... Se pare că s-a întâmplat ceva pe drum și nu a mai avut timp să ajungă la Pavra de aceea, s-a oprit la benzinărie, a văzut serialul și s-a reîntors la Manor. Când s-a reîntors corpul lui Henri fusese deja descoperit, dar primul lucru pe care l-a spus a fost că a întârziat deoarece urmărise serialul TV.

– Totuși, faptul că a văzut filmul în casa altcuiva nu o face suspectă de crimă, spuse Mark încet.

– Dar povestea lui Georges Duval? Nu este un motiv plauzibil pentru care ar fi putut să-l omoare pe Henri?

– Posibil, dar tot nu ai vreo dovadă palpabilă.

– Vom vedea. Imediat ce ne întoarcem acasă, mă voi duce la inspectorul Truscott și-i voi spune întreaga poveste.

– Îi vei spune și lui Paul?

– Da, dar după ce vorbesc cu inspectorul, nu vreau să-i dau speranțe deșarte.

– El crede că ai venit la Nisa cu iubitul tău pentru un weekend romantic. Crezi că se simte bine?

– Nu mă interesează opiniile lui Paul despre mine.

– Prostii. Opiniile lui contează mai mult decât ale oricărui altcuiva. Mark începu să bată cu degetul în masă. Comandă un coniac și după ce-l bău vorbi din nou.

– Când m-am întors din America de Sud mi-ai spus să nu-mi pierd vremea cu tine și ți-am răspuns că nu voi renunța decât când îmi voi pierde orice speranță. Ei bine, m-am răzgândit.

– Oh, Mark. Îmi pare rău.

– Nu te scuza, Alix. Nu te pot ajuta să-l cucerești pe Paul, așa cum nu pot să te fac să mă iubești pe mine. Mi s-a oferit un contract în Canada și l-am acceptat. Voi lipsi un an.

– Atât de mult? Când vei pleca?

– Miercuri.

– Așa de repede? O să-mi lipsești, Mark. Ești cel mai bun prieten al meu.

– Poți lua avionul cu mine! spuse el râzând ușor. Dacă Paul s-ar căsători, ai putea să-l uiți, însă atâta timp cât e liber nu-ți vei pierde speranța.

– Nu voi mai spera mult timp, spuse ea liniștit. O dată ce i se va dovedi nevinovăția, se va căsători cu Dina, așa a dat de înțeles...

***

Alix și Mark se întoarseră la Londra duminică seara. Își luară rămas bun fără prea multe cuvinte. Pentru câteva clipe, Alix ar fi dorit să-l strige să vină înapoi, dar buzele ei rămaseră lipite până când el demară din fața casei.

Rămasă singură, gândurile ei se îndreptară spre Paul. Ar fi dorit să-l sune chiar în acel moment, să-i spună ce auzise de la unchiul lui. Dar nu dorea să poarte această discuție la telefon, îl va vedea mâine și-i va vorbi. La inspectorul Truscott se va duce după aceea...

După ce numele lui va fi reabilitat, o nouă viață se va deschide în fața lui Paul.

A doua zi dimineață Alix parcă mașina în fața Casei Duval. Începuse să aibă îndoieli dacă făcea bine să-i vorbească lui Paul înainte de a discuta cu inspectorul Truscott.

Recepționera roșcată îi zâmbi cu amabilitate.

– Dacă ați venit să-l vedeți pe domnul Duval, mă tem că va trebui să așteptați. Este împreună cu domnișoara Lloyd, care-și probează noua garderobă.

Dina, din nou Dina, se gândi Alix, simțind cum inima i se strânge de durere.

– Te rog să-l anunți că sunt în biroul meu și vreau să-i vorbesc urgent.

Urcă scara și se întrepta spre biroul ei când un impuls necontrolat o făcu să se îndrepte spre cabina de probă. Deschise încet ușa și nezărind pe nimeni, șopti încet:

– Paul?

O perdea se dădu la o parte și apăru Dina, într-o rochie strălucitoare.

– E plecat până în ateliere. Vino și stai de vorbă cu mine, nu va întârzia prea mult.

– Am treabă, spuse ea repede. Am să te caut eu, pentru noua campanie publicitară.

– Nu vreau să discutăm afaceri. Vreau să flecărim ca două prietene, dacă mă mai consideri așa. Dina se întoarse și se privi în oglindă. Ți-ai schimbat total atitudinea față de mine de când am început să mă văd cu Henri.

– Așa crezi?

– Da, dragă. Să știi că nu toată lumea are standardele tale de conștiință.

– Nu aveam nimic împotrivă să te vezi cu Henri Duval. Dar n-ai jucat corect când ai început să te vezi și cu Paul.

– De ce ar juca femeile corect? Bărbații n-o fac. Zâmbetul dispăru de pe fața Dinei. Privirea ei deveni tristă. Oricum, totul s-a terminat. Henri e mort, la fel ca viața mea.

– Trebuie să-l găsesc pe Paul, spuse Alix repede, făcând un pas spre ieșire.

– Nu pleca. Așteaptă-l aici, trebuie să vină imediat, spuse actrița. Făcu o piruetă și întrebă: îți place rochia mea?

– Mi se pare cam devreme pentru a-ți alege hainele de vară.

– Va fi cald în Australia, când voi ajunge acolo. Voi fi plecată trei luni. Am acceptat o ofertă în acest weekend.

– Credeam că piesa merge bine, spuse Alix uimită.

– O voi relua când mă întorc. Dina o privi ciudat, apoi continuă: Voi pleca acolo cu trupa Shakespeare. Este o provocare pentru mine.

– Nu mi te pot imagina în Shakespeare. Cred că vrei să devii o actriță polivalentă.

– Nici eu nu mă imaginam în roluri dramatice, dar după ce a murit Henri... a fost o perioadă înfiorătoare pentru mine. Paul m-a ajutat, dar... Henri a fost un ticălos, știi bine. Dacă ar fi trăit, cu timpul l-aș fi uitat, dar a murit în momentul când însemna totul pentru mine. Lacrimi amare începură să-i picure din ochi. Paul este singurul care a înțeles cât de mult a însemnat Henri pentru mine. Tu niciodată n-ai înțeles...

– Credeam că este doar un flirt, admise Alix.

Dina începu să râdă trist:

– Prietena mea cea cinstită.

– Nu sunt atât de bună precum crezi. Am o meserie în care trebuie să mint. Dar în... se opri brusc, neputând continua.

– În dragoste nu trebuie să minți. Asta ai vrut să spui, nu? Se pare că unul din cei doi nu-ți era indiferent, nu-i așa, Alix?

Alix tăcu și respiră adânc. Acum câteva zile, Mark îi descoperise secretul și nu dorea să-l afle și Dina.

– Nu mi-a plăcut că te jucai și cu tatăl și cu fiul, afirmă ea ferm. Personal, n-am nici un sentiment pentru Paul. Ce părere are despre faptul că pleci în Australia? Vă veți întâlni să petreceți împreună Crăciunul?

– Paul este încântat că voi pleca. De fapt, el m-a încurajat să accept oferta...

Alix era furioasă. Bineînțeles că Paul o încurajase să plece. Spera ca în aceste trei luni să fie găsit asasinul tatălui său și când ea va reveni, vor putea să se căsătorească.

– Ce durează atât de mult? spuse Alix repede. Mă duc să-l caut.

– De ce?

Ignorând întrebarea, Alix fugi din încăpere și-l zări pe Paul în capătul coridorului. Se opriră instantaneu și se priviră câteva clipe, după care Paul veni încet spre ea.

– Bună dimineața, spuse el rece. Ai avut un weekend plăcut?

– Foarte plăcut, răspunse ea roșind. Trebuie să vorbesc cu tine, Paul. E teribil de important.

– Acum sunt ocupat, nu poți aștepta până la prânz?

– Aș dori să-ți vorbesc imediat.

– Așteaptă-mă în biroul meu, vin imediat, spuse el intrând în camera de probă.

Alix îl așteptă aproape zece minute așezată pe un scaun confortabil și când el se așeză la birou întrebător, tânăra începu să-și frământe mâinile, neștiind cum să înceapă.

– Așadar, despre ce e vorba? întrebă el nerăbdător.

– Despre... despre moartea tatălui tău.

Paul rămase tăcut și ea continuă:

– Îți aduci aminte de articolele lui Jamie Hunter? Am aflat cine i-a oferit informațiile.

Încet, ignorând exclamațiile lui de uimire, Alix îi povesti cum făcuse călătoria la Croxham Pavra, cum se oprise la

benzinărie și aflase unde urmărise lady Brandon serialul în seara crimei. Îi mai relată convorbirea pe care o avusese cu mama lui și ceea ce aflase de la Georges Duval.

Când termină, Paul rămase câteva momente gânditor.

– Nu știam că a mai fost căsătorită, spuse el cu o voce gâtuită. Tata nu mi-a spus niciodată. Ridică privirea, uitându-se în ochii ei cu blândețe. De asta ai fost la Nisa?

– Da. Mark m-a însoțit pentru a-mi ține companie, nu pentru un weekend romantic.

– Dar te iubește...

Alix ignoră vorbele lui și se ridică de pe scaun.

– Trebuie să ajung la inspectorul Truscott. Nu știu ce va face, dar sunt sigură că nu te va mai suspecta pe tine.

– Sper, spuse Paul ridicând receptorul. Îl sun să-i spun că mergem la el.

Capitolul 14

Stând în fața inspectorului Truscot, într-o cameră austeră de la Scotland Yard, Alix își spuse povestea. Inspectorul o privea impasibil și tânăra femeie se întrebă dacă nu cumva făcuse o prostie venind la el. Când termină de vorbit, fața lui Truscott se schimbă, devenind prietenoasă.

– Ești un detectiv excelent, domnișoară Smith, spuse el încet. Tot ce avem nevoie acum sunt dovezile.

– Dovezi? întrebă ea uimită. Dar declarația patronului de la benzinărie?

– Este importantă, ne poate confirma că lady Brandon a avut timp să ajungă la Croxham Manor, să-l omoare pe Henri Duval și apoi să se întoarcă să vadă serialul, ca să-și ofere un alibi. Dar asta nu e o dovadă de vinovăție.

– Dar faptul că Henri știa că e bigamă...

– Nici asta nu face din ea o criminală, spuse inspectorul scurt. Faptul că lady Brandon s-a căsătorit ilegal nu este

relevant în acest caz! Doar dacă puteți dovedi că l-a omorât pentru a evita un scandal. Am înțeles că tatăl dumneavoastră nu v-a spus nimic despre acest subiect? spuse inspectorul întorcându-se spre Paul.

– Nu, niciodată... și dacă nu mi-a spus mie sau mamei...

– Înseamnă că nu dorea să știe nimeni, continuă Alix. Înseamnă că nu puteți face nimic? întrebă ea uimită.

– Ba da, putem. Foarte multe. N-o putem aresta fără dovezi, dar am putea s-o facem să se dea de gol.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse ea privind pentru o clipă calendarul de pe perete. Trebuie să-i întindem o cursă. Am o idee, adăugă ea, apoi le explică planul ei.

– Vă voi ajuta cât voi putea, spuse inspectorul la sfârșit. Este singura noastră șansă.

– Ar putea fi periculos, interveni Paul. Nu te pot lăsa să faci asta. Trebuie s-o fac eu...

– Nu poți. Sunt singura care poate s-o prindă în cursă.

– Domnișoara Smith are dreptate, spuse Truscott. Ar fi bine s-o sunați chiar de aici, am numărul de telefon în declarația ei.

Cu mâini tremurânde Alix formă numărul de la Croxham Pavra, privind din nou calendarul. Era în douăzeci. Astăzi Peter și Fleur plecaseră în Canada. Știa că Fleur nu-i lăsase mamei sale nici un bilet. Dorea să treacă întâi oceanul și după aceea s-o sune, când vor fi în siguranță.

Telefonul sună o dată... de două ori... de trei ori, apoi o voce seacă se auzi pe linie.

– Bună dimineața, lady Brandon. Sunt Alix Smith. V-am sunat să vă anunț că dețin ceva care vă aparține... un portțigaret. L-ați uitat la garajul Wilson acum câtva timp.

– Adevărat? femeia părea puțin neliniștită. Pot să te întreb cum a ajuns la tine?

– Domnul Wilson mi l-a dat acum două săptămâni când am oprit să fac plinul la mașină.

– Aha! Bine, ești foarte drăguță că l-ai luat de acolo, țineam mult la el. Când ne vom mai întâlni...

– Este mai important decât credeți, spuse Alix ferm.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vă amintiți când l-ați uitat la garaj?

– Cum pot să-mi amintesc ceva care s-a întâmplat acum câteva luni?

– Poate doriți să vă împrospătez memoria. A fost în noaptea în care a fost ucis domnul Duval. În noaptea când ați spus că ați urmărit serialul acasă la dumneavoastră.

Liniștea se lăsă la celălalt capăt al firului și când vorbi din nou, vocea lui Ivy Brandon suna straniu.

– Deci, asta era? Ce vrei, de fapt, de la mine?

– Vreau să vă vorbesc. Vă sugerez să veniți la mine acasă în seara asta.Vă aștept pe la șapte.

– Nu pot. Fiica mea vine împreună cu logodnicul ei...

– Diseară la șapte, spuse Alix apăsat, știind că femeia minte. Îmi găsești adresa în cartea de telefon.

– Foarte bine, acceptă Lady Brandon. Ne vedem la șapte.

Inima Alixei bătea nebunește când puse receptorul în furcă. Se întoarse spre Paul și Truscott.

– A mers! Vine la mine diseară.

– Aș vrea să nu faci asta, spuse Paul. Îți asumi niște riscuri inutile.

– Este o poveste excelentă pentru ziare, răspunse ea ironic.

– Te gândești numai la afaceri. Nu mă miră că ai un asemenea succes.

***

Cu puțin înainte de ora șapte, se plimba nervoasă prin apartamentul ei. Îmbrăcase o rochie roșu închis care-i dădea un aer exotic. Inspectorul Truscott instalase câteva microfoane și acum aștepta, împreună cu Paul și doi polițiști, în biroul ei.

Sunetul soneriei puse capăt așteptării. Lady Brandon era îmbrăcată într-un palton negru și avea trasă pe față o pălărie care-i ajungea până la gură.

– Ia loc, spuse Alix. Te pot servi cu ceva?

– Nu sunt într-o vizită socială, spuse lady Brandon scoțându-și haina, dar păstrând mănușile negre din mătase. Să trecem la afaceri. Ce ai pentru mine?

Alix scoase portțigaretul din geantă și i-l arătă. Ivy Brandon întinse imediat mâna.

– Nu încă, doamnă Brandon. Acest portțigaret este valoros, nu-i așa?

– E un fleac. Nu valorează mai nimic.

– Nu cred că este ieftin. Am impresia că înăuntru e placat cu aur.

– Bine, nu este ieftin. Dar să știi că nu vei obține nici o recompensă de la mine.

– Bună mișcare, însă nu poți să mă prostești. Dacă îl voi duce la poliție și voi spune unde l-ai uitat și mai ales când, vor începe să pună întrebări și mă tem că alibiul dumneavoastră va cădea. Lady Brandon se înnegri la față.

– Du-te la poliție! Dar îți spun un lucru, nu le plac șantajiștii. Acum, îmi dai portțigaretul sau vrei să-l păstrezi?

– E făcut din carapace de broască țestoasă și provine din Seychelles, nu?

Ivy Brandon clipi din ochi, uimită.

– Nu știu. L-am cumpărat din Asprey cu câțiva ani în urmă.

– Sunt sigură că este din Seychelles. E lucrată de aceeași mână ca și cutia care mi-a arătat-o Henri Duval. Sunteți sigură că nu este de acolo?

– Poate, acum că mi-ai menționat asta, cred că l-am primit cadou de la Henri, cu ocazia Crăciunului.

– Ori îl aveți de pe vremea când locuiați acolo, doamnă Guitry.

– Cum ai spus? șopti gâtuit Ivy.

– V-am spus pe numele adevărat. Sunteți doamna Guitry, nu? V-ați căsătorit cu Pierre acum treizeci de ani și nu ați divorțat niciodată.

– Ești diabolică! Fața i se crispă de furie. Ce fel de joc faci? Cine ți-a spus asta, Henri?

Alix scutură din cap.

– Georges Duval. El i-a spus și lui Henri.

– Așadar, de la coate-goale ăla s-a aflat, murmură lady Brandon.

– Ai de gând să-l omori și pe Georges? Ori crezi că secretul tău e în siguranță la el?

– Vorbești ca o nebună...

– Tu ești cea nebună, strigă Alix. Tu l-ai ucis pe Henri, deoarece a descoperit că i-ai furat schițele pentru colecție și te-a amenințat că va da totul în vileag astfel încât să-ți spulbere orice speranță de a putea să-ți măriți fata cu averea lui Jack Beecham...

– Și ce dacă am făcut-o? Nu poți dovedi nimic. M-a amenințat că-i va scrie lui Jack Beecham că fiica mea este un copil ilegitim. Fleur o bastardă? Crezi că puteam să-l las să facă așa ceva? Am știut imediat ce trebuie să fac. Am luat pistolul cu o zi înainte și i-am scris un bilet în care îi ceream să ne întâlnim în grădina cu trandafiri. Anonim. Îl știam atât de vanitos încât credea că toate femeile sunt nebune după el. Aș fi fost curioasă să aflu cine credea că i-a scris. În orice caz, a mers. Totul s-a întâmplat conform planului. Gura ei se deschise într-un zâmbet triumfător. Vârî mâna în buzunar și scoase o armă mică pe care o îndreptă asupra lui Alix.

– Acum este rândul tău!

– Nu vă dați bătută nici o secundă, șopti Alix.

– Nu mi-ai dat nici o șansă să aleg, domnișoară Smith.

Disperată, Alix așteptă să audă deschizându-se ușa dela birou, însă n-o auzi și simți cum intră în panică.

– Degeaba încerci cu disperare să-ți salvezi numele. L-ai omorât degeaba pe Henri. Fleur nu mai are nevoie de ajutorul tău. Nu va fi niciodată soția lui Jack Beecham.

– Ba da.

– Ba nu. În acest moment, este într-un avion, cu Peter, traversând Atlanticul.

Chipul lui Ivy Brandon se desfigură de furie.

– Nu. Minți. E o capcană. Fleur e la Londra, cu cumnata mea. A venit să-și aleagă rochia de mireasă.

– Fleur e în mijlocul Atlanticului cu Peter, repetă Alix. Dacă nu mă crezi, sună la cumnata ta și întreabă. Se va căsători cu Peter imediat ce va ajunge la destinație. Am vorbit cu ei azi dimineață, înainte să plece.

Ivy Brandon începu să tremure și o șuviță de salivă îi apăru în colțul gurii. Avea o privire pierdută, de nebună.

– E vina ta, țipă ea. E vina ta. Fleur l-a întâlnit pe acest bărbat din cauza ta. Apropie și mai mult arma de capul Alixei. Am făcut totul pentru ea. Mi-am vândut bijuteriile, am furat, am vândut informații paparazzilor. Pentru ce? Pentru ca să se mărite cu un coate goale? Ridică privirea și închise ochii o clipă.

Profitând de moment, Alix prinse repede mâna care ținea arma și-o ridică în sus în clipa când pistolul detună.

– Nu! țipă ea din toate puterile.

Țipă din nou când lady Brandon se prăbuși peste ea, se împiedică și se lovi cu capul de masă.

Când deschise ochii, era întinsă pe pat și Paul îi întindea un pahar de coniac.

– Lady Brandon? șopti ea. Unde...

– A luat-o salvarea, spuse el repede. Inspectorul Truscott a plecat cu ea. Se pare că a avut un atac de cord. Acum ești în siguranță. Dacă aș fi știut că are o armă...

– De ce n-ați intrat mai repede?

– Am așteptat o confesiune cât mai detaliată. Nu știam că are o armă. Trebuia să ne dai un indiciu.

– Ai dreptate, admise Alix. Știam că ascultați convorbirea noastră, dar nu mi-am dat seama că nu ne vedeți. Ce proastă sunt. Se ridică și se privi în oglindă. Vai, cum arăt. Mi-am pierdut culoarea.

– Mulțumește-i lui Dumnezeu că nu ți-ai pierdut viața. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

– Ce se va întâmpla cu ea?

– Dacă va scăpa cu viață, cred că va fi închisă într-un spital psihiatric.

– Niciodată n-am să-i uit fața. Era atât de plină de ură. Respiră adânc, apoi continuă: cel mai bine pentru ea ar fi să moară. Îmi pare rău pentru Fleur...

– La naiba cu Fleur! Tu ești cea care mă îngrijorează.

– Nu trebuie. Mă simt perfect. Eu am fost cea care m-am oferit.

– N-ai făcut-o pentru mine?

Alix îl privi curioasă. Arăta superb, într-un costum negru care-l făcea și mai zvelt, și mai seducător. Îl iubea din tot sufletul, dar nu-i era menit. Acum era liber să se însoare cu Dina.

– Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Noua colecție a avut succes, ai cliente noi. Nu mai am ce să fac pentru tine. Dacă mai ai nevoie de publicitate, îți pot recomanda pe cineva de încredere la jumătate din prețul pe care ți-l iau eu.

– Vrei să-mi salvezi banii sau nu mai vrei să mă vezi pe mine? întrebă el încet. Ori mai este și alt motiv?

– Alt motiv?

– Mark. Vei pleca în Canada cu el?

Alix rămase gânditoare. Primul impuls a fost să-l mintă, să-i spună că va pleca și se va căsători cu Mark, dar sentimentele îi spuseră că trebuia să spună adevărul.

– Nu plec nicăieri și nu mă căsătoresc cu el. E adevărat că m-a cerut de nevastă, dar l-am refuzat. Nu-l iubesc.

– De ce?

– De unde să știu? Nu-l iubesc. Nu poți iubi la comandă.

– Și nici nu poți să nu mai iubești la comandă, spuse Paul încet. O știu pe propria-mi piele.

– Asta e de domeniul trecutului. Nimic nu te poate opri să pleci în Australia. Îți voi scrie un articol superb despre ceea ce s-a întâmplat. E cadoul meu de nuntă!

– Îmi faci rost și de o mireasă?

– Mireasă?

– Da. Nu mă pot căsători fără mireasă.

– Dar Dina...

– Ce e cu Dina? Nu pot avea grijă de ea toată viața. Tatăl meu s-a purtat oribil cu ea și am protejat-o deoarece era speriată și m-am temut să nu facă un gest necugetat care ar fi avut repercusiuni negative și asupra mamei mele. Dar acum pleacă în Australia și sper să rămână acolo. Se apropie de Alix și o prinse de mâini. Astăzi, mulțumită ție, am trecut de cea mai grea perioadă a vieții mele. Sunt liber să-ți spun că ești singura femeie cu care vreau să-mi împart viața.

– Eu? întrebă ea, simțind cum îi crește pulsul.

– Nu știai?

– Nu. Niciodată nu mi-ai dat motive să cred altceva decât că mă urăști.

– Am încercat, dar a apărut Mark, un om atât de bun, care te iubea și-și făcea planuri de viitor cu tine. Am simțit cum se prăbușește cerul.

– Și înainte?

– Credeam că ești rece ca o stâncă!

– Și eu care credeam că din cauza Dinei. Aveam impresia că este ceva între voi.

– Am decis să-mi mărturisesc sentimentele în seara balului, dar tata a fost ucis și eu eram suspectul numărul unu. De asta am spus atunci „E prea târziu"... Haide să nu mai vorbim despre trecut. Sunt liber acum și te iubesc, mă crezi, Alix?

– Mi-ai spus că sunt asemenea diamantului. Rece și strălucitoare.

– Nu, ești luminoasă și sclipitoare, o corectă el. Ești prețioasă asemenea unui diamant. Asta cred despre tine, Alix.

– În acest moment, mă simt ca o piatră de râu.

Paul o luă în brațe și o strânse la piept.

– Când te-am sărutat în grădina cu trandafiri și m-ai alungat, am crezut că nu te voi cuceri niciodată.

Alix simți cum îi alunecă lacrimi pe obraz.

– Oh, Paul! N-am putut să te sărut deoarece te suspectam. Îmi pare rău. În momentul acela mă uram; te iubeam, cum puteam să te cred un criminal?

– Știu că în adâncul sufletul n-ai crezut asta niciodată. Chiar dacă aveai dubii, m-ai ajutat. L-ai mințit pe inspectorul Truscott. Nu i-ai vorbit despre convorbirea mea cu Dina, spuse el mângâindu-i cu delicatețe părul. Iar astăzi ți-ai pus viața în pericol pentru mine. Se aplecă și-i sărută pătimaș buzele. Alix simți cum o copleșește o stare de beatitudine. Fericirea pe care o așteptase atâta vreme venise în sfârșit.

– Te doresc atât de mult, spuse Paul cu voce tremurătoare. Ești viața mea... Fără tine...

– Voi sta lângă tine tot timpul. Nimic nu ne va despărți. Ne căsătorim când vrei tu.

– Acum. Vreau să ne căsătorim acum.

Încă o dată, buzele lor se întâlniră într-un sărut pasional și Alix știu că-și găsise bărbatul vieții.

Sfârșit